Έτος Ε'

Τεῦχος 98ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελίς

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Ὁ κόκκινος Δεκέμβρης, ὑπὸ κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου, Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α' (συνέχεια)... 4743

Ο ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΡΑΞΙΝ

Αἱ ἀντιφάσεις τῆς κομμουνιστικῆς θεωρίας—Ἡ ἀτομικὴ ἰδιοκτησία εἰς τὸν σοσιαλισμὸν καὶ αἱ ἐπιτεύξεις τοῦ καπιταλισμοῦ, ἀναδημοσίευσις ἀπὸ τὸ περιοδικὸν «Τὰ γεγονότα καὶ τὰ κείμενα», τεῦχος 12 Ἀπριλίου 1957 4746

ΘΕΜΑΤΑ ΑΝΗΛΙΚΩΝ

Τὰ κατὰ τῶν ἀνηλίκων τελούμενα ἀδικήματα ὡς κοινωνικὸν φαινόμενον καὶ νομικὸν πρόβλημα, διάλεξις δοθεῖσα τὴν 13 Μαρτίου 1957 ἐν τῇ Αἰθούσῃ τῆς Νομικῆς Σχολῆς, ὑπὸ τῆς κ. Μ. Μαυρομμάτη (συνέχεια καὶ τέλος) 4749

ΤΡΟΧΑΙΑ ΚΙΝΗΣΙΣ

Σύγκρουσις λεωφορείων, ὑπὸ κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου, Ἀστυν. Διευθυντοῦ Α' 4758

ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΑ

Αἱ δημόσιαι συναθροίσεις καὶ τὸ πλῆθος, ὑπὸ κ. Ἀναστασίου Γαρδίκα, Ὑπαστυνόμου Α' 4760

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΤΟΠΟΙ

Πάσχα στὰ Ἱεροσόλυμα, ὑπὸ κ. Β. Παπαδοπούλου, ἀστυφύλακος 4767

ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Ἑλληνικὸ Μηνολόγιο, ὑπὸ κ. Χαρ. Σταμάτη, Ἀρχιφύλακος 4770

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

«...Κλοπὴ... Ἔρωτας... Φαντασία...», ὑπὸ κ. Σπ. Πηλοῦ, Ἀρχιφύλακος 4777

ΑΠΟ Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

«Χαμένα σκυλιά, χωρὶς περιλαίμιο», ὑπὸ Qil Cesbron, κατὰ μετάφρασιν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» 4781

ΚΡΙΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΜΑΣ

Ἐπιστολὴ κ. Β. Ἀλεξοπούλου, Δημοδιδασκάλου 4786

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 4788

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ Κεραμεικοῦ 40 — Ἀθῆναι (τηλ. 52-512)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
ΜΕΡΙΜΝΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ — ΤΜΗΜΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ, ΟΔΟΣ ΝΕΓΡΙ 17, ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ. 881-262
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.—Ἐξάμηνος δραχμαὶ 36.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἐξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ Ε'. | ΑΘΗΝΑΙ, 15 ΙΟΥΝΙΟΥ 1957 | ΤΕΥΧΟΣ 98ΟΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ (1921-1957)

Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ** Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α'

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΙΕ'. Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ

V. Η ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ ΑΘΗΝΩΝ. — ΚΑΤΑΛΗΨΙΣ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΩΝ —

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ:

156.—Θέσις τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς Ἀστυφυλάκων καὶ μέτρα ποὺ ἐλήφθησαν κατὰ τὴν διάρκεια τῆς κομμουνιστικῆς στάσεως.

157.—Ἀπόπειρα εἰσόδου τῶν κομμουνιστῶν στὸ μέγαρο Λαναρᾶ ὅπου κατέφυγον οἱ ἀστυνομικοὶ τῆς Σχολῆς.

158.—Ἐγκατάλειψις τῆς Σχολῆς ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ λεηλασία τῶν δημοσίων εἰδῶν ἀπὸ τοὺς κομμουνιστάς.

***

156. Θέσις τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς Ἀστυφυλάκων καὶ μέτρα ποὺ ἐλήφθησαν κατὰ τὴ διάρκεια τῆς κομμουνιστικῆς στάσεως.

Ἡ Ἀστυνομικὴ Σχολὴ Ἀστυφυλάκων κατὰ τὸ κομμουνιστικὸ κίνημα τοῦ Δεκεμβρίου 1944 λειτουργοῦσε στὴν Ἀθήνα καὶ ἦταν ἐγκατεστημένη στὸ οἴκημα τοῦ ΣΤ' Γυμνασίου Θηλέων, ποὺ εὑρίσκετο στὴν ὁδὸ Ἑπτανήσου ἀριθμ. 42.

Διοικητὴς τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς Ἀστυφυλάκων ἦτο ὁ Ἀστυνομικὸς Δ/ντὴς Α' κ. Γεράσιμος Λιαρομμάτης, Ὑποδιοικητὴς ὁ τότε Ἀστυν. Α' κ. Γεώργιος Γερανέας καὶ Ἀξ/κοὶ τῆς Σχολῆς, οἱ Ἀστυνόμοι κ.κ. Ἰωάννης Γιαβρούτας, Δημ. Ἀργυρόπουλος, οἱ Ὑπ/μοι Α' κ.κ. Π. Λυκούσης, Ἰωάννης Κεφαλᾶς, Στέργ. Γεωργίου, Κων. Τουζένης, Βάϊος Παπασταθόπουλος καθὼς καὶ ἀρχιφύλακες οἱ κ.κ. Ἰωάννης Μπλέτσος, Δημ. Σαγρόπουλος καὶ Θεόδ. Ζαχαρῆς, οἱ ὁποῖοι ὅλοι σήμερα εἶναι Ἀστυνόμοι. Οἱ ἐκπαιδευόμενοι δόκιμοι μὲ τὸ κατώτερο προσωπικὸ τῆς Σχολῆς ἦσαν 130 περίπου.

Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ παράνομου συλλαλητηρίου τῆς Κυριακῆς 3ης Δεκεμβρίου 1944, οἱ δόκιμοι ἀστυφύλακες καὶ τὸ προσωπικὸ τῆς Σχολῆς ἔμειναν σὲ αὐστηρὰ ἐπιφυλακή.

Μετὰ τὰ αἱματηρὰ γεγονότα καὶ τὴν ἔνοπλο ἐπίθεση τῶν κομμουνιστῶν ἐναντίον τῶν ἀκραίων Ἀστυνομικῶν Τμημάτων τὴ νύκτα τῆς 3ης πρὸς 4/12/1944,

ἦτο πλέον φανερὸν ὅτι οἱ κομμουνισταὶ ἐπεδίωκαν νὰ ἐξουδετερώσουν τὴν Ἀστυνομίαν, καταλαμβάνοντες ὅλες τὶς Ὑπηρεσίες της. Ἦταν ἑπόμενο, λοιπόν, νὰ ἐπιτεθοῦν καὶ κατὰ τῆς Σχολῆς Ἀστυφυλάκων.

Ὁ Διοικητὴς τότε τῆς Σχολῆς, Ἀστυν. Δ/ντὴς Α΄ κ. Γεράσ. Λιαρομμάτης, μὲ ἐπείγουσα ἀναφορά του πρὸς τὸ Ἀρχηγεῖο τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ζήτησε νὰ τοῦ σταλοῦν ὅπλα καὶ πυρομαχικὰ καὶ εἰδικώτερα χειροβομβίδες καὶ ὁπλοπολυβόλα, ὥστε νὰ μπορέσῃ νὰ ὀργανώσῃ ἄμυνα, γιατὶ ὁ ὁπλισμὸς τῆς Σχολῆς ἦταν ἀσήμαντος, δηλαδὴ δέκα ὅπλα μάλιγχερ καὶ πέντε χειροβομβίδες.

Τὸ Ἀρχηγεῖο διέταξε τότε νὰ παρουσιασθῇ προσωπικῶς ὁ Διοικητὴς στὸν κ. Ἀρχηγό, ἀλλὰ εἶχε νυχτώσει πλέον καὶ ἡ μετακίνησις ἦταν ἐπικίνδυνη. Ἀπεφάσισε δὲ νὰ πάῃ στὸ Ἀρχηγεῖο τὴν ἑπομένη ἡμέρα (Τρίτη 5/12/44).

Στὸ μεταξὺ ὅμως οἱ κομμουνισταὶ ἐπετίθεντο καὶ κατελάμβανον τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο τὰ ἀκραῖα Ἀστυνομικὰ Τμήματα, εἶχαν δὲ πολιορκήσει καὶ τὸ Ζ΄ Ἀστυνομικὸ Τμῆμα Κυψέλης, ποὺ εὑρίσκετο πλησίον στὴ Σχολὴ Ἀστυφυλάκων. Ἐξ ἄλλου τὸ οἴκημα τοῦ Γυμνασίου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑπτανήσου 42, ὅπου ἐστεγάζετο ἡ Ἀστυνομικὴ Σχολή, ἦταν πολὺ παλαιό, διώροφο, ὅλες δὲ οἱ γύρω ταράτσες ἦσαν ὑψηλότερες, ὥστε ἦταν πολὺ εὔκολο νὰ χτυπηθῇ ἀπὸ ἐκεῖ. Γι' αὐτὸ ὁ Διοικητὴς ἀπεφάσισε καὶ ἔθεσε σ' ἐφαρμογὴ τὰ ἑξῆς μέτρα : 1) Ἔδωσε διήμερο ἄδεια στοὺς δοκίμους ἀστυφύλακες, ποὺ ἔμεναν στὴν Ἀθήνα, στὸν Πειραιᾶ καὶ τὰ περίχωρα, νὰ πᾶνε στὰ σπίτια τους. 2) Κατόπιν, ὅταν ἐνύχτωσε, μὲ πᾶσα μυστικότητα μετεκινήθη ἡ ὑπόλοιπος δύναμις, δηλαδὴ τὸ προσωπικὸ τῆς Σχολῆς καὶ 50 περίπου δόκιμοι μὲ τὸν ὁπλισμό τους στὴν πολυκατοικία Λαναρᾶ, ποὺ εὑρίσκετο στὴ διασταύρωση τῶν ὁδῶν Ἑπτανήσου καὶ Φωκ. Νέγρη. Ἐκεῖ ἐλήφθησαν μέτρα ἀσφαλείας, δηλαδὴ ἐκλείσθη ἡ σιδερένια ἐξώθυρα καὶ ἐτοποθετήθησαν σκοποὶ ἔνοπλοι στὸ μικρὸ δωμάτιο τῆς ταράτσας. 3) Στὸ οἴκημα τῆς ὁδοῦ Ἑπτανήσου παρέμειναν δύο μόνον ἀστυφύλακες, ἤτοι : οἱ Στεφανῆς Θεοδ. καὶ Κουρκούτσελος γιὰ τὴν φύλαξη τῶν δημοσίων εἰδῶν.

Ἔτσι ἡ νύχτα τῆς 4ης πρὸς τὴν 5ην Δ/βρίου 1944 πέρασε ἥσυχη. Οἱ κομμουνισταὶ ὅμως κατώρθωσαν νὰ καταλάβουν τὸ Ζ΄ Ἀστυνομικὸ Τμῆμα. Ὁ Διοικητὴς τῆς Σχολῆς Ἀστυν. Δ/ντὴς Α΄ κ. Λιαρομμάτης τὸ πρωῒ τῆς Τρίτης (5/12/1954) μὲ τὸν Ἀρχιφύλακα κ. Θ. Ζαχαρῆ καὶ τὸν ἀστυφύλακα Ἐμμ. Τρουλλινό, πῆγε στὸ Ἀρχηγεῖο καὶ ἀνέφερε σχετικῶς ζητῶντας ἐφοδιασμὸ μὲ ὅπλα. Τὸ μεσημέρι ὅμως, ὁπότε ἐπρόκειτο νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν Σχολή, ἄρχισαν παντοῦ συμπλοκὲς τῶν κομμουνιστῶν μὲ τὶς ἐθνικὲς δυνάμεις τῆς Ἀστυνομίας καὶ τοῦ Στρατοῦ καὶ ἔτσι δὲν μπόρεσε νὰ ἐπιστρέψῃ.

Ἔμεινε λοιπὸν ὡς Διοικητὴς τῆς Σχολῆς, ὁ Ὑποδιοικητής της Ἀστυνόμος Α΄ κ. Γ. Γερανέας.

Τὶς μεσημβρινὲς ὧρες μεγάλη δύναμις κομμουνιστῶν μπῆκε στὸ οἴκημα τῆς Σχολῆς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑπτανήσου, ὅπου εἶχαν μείνει οἱ ἀστυφύλακες Στεφανῆς καὶ Κουρκούτσελος. Τοὺς ἐπίεσαν καὶ τοὺς ἀπειλήσανε νὰ φανερώσουν ποῦ εἶχαν πάει οἱ Ἀξ/κοί. Ἐκεῖνοι ὅμως ἐδήλωσαν ψύχραιμα ὅτι εἶχαν πάει στὴν Ἀστυνομικὴ Διεύθυνση. Διέρρηξαν τότε τὴν ἀποθήκη καὶ πῆραν 35 παλαιὰ ἄχρηστα βουλγαρικὰ ὅπλα, ποὺ ἐχρησιμοποιοῦντο γιὰ τὴ θεωρητικὴ ἐκπαίδευση τῶν δοκίμων.

157. Ἀπόπειρα εἰσόδου τῶν κομμουνιστῶν στὴν πολυκατοικία Λαναρᾶ ὅπου κατέφυγαν οἱ ἀστυνομικοὶ τῆς Σχολῆς.

Στὸ μεταξὺ οἱ κομμουνισταὶ μὲ ἰσχυρὰ δύναμη ἐξωπλισμένη καλῶς, ἐπολιόρκησαν καὶ τὸ μέγαρο (πολυκατοικία) Λαναρᾶ, ὅπου εἶχαν καταφύγει οἱ ἀστυνομικοὶ τῆς Σχολῆς, εἶχαν δὲ ἐκεῖ παραμείνει καὶ μερικοὶ ἀπὸ τὸ προσωπικὸ τῆς πολυκατοικίας καὶ ἄρχισαν νὰ κτυποῦν τὶς πόρτες γιὰ νὰ τοὺς ἀνοίξουν.

Ὁ κ. Γερανέας σὲ συνεννόηση μὲ τοὺς Ἀξ/κοὺς ἀπεφάσισε νὰ ἀμυνθῇ καὶ ἀμέσως τοποθέτησε κατάλληλα τοὺς Ἀξ/κοὺς καὶ ἀστυφύλακες στὶς δύο σκάλες, δηλαδὴ στὴ σκάλα τῆς κυρίας εἰσόδου καὶ στὴν σκάλα τῆς εἰσόδου ὑπηρεσίας, κα-

θὼς καὶ στὴν ταράτσα, ὅπου σ' ἕνα δωμάτιο ἦσαν συγκεντρωμένοι οἱ ἄοπλοι δόκιμοι. Οἱ κομμουνισταὶ βλέποντας ὅτι δὲν μποροῦσαν νὰ παραβιάσουν τὴν κυρία εἴσοδο ποὺ ἔκλεινε μὲ δυνατὴ σιδερένια πόρτα, ἔστρεψαν τὴν ἐπίθεσή τους στὴν εἴσοδο ὑπηρεσίας ποὺ μποροῦσε νὰ ὑποχωρήσῃ εὐκολώτερα. Πίσω ἀπὸ αὐτὴ ἔμενε ὁ κ. Γερανέας μὲ τὸν Ὑπ/μο Α' κ. Ι. Κεφαλᾶ καὶ ἕναν ἀστυφύλακα. Οἱ Ἀστυνόμοι κ.κ. Ι. Γιαβρούτας, κ. Δ. Ἀργυρόπουλος εἶχαν ἀναλάβει τὴν ἐποπτεία τῆς ὑπολοίπου δυνάμεως.

Ὁ κ. Γερανέας ἦταν βέβαιος ὅτι οἱ κομμουνισταὶ δὲν γνώριζαν ὅτι οἱ ἀστυνομικοὶ τῆς Σχολῆς εἶχαν καταφύγει ἐκεῖ καὶ προσπαθοῦσαν νὰ μποῦν στὴν πολυκατοικία Λαναρᾶ γιὰ νὰ τὴ λεηλατήσουν καὶ νὰ χρησιμοποιήσουν τὴν ταράτσα γιὰ τὶς ἐπιχειρήσεις των. Γι' αὐτὸ διέταξε νὰ μὴν πυροβολήσῃ κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικούς, ἂν δὲν ἔβαλλε αὐτὸς πρῶτος μετὰ τὴν παραβίαση τῆς εἰσόδου.

Ἡ πρώτη λοιπὸν προσπάθεια τῶν κομμουνιστῶν νὰ μποῦν στὴν πολυκατοικία Λαναρᾶ ἀπέτυχε καὶ μόνον μερικὰ τζάμια τῆς ἐξώπορτας ἔσπασαν.

Ἡ ὥρα ἦταν περίπου 5 μ.μ., ὅταν οἱ κομμουνισταὶ ἄρχισαν νέα, πιὸ δυνατή, ἐπίθεση κτυπῶντας τὶς πόρτες μὲ τοὺς ὑποκοπάνους τῶν ὅπλων, χωρὶς ὅμως καὶ πάλι νὰ τὶς παραβιάσουν, γιατὶ ἦσαν καλὰ ἀσφαλισμένες. Ἡ ἐπίθεσι ἐπανελήφθη καὶ πάλιν ἀργότερα καὶ ἐφαίνετο ὅτι τελικὰ θὰ ὑποχωροῦσε ἡ πόρτα τῆς ὑπηρεσίας καὶ θὰ ἐπακολουθοῦσε σύγκρουσις. Τὴν ὥρα ὅμως ἐκείνη πέρασαν ἀπὸ τὴν ὁδὸν Πατησίων δύο ἐξωπλισμένα Ἀγγλικὰ αὐτοκίνητα ἀπ' ὅπου μὲ τηλεβόα ἀνακοινώνετο ἡ διαταγὴ τοῦ Συμμαχικοῦ Στρατηγείου, ὅτι ἡ κυκλοφορία περιωρίζετο ἕως στὶς 17.30' καὶ ὅτι ὅποιος θὰ ἐκυκλοφόρη μετὰ ἀπὸ τὴν ὥρα αὐτὴ θὰ συλλαμβάνεται ἢ θὰ πυροβολεῖται.

Οἱ κομμουνισταὶ ποὺ πολιορκοῦσαν τὴν πολυκατοικία Λαναρᾶ, ὅταν εἶδαν τὰ αὐτοκίνητα καὶ ἄκουσαν τὴ διαταγὴ τοῦ περιορισμοῦ τῆς κυκλοφορίας, ποὺ σὲ λίγα λεπτὰ ἄρχιζε, διελύθησαν καὶ δὲν ἐπανέλαβον τὴν ἐπίθεσή τους.

Ἔτσι ἦλθε τὸ σκοτάδι. Ὁ κ. Γερανέας ὑπολογίζοντας, ὀρθῶς, ὅτι τὴν ἑπομένη 6/12/44 (ἡμέρα Τετάρτη), οἱ κομμουνισταὶ θὰ προσέβαλλον καὶ πάλιν τὴν πολυκατοικία Λαναρᾶ καὶ ἔχοντες ὑπ' ὄψει του ὅτι ἡ Ἀστυν. Διεύθυνσις εὑρίσκετο σὲ ἀδυναμία ν' ἀποστείλῃ ἐνίσχυση, παρὰ τὴν προσπάθεια τοῦ κ. Λιαρομμάτη, ὁ ὁποῖος ἦταν στὴν Διεύθυνση καὶ ἐνεργοῦσε σχετικά, πῆρε τὴν ἀπόφαση νὰ μεταφέρῃ τὴ δύναμη στὴν ἕδρα της, δηλαδὴ στὸ οἴκημα τῆς ὁδοῦ Ἑπτανήσου. Ἔτσι καὶ ἔγινε. Οἱ ἀστυνομικοὶ ἐπωφελήθηκαν τῆς ἀπαγορεύσεως τῆς κυκλοφορίας καὶ ἐπανῆλθαν στὴ Σχολὴ μέχρι τῆς 8 μ.μ. ὥρας, ὅπου καὶ ἀνεπαύθησαν.

158. Ἐγκατάλειψις τῆς Σχολῆς ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ λεηλασία τῶν δημοσίων εἰδῶν ἀπὸ τοὺς κομμουνιστάς.

Κατὰ τὴν νύκτα αὐτή, ἔγινε καὶ τοῦτο τὸ περίεργο. Ὁλόκληρος λόχος ἀπὸ 40 ἐλασῖτες πῆγε στὶς 10 μ.μ. περίπου στὴν Ἀστυνομικὴ Σχολή. Τοὺς δέχτηκαν οἱ ἀστυφύλακες Στεφανῆς καὶ Κουρκούτζελος καὶ τοὺς διεβεβαίωσαν ὅτι δὲν ὑπῆρχε κανεὶς ἄλλος στὴ Σχολή. Ἐκεῖνοι μπῆκαν στὸ ἑστιατόριο καὶ κοιμήθηκαν ἐπάνω στοὺς πάγκους. Τὰ ξημερώματα οἱ ἐλασῖτες ἔφυγαν καὶ ἔλαβαν μέρος στὴν ἐπίθεση ποὺ ἔγινε στὴν Ὑπηρεσία Χωροφυλακῆς, τῆς ὁδοῦ Ἄνδρου—Ἑπτανήσου.

Ὁ κ. Γερανέας βλέποντας ὅτι ἡ παραμονὴ στὴ Σχολὴ τῶν ἀόπλων ἀστυνομικῶν δὲν ἦταν συμφέρουσα στὸν ὅλον ἀγῶνα, διέταξε τοὺς ἀστυνομικοὺς νὰ πᾶνε μεμονωμένοι στὴ Γενικὴ Ἀσφάλεια καὶ στὴν Ἀστυνομικὴ Διεύθυνση, ντυμένοι μὲ πολιτικὰ ροῦχα, ὥστε νὰ μὴ πέσουν στὰ χέρια τῶν κομμουνιστῶν. Ὁ ἴδιος ὁ κ. Γερανέας κατώρθωσε μέσῳ Τουρκοβουνίων νὰ φθάσῃ στὸ Ἀρχηγεῖο τῆς Ἀστυνομίας.

Μετὰ τὴν ἐγκατάλειψη τῆς Σχολῆς, οἱ κομμουνισταὶ μπῆκαν καὶ ἐλεηλάτησαν ὅλα τὰ δημόσια εἴδη.

Οἱ Ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ ἀστυφύλακες τῆς Σχολῆς ποὺ κατώρθωσαν νὰ φθάσουν στὴν Ἀστυνομικὴ Διεύθυνση ἐνετάχθησαν στὸ 1ο Τάγμα τῆς Ἀστυνομίας, ποὺ ἀπετελέσθη ἀπὸ μαθητὰς τῶν Σχολῶν Ὑπαστυνόμων καὶ Ἀρχιφυλάκων, γιὰ τὴν δρᾶσι τῶν ὁποίων θὰ γράψουμε στὰ ἑπόμενα τεύχη.

(Στὸ ἑπόμενο ἡ δρᾶσις ἑτέρων Ὑπηρεσιῶν Δ)νσεως Ἀθηνῶν)

ΑΙ ΑΝΤΙΦΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗΣ ΘΕΩΡΙΑΣ

- Η ΑΤΟΜΙΚΗ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΝ ΚΑΙ ΑΙ ΕΠΙΤΕΥΞΕΙΣ ΤΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ -

'Αναδημοσίευσις ἀπὸ τὸ περιοδικὸν «ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ» τεῦχ. 12 'Απριλ. 1957

Τὸ ἀσυμβίβαστον τῆς μαρξιστικῆς θεωρίας πρὸς τὰ δεδομένα τῆς πραγματικότητος εἶναι γεγονὸς ἀπολύτως ἐπιβεβαιωμένον ὄχι μόνον ἀπὸ τὴν διάψευσιν ὅλων σχεδὸν τῶν βασικῶν προοπτικῶν της, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν θεωρητικὴν ἀνάλυσιν καὶ τὴν ἐπιστημονικὴν μελέτην τῆς ἐξελίξεως τῆς ἀστικῆς οἰκονομίας, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Μάρξ μέχρι σήμερον.

Μολονότι τὴν ἀλήθειαν αὐτὴν δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἀποφύγουν ὅλοι οἱ Πατριάρχαι τοῦ Μαρξιστικοῦ καὶ τοῦ Σοβιετικοῦ κομμουνισμοῦ, μηδὲ τῆς σημερινῆς «συλλογικῆς σοβιετικῆς ἡγεσίας» ἐξαιρουμένης (ὅπως τοὐλάχιστον ἀπεδείχθη ἀπὸ τὰς κατὰ τὸ 20ον Συνέδριον τοῦ Κ.Κ.Σ.Ε. συζητήσεις καὶ τὰς μετ' αὐτὸ ἐκδηλώσεις της) ἐν τούτοις ἐξακολουθεῖ καὶ σήμερον νὰ προβάλλεται ἡ μαρξιστικὴ θεωρία ὡς ἀποτελοῦσα τὴν θεωρητικὴν θεμελίωσιν τοῦ Σοβιετικοῦ κομμουνισμοῦ.

'Η ἀντεπιστημονικὴ καὶ ἀντιρεαλιστικὴ αὐτὴ ἐπιμονὴ τῆς σημερινῆς σοβιετικῆς ἡγεσίας, ὀφείλεται, πρᾶγμα ἄλλως τε τὸ ὁποῖον καὶ δὲν ἀποκρύπτεται, εἰς τὴν ἀνάγκην τῆς ὑποστηρίξεως τῆς μπολσεβικῆς ἐξουσίας καὶ τοῦ ἀπροκαλύπτου σοβιετικοῦ ἰμπεριαλισμοῦ. Διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῆς ἀνάγκης αὐτῆς, ἀκριβῶς, οἱ σοβιετικοὶ ἡγέται καὶ γενικῶς ὅλοι οἱ ἀπολογηταὶ τοῦ σοβιετικοῦ κομμουνισμοῦ, δὲν διστάζουν νὰ προβάλλουν μὲ ἀξιώσεις ἐπιστημονικῆς ἀληθείας βασικὰς θέσεις καὶ προοπτικὰς πρὸ πολλοῦ ὑπερβληθείσας καὶ διαψευθείσας ὑπὸ τῆς πολιτιστικῆς καὶ τεχνικῆς ἐξελίξεως τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας.

Μίαν χαρακτηριστικὴν περίπτωσιν ὄχι μόνον ἀνενδοιάστου περιφρονήσεως τῶν πλέον ἀδιαβλήτων ἐπιστημονικῶν πορισμάτων καὶ τῆς βιώσης πραγματικότητος, ἀλλὰ καὶ ἐμμέσου ὁμολογίας τοῦ ἀσυμβιβάστου τῆς μαρξιστικῆς θεωρίας μὲ τὴν πραγματικότητα, ἀποτελοῦν αἱ ἐκφραζόμεναι εἰς πρόσφατον ἄρθρον τοῦ Ι. Λεόνωφ («Σοβιετικὰ Νέα» 30/3/57), ἀντιλήψεις περὶ ἀτομικῆς ἰδιοκτησίας εἰς τὸν σοσιαλισμόν.

«Μερικοὶ διαβεβαιώνουν, γράφει ὁ Λεόνωφ, ὅτι τάχα ὁ σοσιαλισμὸς δὲν ἀνα» γνωρίζει τὴν ἀτομικὴν ἰδιοκτησίαν. Στὴν πραγματικότητα συμβαίνει ἐντελῶς τὸ » ἀντίθετο. 'Επὶ σοσιαλισμοῦ ἡ ἀτομικὴ ἰδιοκτησία τῶν πολιτῶν δὲν περιορίζεται » ἀλλὰ μεγαλώνει ἀπὸ χρόνο σὲ χρόνο. Αὐτὸ φαίνεται ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν ἐργαζομέ» νων τῆς Ε.Σ.Σ.Δ.... 'Η ἀτομικὴ ἰδιοκτησία στὴν Ε.Σ.Σ.Δ. προστατεύεται μὲ Νόμο » τοῦ Κράτους. Τὸ δικαίωμα τῆς ἀτομικῆς ἰδιοκτησίας τῶν πολιτῶν, λέγει τὸ Σύν» ταγμα τῆς Ε.Σ.Σ.Δ., πάνω στὰ εἰσοδήματα τῆς ἐργασίας των καὶ ἀπὸ τὶς κατοι» κίες καὶ στοὺς βοηθητικοὺς χώρους, στὰ ἀντικείμενα οἰκιακῆς οἰκονομίας καὶ » χρήσεως, στὰ αὐτοκίνητα προσωπικῆς χρήσεως καὶ ἀνέσεως, ὅπως καὶ τὸ δικαίωμα » τῆς κληρονομίας τῆς ἀτομικῆς ἰδιοκτησίας τῶν πολιτῶν, προστατεύονται ἀπὸ τὸν »Νόμο...'Εκεῖνοι ποὺ ὑποστηρίζουν ὅτι τάχα ὁ σοσιαλισμὸς δὲν ἀναγνωρίζει ἀτομικὴν » ἰδιοκτησίαν, κάποτε ἐν γνώσει καὶ κάποτε ἐν ἀγνοίᾳ τῶν ἀρχῶν τοῦ σοσιαλισμοῦ » τὴν συγχέουν μὲ τὴν ἀτομικὴν ἰδιοκτησίαν πάνω στὰ μέσα παραγωγῆς, ποὺ ὑπάρ» χει εἰς τὸ καπιταλιστικὸ σύστημα τῆς παραγωγῆς... 'Η ἀτομικὴ ἰδιοκτησία πάνω » στὰ μέσα τῆς παραγωγῆς ὁδηγεῖ στὴν σκληρὴ ἐκμετάλλευσι τῶν ἐργαζομένων, » στὰ μεγάλα κέρδη τῶν καπιταλιστῶν εἰς βάρος τῆς ἐργασίας τῆς πλειοψηφίας τοῦ » λαοῦ. Κάτω ἀπὸ τέτοιες συνθῆκες τὸ περισσότερο μέρος τοῦ ἐθνικοῦ εἰσοδήματος

» τῆς χώρας περνᾷ στὰ χέρια τῶν καπιταλιστῶν. Ἔτσι ἡ ἀτομικὴ ἰδιοκτησία τῶν » ἐργαζομένων εἶναι πολὺ περιωρισμένη καὶ ἀσταθής».

Δὲν θέλομε νὰ ἀμφισβητήσωμε τὴν εἰλικρίνειαν τῆς βεβαιώσεως αὐτῆς τοῦ Λεόνωφ. Καὶ τοῦτο διότι αἱ εἰς τὸ αὐτὸ ἄρθρον ἀναφερόμεναι ἐν συνεχείᾳ ἐπεξηγηματικαὶ διαπιστώσεις του ἀπὸ τὴν πραγματικότητα εἰς τὴν Ε.Σ.Σ.Δ. μᾶς ἀποκαλύπτουν ἀσφαλῶς ὅτι λόγῳ θέσεως πιστεύει ἀπολύτως ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον λέγει.

«Ἡ Σοβιετικὴ Κυβέρνησις, λέγει ὁ Λεόνωφ, κτίζει τεράστιον ἀριθμὸν κα- » τοικιῶν γιὰ τοὺς ἐργαζομένους...Οἱ κατοικίες αὐτὲς ποὺ οἰκοδομοῦνται ἀπὸ τὸ » σοβιετικὸ κράτος, ἀποτελοῦν συλλογικὴν ἰδιοκτησίαν καὶ ὄχι ἀτομικήν. Ἀλλὰ » οἱ σοβιετικοὶ πολῖτες πέρνουν δωρεὰν κατοικίες ἀπὸ τὸ κράτος εἰς αὐτὰ τὰ σπίτια, » γιὰ προσωπικὴν χρῆσιν ἐπ' ἀόριστον χρονικὸν διάστημα. Γιὰ τὴν κατοικίαν πλη- » ρώνουν κάθε μῆνα ἐνοίκιον, ὄχι περισσότερον τῶν 5 % ἐπὶ τοῦ μισθοῦ των».

Ἐν συνεχείᾳ ἀναφέρει :

«Εἶναι κανόνας πιά, οἱ ἐπιστήμονες καὶ οἱ μηχανικοί, οἱ λογοτέχνες καὶ οἱ » καλλιτέχνες νὰ ἔχουν ἰδιόκτητες ὅμορφες ἐπαύλεις, αὐτοκίνητα, πολύτιμες βιβλιο- » θῆκες καὶ κάθε τι χρήσιμο γιὰ τὴν ἱκανοποίησιν τῶν προσωπικῶν των ἀναγκῶν».

Ὁ Λεόνωφ, βεβαίως δὲν ἀνήκει εἰς τὴν πρώτην κατηγορίαν τῶν «ἐργαζομένων» ἀλλὰ εἰς τὴν δευτέραν τῶν «ἰδιοκτητῶν ὅμορφων ἐπαύλεων» καὶ συνεπῶς εἶναι ὁπωσδήποτε εἰλικρινής. Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον θὰ μᾶς ἐπιτρέψῃ ὁ Λεόνωφ νὰ ἀμφισβητήσωμεν, εἶναι ἡ διαπίστωσις τοῦ ὅτι «ὅσοι ὑποστηρίζουν ὅτι τάχα ὁ σοσιαλισμὸς δὲν ἀναγνωρίζει ἀτομικὴν ἰδιοκτησίαν πλανῶνται, κάποτε ἐν γνώσει καὶ κάποτε ἐν ἀγνοίᾳ τῶν ἀρχῶν τοῦ σοσιαλισμοῦ» καὶ ὅτι, ἡ «ἀτομικὴ ἰδιοκτησία πάνω στὰ μέσα παραγωγῆς, ποὺ ὑπάρχει εἰς τὸ καπιταλιστικὸ σύστημα, ὁδηγεῖ στὴν σκληρὴ ἐκμετάλλευσι τῶν ἐργαζομένων, στὰ μεγάλα κέρδη τῶν καπιταλιστῶν εἰς βάρος τῆς ἐργασίας τῆς πλειοψηφίας τοῦ λαοῦ, τέλος δὲ καθιστᾷ τὴν ἀτομικὴν ἰδιοκτησίαν τῶν ἐργαζομένων πολὺ περιωρισμένην καὶ ἀσταθῆ».

Πρῶτον, διότι, ἐὰν ὑπάρχῃ «ἄγνοια τῶν ἀρχῶν τοῦ σοσιαλισμοῦ», ὑπάρχει μόνον εἰς τὴν πλευρὰν τοῦ Λεόνωφ, ἀφοῦ εἶναι παγκοίνως γνωστόν, ὅτι μία ἀπὸ τὰς βασικὰς ἀρχὰς τοῦ Μαρξιστικοῦ σοσιαλισμοῦ εἶναι ὅτι «ἡ ἰδιοκτησία ἀποτελεῖ κλοπὴ» (ρῆσις τοῦ Προυντῶν, τὴν ὁποίαν οἱ ἴδιοι οἱ κομμουνισταὶ ἀνήγαγον εἰς ἐπίσημον δόγμα των) καὶ ὅτι «ἡ ἀτομικὴ ἰδιοκτησία πρέπει νὰ καταργηθῇ, διότι ἐμποδίζει τὴν δικαίαν κατανομὴν τῶν εἰσοδημάτων». Τὸ ἐὰν ὑπεχρεώθη ὁ σοβιετικὸς κομμουνισμός, ὡς ἄλλος «Προκρούστης», νὰ ἀγνοήσῃ τὴν βασικὴν αὐτὴν «θέσιν» ὄχι μόνον τὸ 1921 μὲ τὴν υἱοθέτησιν ὑπὸ τοῦ Λένιν τῆς Ν.Ε.Π. (Νέας Οἰκονομικῆς Πολιτικῆς), ἡ ὁποία ἐσήμαινεν ἐπάνοδον εἰς τὸ μέγα...καπιταλιστικὸν ἐλάττωμα τῆς ἰδιοκτησίας, ἀλλὰ καὶ τὸ 1935, μετὰ τὴν τρομακτικὴν πτῶσιν τῆς γεωργικῆς παραγωγῆς ἐξ αἰτίας τῆς «ἀναγκαστικῆς κολλεκτιβοποιήσεως» τοῦ Στάλιν, διὰ τῆς...συνταγματικῆς προστασίας τῆς ἰδιοκτησίας, καθὼς καὶ προσφάτως ἀκόμη, διὰ τῶν πρὸς τὴν ἀτομικὴν ἰδιοκτησίαν παραχωρήσεων τοῦ Μαλένκωφ (Αὔγουστος 1953) αἱ ὁποῖαι καὶ συνεχίζονται εἰσέτι ὑπὸ τῆς «συλλογικῆς κομμουνιστικῆς» ἡγεσίας τοῦ Κροῦτσεφ, τοῦτο ἀσφαλῶς δὲν ὀφείλεται εἰς τὴν «ἐν γνώσει» προσπάθειαν τῶν ἐπικριτῶν τοῦ σοσιαλισμοῦ.

Δεύτερον, διότι, ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὴν πραγματικότητα, ἡ ἰδιοκτησία εἰς τὸ καπιταλιστικὸν σύστημα, δὲν ὁδηγεῖ εἰς «τὴν σκληρὴν ἐκμετάλλευσιν τῶν ἐργαζομένων», οὔτε ἐμποδίζει τὴν «δικαίαν» κατανομὴν τῶν εἰσοδημάτων, οὔτε εἶναι «περιωρισμένη καὶ ἀσταθής». Συμφώνως πρὸς ὅλας τὰς ἀντικειμενικὰς μελέτας ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἑκατέρωθεν ἐπισήμων στοιχείων, δύναταί τις νὰ προβῇ εἰς τὸν κάτωθι συγκριτικὸν ἀπολογισμόν, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐκμετάλλευσιν τῶν ἐργαζομένων καὶ τὴν κατανομὴν τῶν εἰσοδημάτων των :

«Εἰς τὴν Ρωσίαν, οἱ ὀλιγώτερον ἀμειβόμενοι ἐργάται κερδίζουν ἡμερομίσθιον » ἰσοδυναμοῦν πρὸς 25 δολλάρια (ἢ 750 περίπου δραχμὰς) μηνιαίως, ἐνῷ οἱ διανοούμενοι, οἱ τεχνικοὶ καὶ οἱ διευθυνταὶ οἱ καλύτερον ἀμειβόμενοι, κερδίζουν ἀντιστοίχως 1.000—2.000 δολ. (ἢ 30—60 χιλιάδας δραχμὰς) πληρώνοντες φόρον 6 % περίπου. 'Αλλά, τὰ 1.000 δολλάρια ἀντιπροσωπεύουν 50 φορὰς τὰ δὲ 2.000 δολλάρια 80 φορὰς τὸ εἰσόδημα τοῦ ἐργάτου.

« Εἰς τὰς 'Ηνωμένας Πολιτείας, ἀντιθέτως οἱ ὀλιγώτερον ἀμειβόμενοι ἐργάται κερδίζουν 200 δολλάρια (ἢ 6.000 δραχμὰς) μηνιαίως. 'Εὰν πολλαπλασιάσωμεν τὸν ἀριθμὸν αὐτὸν ἐπὶ 40 ἢ ἐπὶ 80, θὰ ἔχωμεν ἀντιστοίχως 8.000 (ἢ 24.000 δραχμὰς) καὶ 16.000 δολλάρια (ἢ 480.000 δραχμάς). Διὰ νὰ ἀμείβεταί τις, μὲ τὸ ποσὸν τῶν 8.000 δολ. (ἢ 240.000 δραχμὰς καὶ 16.000 δολ. ἢ 480.000 δραχμ.) μηνιαίως, ἀπαλλασσόμενος φόρου, πρέπει νὰ ἔχῃ ἐτήσιον ἀκαθάριστον εἰσόδημα 1.000.000 δολλάρια (ἢ 30 ἑκατομμύρια δραχμ.) καὶ 2.000.000 δολ. (ἢ 60 ἑκατομμύρια δραχμ.) περίπου, ποσὸν πράγματι ἀστρονομικόν. "Ηδη εἰς τὰς Η.Π.Α. μία ἐτησία ἀμοιβὴ 50.000 δολλαρίων (ἢ 1.500.000 δραχμ.) δὲν εἶναι καὶ τόσον συνήθης δι' ἕνα 'Αμερικανὸν Διευθυντὴν ἢ Μηχανικόν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτήν, ὁ ὕπανδρος Διευθυντὴς ἢ Μηχανικός, μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν φόρων, δὲν λαμβάνει τελικῶς παρὰ μόνον 24.000 δολλάρια (ἢ 720.000 δραχμ.) ἤτοι 10 φορὰς τὴν ἀμοιβὴν τοῦ ὀλιγώτερον ἀμειβομένου ἀμερικανοῦ ἐργάτου καὶ 5 μόνον φορὰς τὴν μέσην ἀμοιβὴν τοῦ βιομηχανικοῦ ἐργάτου».

Εἶναι, κατὰ ταῦτα, ἐξώφθαλμος ἡ τεραστία ἀνισότης εἰς τὴν κατανομὴν τῶν εἰσοδημάτων εἰς τὴν περισσότερον ἐξελειγμένην χώραν τοῦ σοσιαλισμοῦ καὶ ἡ ἐπιτυχὴς κατανομὴ τῶν εἰσοδημάτων εἰς τὴν καπιταλιστικὴν 'Αμερικήν, διὰ νὰ μὴ ἐπεχειρήσωμεν τὴν σύγκρισιν καὶ μὲ τὴν βιομηχανικῶς ὑπανάπτυκτον ἀκόμη 'Ελλάδα, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ διαφορὰ μεταξὺ κατωτάτου καὶ ἀνωτάτου ὁρίου ἀπολαυῶν, μόλις φθάνει τὸ ἐξαπλάσιον ἢ ἑπταπλάσιον.

Εἶναι δὲ προφανέστερον, ὅτι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον κυρίως ἐπιδιώκει ὁ Μὰρξ καὶ οἱ ὀπαδοί του καὶ ἐπίστευον ὅτι θὰ πραγματοποιηθῇ μὲ τὸν σοσιαλισμόν, δηλαδὴ ἡ δικαία κατανομὴ τῶν εἰσοδημάτων, ἐπραγματοποιήθη εἰς τὸν καπιταλισμόν.'Επετεύχθη τοῦτο εἰς τὸν καπιταλισμὸν διὰ τῆς παρακολουθήσεως τῆς ἁπλῆς ἀρχῆς : Εἰς τὴν μαζικὴν παραγωγήν, εἶναι ἀπαραίτητος ἡ μαζικὴ κατανάλωσις, αὐτὴ ὅμως ἀπαιτεῖ μίαν μαζικὴν ἀγοραστικὴν ἱκανότητα, ἡ ὁποία ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα ὑψηλὰ εἰσοδήματα διὰ τὴν ἐργαζομένην μᾶζαν.

'Ο Μὰρξ δὲν εἶχε καταλάβει τὸν ἁπλοῦν καὶ φυσικὸν τοῦτον Νόμον καὶ ἐπίστευεν ὅτι ὁ ἀπαραίτητος διὰ τὴν μαζικὴν παραγωγὴν ἐξοπλισμός, δὲν θὰ ἐχρησίμευεν παρὰ διὰ τὸν πλουτισμὸν τῶν βιομηχάνων μόνον, ἐνῷ ἡ ἐξαθλίωσις τῶν ἐργαζομένων θὰ ηὔξανεν ὅσον θὰ ἐβελτιοῦτο ὁ ἐξοπλισμὸς τῶν βιομηχανιῶν.

Εἰς τὴν αὐτὴν πλάνην, εἴτε ἐν γνώσει εἴτε ἐξ ἀγνοίας τῶν ὀρθοδόξων οἰκονομικῶν Νόμων, εὑρίσκονται καὶ οἱ σημερινοὶ κομμουνισταὶ ἡγέται. Διότι, ἐνῷ εἶναι τοῖς πᾶσι γνωστὸν ὅτι εἰς τὰς Η.Π.Α. ἡ μηχανικὴ ἐνέργεια ἀντιπροσωπεύει τὰ 95 ο/ο περίπου τῆς πραγματοποιουμένης ἐργασίας καὶ ἡ ἀνθρωπίνη ἐνέργεια τοῦ ἐργαζομένου δὲν προσφέρει παρὰ μόνον 5 %, ἡ δὲ ἀμοιβὴ τῶν ἀτόμων τῶν ἀσχολουμένων εἰς τὴν λειτουργίαν τῶν μηχανῶν φθάνει μόνο 10 φορὰς περισσότερον τῆς ἀμοιβῆς τοῦ ἁπλοῦ ἐργάτου, ἐν τούτοις ἐξακολουθοῦν νὰ προπαγανδίζουν τὴν ἀνωτερότητα τοῦ ἐπὶ τῆς καταργήσεως τῆς ἀτομικῆς ἰδιοκτησίας ἐρειδομένου σοσιαλισμοῦ καὶ νὰ ἐπιδιώκουν τὴν καταστροφὴν τοῦ καπιταλισμοῦ. Φαίνεται ὅτι περισσότερον ἡ ἱκανοποίησις ἄλλων ἀνομολογήτων σκοπῶν καὶ ὀλιγώτερον ἡ ἀνάγκη τῆς βελτιώσεως τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς διὰ τῆς ἐπιστημονικῆς ἐρεύνης καὶ τῆς τεχνικῆς τελειοποιήσεως, ὑποχρεώνει τοὺς σημερινοὺς κομμουνιστὰς ἡγέτας νὰ μὴ θέλουν νὰ ἐξέλθουν τῆς

ΤΑ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΝΗΛΙΚΩΝ ΤΕΛΟΥΜΕΝΑ ΑΔΙΚΗΜΑΤΑ ΩΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΝ ΚΑΙ ΝΟΜΙΚΟΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Διάλεξις δοθεῖσα τὴν 13ην Μαρτίου 1957
ἐν τῇ Αἰθούσῃ τῆς Νομικῆς Σχολῆς
ὑπὸ τῆς κ. **Μ. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

Ἡ ἀποπλάνησις πρὸς ἀσέλγειαν προσώπων νεωτέρων τῶν 16 ἐτῶν ἢ ἡ πρὸς ταύτην παραπλάνησις των, τιμωρεῖται κατὰ τὸν Ἑλληνικὸν Ποινικὸν Κώδικα διὰ καθείρξεως 5 ἕως 10 ἐτῶν. Ἡ ποινὴ ἐπιτείνεται ἐὰν ἐπῆλθεν ὁ θάνατος τοῦ θύματος. Ἡ κατάχρησις ὅμως ἀνηλίκων εἰς ἀσέλγειαν προϋποθέτει πρᾶξιν τελουμένην ὑπὸ ἀνιόντων ἐξ ἀγχιστείας ἢ θετῶν γονέων ἢ ἐπιτρόπων, ἐπιμελητῶν ἢ παντὸς ἀνατροφέως ἢ διδασκάλου, παιδαγωγοῦ ἢ κληρικοῦ, μετ' ἀνηλίκου τελοῦντος ὑπὸ τὴν ἐπιμέλειαν ἢ διαπαιδαγώγησίν των ἢ ἀκόμη καὶ ὑπὸ ὑπηρέτου μετ' ἀνηλίκου τῆς οἰκογενείας παρ' ᾗ ὑπηρετεῖ ἢ τέλος παντὸς προσώπου μετ' ἀνηλίκου διαπιστευθέντος αὐτῷ πρὸς ἐποπτείαν ἢ φύλαξιν. Ἡ πρᾶξις αὕτη τιμωρεῖται διὰ φυλακίσεως τοὐλάχιστον ἑνὸς ἔτους καὶ μέχρι 5 ἐτῶν. Φρονοῦμεν ὅτι ἡ ποινὴ αὕτη εἶναι ὑπερμέτρως ἐπιεικής, λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς εὐθύνης ἣν τὰ ἀνωτέρω πρόσωπα ἔχουν διὰ τὴν ἐπιμέλειαν καὶ διαπαιδαγώγησιν ἢ καὶ ἁπλῆν ἐπίβλεψιν τοῦ ἀνηλίκου. Κατὰ τὴν Γαλλικὴν νομοθεσίαν ἡ ἀποπλάνησις ἀνηλίκου ἡλικίας κάτω τῶν 15 ἐτῶν, τιμωρεῖται διὰ καθείρξεως, ὡς παρ' ἡμῖν. Ἐὰν ὅμως πρόκειται περὶ καταχρήσεως εἰς ἀσέλγειαν, ἤτοι ὁσάκις ἡ πρᾶξις τελεῖται παρ' ἑνὸς προσώπου εὑρισκομένου εἰς εἰδικὴν σχέσιν μετὰ τοῦ παθόντος ἀνηλίκου, λόγῳ συγγενείας ἐξ ἀγχιστείας, υἱοθεσίας ἢ λόγῳ πνευματικῶν δεσμῶν, ὡς τοῦ παιδαγωγοῦ, διδασκάλου, κληρικοῦ κλπ., ἡ προβλεπομένη ποινὴ εἶναι τῶν καταναγκαστικῶν ἔργων. Καὶ κατὰ τὸν Βελγικὸν Νόμον οἱ δράσται ἀποπλανήσεως παίδων κάτω τῶν 16 ἐτῶν τιμωροῦνται διὰ ποινῆς καθείρξεως. Ἡ Δανικὸς Ποινικὸς Νόμος τιμωρεῖ τὴν ἀσέλγειαν μετ' ἀνηλίκου κάτω τῶν 15 ἐτῶν, διὰ ποινῆς καθείρξεως μέχρι 12 ἐτῶν. Ἐπὶ καταχρήσεως ἀνηλίκων εἰς ἀσέλγειαν ὑπὸ ἀνιόντων, ἡ προβλεπομένη ποινὴ εἶναι τῶν καταναγκαστικῶν ἔργων 10 ἕως 15 ἐτῶν, ἐπὶ βιασμοῦ δὲ 17 ἐτῶν. Εἶναι πράγματι ἀκατανόητος ἡ ἐπιείκεια τὴν ὁποίαν ἐπιδεικνύει ὁ Ἑλληνικὸς Ποινικὸς Κῶδιξ πρὸς τοσοῦτον πεπωρωμένα ἠθικῶς πρόσωπα, τὰ ὁποῖα, παρὰ τὴν ὑφισταμένην ἰδιάζουσαν σχέσιν αὐτῶν μετὰ τοῦ ἀνηλίκου—θύματος, ἤτις σχέσις ἔδει νὰ ἐπαυξάνῃ τὴν φυσικὴν καὶ ἠθικὴν αὐτῶν εὐθύνην ἔναντι αὐτοῦ, ἐνεργοῦν πράξεις αἵτινες ἀποδεικνύουν σοβαρὰν ἐπικινδυνότητα, διὰ τὴν παρεμπόδισιν τῆς ὁποίας ἀπαιτοῦνται μέτρα αὐστηρὰ καὶ τιμωρία παραδειγματική.

Ἀκόμη περαιτέρω, ὁ Ἑλληνικὸς Ποινικὸς Κῶδιξ ἔχει εἰδικὴν διάταξιν καθ' ἣν, ἐὰν τὸ θῦμα τῶν ἀναφερθεισῶν ἀδίκων πράξεων κατὰ τῶν ἠθῶν, εἶναι θῆλυ, ἡ

πλάνης, τὴν ὁποίαν, ὡς διαφαίνεται σαφῶς ἐκ τῶν πρακτικῶν των ἐκδηλώσεων ἀντιλαμβάνονται πλήρως.

Ὁπωσδήποτε ὅμως, οἱ σοβιετικοὶ κομμουνισταί, ὅσας καὶ ἂν ἐπιχειροῦν προπαγανδιστικὰς δολιχοδρομίας, δὲν θὰ δυνηθοῦν νὰ προσβάλουν τὴν ἀλήθειαν, τὴν ὁποίαν βάσει τῶν πραγματικῶν δεδομένων, διεκήρυξεν ὁ οἰκονομολόγος DEWURST:

«Ἐξ ὅλων τῶν μεγάλων βιομηχανικῶν Ἐθνῶν, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον παρέμεινεν » περισσότερον πιστὸν εἰς τὸν ἀτομικὸν καπιταλισμόν, πλησιάζει περισσότερον » πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ σοσιαλισμοῦ νὰ φέρῃ εἰς ὅλους τὴν ἀφθονίαν, εἰς τὸ πλαίσιον » μιᾶς ἀταξικῆς κοινωνίας».

ποινικὴ δίωξις χωρεῖ μόνον κατόπιν ἐγκλήσεως. Μόνος λόγος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐβασίσθη προφανῶς ἡ τοιαύτη διάταξις, ὑπῆρξεν ἡ ἰδέα τῆς ἀποφυγῆς τῆς διαπομπεύσεως τοῦ θήλεος. Καὶ ἐὰν μὲν πρόκειται περὶ ἐνηλίκου θήλεος ἡ διάταξις αὕτη δύναται νὰ θεωρηθῇ σκόπιμος, διότι ἡ ἐνῆλιξ ἔχει συναίσθησιν τῆς θέσεώς της καὶ τῶν συμφερόντων της καὶ δέον νὰ ἀφίεται ἐλευθέρα νὰ κρίνῃ ἐὰν εἶναι συμφέρουσα ἢ μὴ ἡ δίωξις τοῦ κατ' αὐτῆς ὑπαιτίου μιᾶς τῶν ἀνωτέρω πράξεων. Ἡ καταστρεπτικὴ ὅμως ἐπίδρασις τῆς πράξεως ἐπὶ τῆς προσωπικότητος τῆς ἀνηλίκου καὶ τῆς διαμορφώσεως τοῦ χαρακτῆρος της, κατὰ ποῖον τρόπον δύναται νὰ ἀποφευχθῇ; Ἡ ἀτιμωρησία τοῦ δράστου, μεγίστην ἀσφαλῶς ἐπίδρασιν θὰ ἔχῃ ἐπὶ τῆς καταρρακώσεως τῆς ἀξιοπρεπείας καὶ τῆς ἐν γένει προσωπικότητος τῆς ἀνηλίκου. Τὴν τοιαύτην δὲ καταστρεπτικὴν διὰ τὴν ἠθικὴν ὑπόστασιν τῆς ἀνηλίκου συνέπειαν, ἐπιτείνει ἔτι μᾶλλον ἡ ἀσυνειδησία καὶ ἡ κακουργότης πλείστων δραστῶν, οἵτινες φθάνουν μέχρι τοῦ σημείου νὰ ἐκμεταλλεύωνται καὶ ἐμπορεύωνται ἀκόμη τὴν ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας ἀπειρίαν καὶ δειλίαν τῶν θυμάτων των, τὴν ἐγκληματικὴν ἀδιαφορίαν ἢ ἀκόμη τὴν φιλοχρηματίαν ἀναξίων γονέων καὶ κηδεμόνων ἢ ἔστω καὶ νὰ ἐπωφελοῦνται τῆς ἀφελείας ἐνίων ἐξ αὐτῶν, παρασυρομένων ἐκ τῆς ὑπούλως καλλιεργουμένης ἰδέας τῆς ἀποφυγῆς τῆς δῆθεν διαπομπεύσεως τῆς παθούσης ἀνηλίκου θυγατρός των. Ἡ αὐτεπάγγελτος ὅμως δίωξις τῶν τοιούτων ἀτόμων ἐνεργούντων εἰς βάρος ἀνηλίκων (θηλέων, ὡς καὶ ἀρρένων) θὰ ἔχῃ ὡς συνέπειαν νὰ τεθῇ φραγμὸς εἰς τὰ ἀδικήματα ταῦτα τῶν ὁποίων τὴν διάπραξιν δὲν θὰ ἠδύνατο πλέον νὰ καλύψουν οὗτοι διὰ κακοήθους συναλλαγῆς... Ἐξ ἄλλου ἡ προβαλλομένη δῆθεν διαπόμπευσις τῶν θυμάτων δύναται ν' ἀποφευχθῇ διὰ τῆς ὑποχρεωτικῆς ἐκδικάσεως τῶν τοιούτων ἀδικημάτων κεκλεισμένων τῶν θυρῶν καὶ διὰ τῆς ἀποφυγῆς πάσης δημοσιότητος διὰ τοῦ τύπου, τοῦ ραδιοφώνου κ.λ.π. Διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἡ παραδειγματικὴ τιμωρία τοῦ δράστου θὰ ρίψῃ βάλσαμον εἰς τὴν διὰ τῆς πράξεως τραυματισθεῖσαν ἀξιοπρέπειαν τῆς ἀνηλίκου καὶ θὰ ἀποκαταστήσῃ, ἐν μέρει ἔστω, τὴν κλονισθεῖσαν ἠθικήν της προσωπικότητα. Μία ἀνήλικος 16 ἐτῶν εἰσαχθεῖσα εἰς τὸ Ἀναμορφωτικὸν Κατάστημα Θηλέων, ὡς διάγουσα ἔκλυτον βίον, μοῦ ἔλεγε : ὅταν μὲ ἐβίασε πρὸ ἑνὸς ἔτους ὁ Α. ἔδωσεν εἰς τὴν μητέρα μου 5.000 δραχμὰς διὰ νὰ μὴ ὑποβάλωμεν μήνυσιν. Ἀφοῦ λοιπὸν μὲ τὰ χρήματά του αὐτὸς ἀγόρασε τὴν τιμήν μου, διατὶ πταίω ἐγὼ τώρα διότι ἐξακολουθῶ μόνη μου νὰ τὴν πουλῶ; Ἂν ὅμως τότε αὐτὸς εἶχε τιμωρηθῇ, δὲν θὰ ἔφθανα σήμερα ἐγὼ ἐδῶ ὅπου ἔφθασα, διότι ἢ θὰ εἶχεν ἀναγκασθῇ νὰ μὲ νυμφευθῇ ἢ τουλάχιστον ἡ τιμή μου δὲν θὰ ὡμοίαζε μὲ ἐμπόρευμα ποὺ πουλιέται καὶ ἀγοράζεται». Κατὰ τὸν τρόπον αὐτὸν μία κοινωνικῶς καὶ πνευματικῶς ὑστεροῦσα ἀνήλικος αἰσθάνεται καὶ κρίνει τὴν δημιουργηθεῖσαν εἰς βάρος της κατάστασιν. Φρονοῦμεν ὅθεν ὅτι ἡ διάταξις αὕτη δέον νὰ ἀπαλειφθῇ καὶ οἱ ἀνήλικοι—ἄρρενες καὶ θήλεις, ἀδιακρίτως—νὰ προστατεύωνται ὑπὸ τοῦ Ποινικοῦ Νόμου διὰ τοῦ αὐτοῦ μέτρου.

Μία ἄλλη εἰδεχθὴς πρᾶξις, ἡ ὁποία ὅταν ἰδίᾳ ἔχῃ ὡς θῦμα ἀνήλικον, εἶναι ἔτι πλέον ἀπαισία, εἶναι ἡ αἱμομιξία. Κατὰ τὸν Ἑλληνικὸν Ποινικὸν Κώδικα, ἀνιόντες ἐξ αἵματος δρᾶσται αἱμομιξίας τιμωροῦνται διὰ ποινῆς φυλακίσεως τοὐλάχιστον 1 ἔτους καὶ μέχρι 5 ἐτῶν, οἱ δὲ κατιόντες ἐφ' ὅσον μὲν εἶναι ἐνήλικες τιμωροῦνται διὰ φυλακίσεως μέχρι 2 ἐτῶν, ἐφ' ὅσον ὅμως δὲν συνεπλήρωσαν κατὰ τὸν χρόνον τῆς πράξεως τὸ 17ον ἔτος τῆς ἡλικίας των, δύνανται νὰ ἀπαλλαγοῦν πάσης ποινῆς. Πᾶσα ἑτέρα ἀσελγὴς πρᾶξις τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν μέχρις 1 ἔτους διὰ τοὺς ἀνιόντας, ἐνῷ οἱ ἀνήλικοι κατιόντες δύνανται νὰ ἀπαλλαγοῦν. Κατὰ τὸν Δανικὸν Ποινικὸν Κώδικα, ἡ αἱμομιξία μετ' ἀνηλίκου κάτω τῶν 18 ἐτῶν, τιμωρεῖται διὰ καθείρξεως μέχρι 10 ἐτῶν. Ἡ αἱμομιξία, εἶναι, ὡς εἰκός, πρᾶξις εἰδεχθής, προσβάλλουσα σοβαρῶς τὸ περὶ ἠθικῆς καὶ περὶ ἱερότητος τῆς οἰκογενείας αἴσθημα τοῦ λαοῦ μας. Ἐν τούτοις, ἰδίᾳ εἰς τὰ χωρία, λόγῳ τῶν συνθηκῶν διαβιώσεως, τῆς στενότητος τοῦ χώρου ἐντὸς τοῦ ὁποίου διαβιοῖ ἡ οἰκογένεια καὶ τῆς ἐλλείψεως πάσης κοινωνικῆς διαφωτίσεως, τοιαῦτα ἀδικήματα παρατηροῦνται οὐχὶ σπανίως. Ἑπομένως

ἡ ἀπειλὴ βαρυτέρας ποινῆς θὰ ἐξυπηρέτει μεγάλως, καθ' ἡμᾶς, τὴν εἰδικὴν καὶ γενικὴν πρόληψιν τῶν ἀδικημάτων τούτων. Παραλλήλως ὅμως δέον νὰ λαμβάνωνται μέτρα πρὸς βελτίωσιν τῶν ὅρων διαβιώσεως τῶν οἰκογενειῶν τῶν χωρίων ἢ γενικῶς τῶν ἀπόρων καὶ νὰ ἀναληφθῇ μία σταυροφορία κοινωνικῆς διαφωτίσεως.

Δὲν εἶναι ὀλιγώτερον σοβαρὸν καὶ ἀπεχθὲς τὸ ἀδίκημα τῆς παρὰ φύσιν ἀσελγείας, οἱ δρᾶσται τῆς ὁποίας, ἐφ' ὅσον θῦμα εἶναι ἀνήλικος ἡλικίας κατωτέρας τῶν 17 ἐτῶν, τιμωροῦνται κατὰ τὸν Ποινικὸν ἡμῶν Κώδικα διὰ φυλακίσεως τοὐλάχιστον 3 μηνῶν καὶ μέχρι 5 ἐτῶν. Τὸ ἀδίκημα τοῦτο δέον νὰ θεωρηθῇ ἐκ τῶν πλέον ἐπικινδύνων διὰ τὴν κοινωνικὴν ἠθικήν, διότι ὡς συνέπειαν ἔχει, οὐχὶ μόνον τὴν φυσιολογικὴν διαστροφὴν τοῦ ἀνηλίκου, ἀλλὰ καὶ τὴν ψυχικὴν τοιαύτην καὶ δύναται νὰ ἐπηρεάσῃ σημαντικῶς τὴν μελλοντικὴν ἐξέλιξιν τούτου, ὡς φυσιολογικοῦ σωματικῶς καὶ ψυχικῶς ἀτόμου. Τὸ ἀδίκημα τοῦτο λαμβάνει κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη διαστάσεις ἀνησυχαστικάς. Ὕποπτα, καθ' ἕξιν διεστραμμένα ἄτομα, περιφέρονται εἰς λαϊκοὺς κινηματογράφους, εἰς κέντρα τυχηρῶν παιγνίων καὶ ἄλλους χώρους, ὅπου εἶναι δυνατὸν νὰ συχνάζουν ἀνεξέλεγκτοι ἀνήλικοι καὶ στρατολογοῦν τὰ θύματά των. Ἀκόμη καὶ διεθνῶς, τὸ θέμα ἤρχισε σοβαρῶς νὰ ἀπασχολῇ τοὺς ἐπιστήμονας. Αἱ στατιστικαὶ ἐν Γαλλίᾳ π.χ. ἀπέδειξαν γεωμετρικὴν αὔξησιν τῶν κρουσμάτων τοιούτων ἀδικημάτων εἰς βάρος ἀνηλίκων καὶ δὴ ἐνῷ τὸ 1945 κατεδικάσθησαν 20 ἄτομα, τὸ 1947 ὁ ἀριθμὸς ἔφθασε τὰς 126 καταδίκας, τὸ δὲ 1951 τὰς 210. Ἐν Γαλλίᾳ, οἱ δρᾶσται τοιούτων ἀδικημάτων κατ' ἀνηλίκων ἡλικίας κατωτέρας τοῦ 21ου ἔτους, τιμωροῦνται διὰ φυλακίσεως 6 μηνῶν ἕως 3 ἐτῶν καὶ χρηματικῆς ποινῆς, κατὰ δὲ τὸν Δανικὸν Ποινικὸν Κώδικα διὰ καθείρξεως μέχρις 6 ἐτῶν. Ἀνάγκη ὅθεν ἐπιτακτικὴ κρίνεται ἡ τροποποίησις εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο τῶν νομοθεσιῶν, ἵνα ἀπειλῆται, βαρυτέρα ποινὴ εἰς τοὺς δράστας τοιαύτης πράξεως ὁσάκις τὸ θῦμα εἶναι ἀνήλικος διότι αἱ συνέπειαι ἐπὶ τῆς ἐν γένει προσωπικότητος τοῦ ἀνηλίκου—θύματος εἶναι σοβαραὶ καὶ δύνανται νὰ ὁδηγήσωσι τοῦτον εἰς πλήρη ἠθικὴν καὶ κοινωνικὴν ἐξαθλίωσιν.

Σοβαρὰν ἀπειλὴν κατὰ τῆς ἠθικῆς προσωπικότητος τῶν ἀνηλίκων ἀποτελοῦν τὰ ἀδικήματα τῆς μαστρωπείας καὶ σωματεμπορίας. Ἡ μαστρωπεία, ἤτοι ἡ ἐπὶ ἐξυπηρετήσει ἀλλοτρίας ἀκολασίας προαγωγὴ πρὸς πορνείαν ἢ ἐξώθησις πρὸς διαφθορὰν ἀνηλίκων ἢ ἡ διευκόλυνσις τῶν πράξεων τούτων, τιμωρεῖται διὰ φυλακίσεως 3 μηνῶν μέχρι 3 ἐτῶν καὶ διὰ χρηματικῆς ποινῆς. Ἡ ποινὴ αὕτη ἐπιτείνεται προβλεπομένης φυλακίσεως τοὐλάχιστον 6 μηνῶν, ἐὰν ἡ πρᾶξις στρέφεται κατ' ἀνηλίκου νεωτέρου τῶν 16 ἐτῶν ἢ ἐὰν ἐγένετο δι' ἀπατηλῶν μέσων ἢ παρ' ἀνιόντος ἐξ αἵματος ἢ κηδεστίας ἢ θετοῦ γονέως, συζύγου, ἐπιτρόπου ἢ παντὸς ἄλλου εἰς τὸν ὁποῖον ἀνετέθη ἡ ἀνατροφή, διδασκαλία, ἐποπτεία ἢ φύλαξις τοῦ ἀνηλίκου, ἔστω καὶ προσωρινῶς. Σωματεμπορία ἐξ ἄλλου ὑφίσταται ὁσάκις τις πρὸς ἐξυπηρέτησιν ἀλλοτρίας ἀκολασίας προσλαμβάνει ἢ παρασύρει θῆλυ ἀνήλικον πρὸς σκοπὸν πορνείας, ἔστω καὶ τῇ συναινέσει αὐτοῦ, ὡς καὶ ἐπὶ ὡρισμένων περιπτώσεων ἐνηλίκων θυμάτων. Ἡ πρᾶξις αὕτη τιμωρεῖται διὰ φυλακίσεως 6 μηνῶν μέχρι 3 ἐτῶν, ἐπιτεινομένην μέχρι 5 ἐτῶν εἰς τὰς ἀναφερθείσας ἐπιβαρυντικὰς περιπτώσεις. Κατὰ τὸν Γαλλικὸν Νόμον ἡ ἀπειλουμένη διὰ τὴν σωματεμπορίαν ποινὴ εἶναι φυλακίσεως 2 ἕως 5 ἐτῶν καὶ χρηματικὴ ποινή, καὶ κατὰ τὸν Δανικὸν φυλακίσεως μέχρι 4 ἐτῶν. Αἱ κατὰ τὸν Ἑλληνικὸν Ποινικὸν Κώδικα προβλεπόμεναι ποιναὶ διὰ τὰς πράξεις ταύτας εἶναι καθ' ἡμᾶς ὑπερμέτρως ἐπιεικεῖς, ἐὰν ἀναλογισθῶμεν τὴν βαρύτητα αὐτῶν, στρεφομένων οὐχὶ μόνον κατὰ τῶν συγκεκριμένων ἀνηλίκων ὧν καταστρέφουν παντελῶς τὴν ἠθικὴν ὑπόστασιν καὶ τὴν ἀνθρωπίνην αὐτῶν ἀξιοπρέπειαν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τῆς κοινωνίας ὁλοκλήρου, δυνάμεναι νὰ χαρακτηρισθοῦν ὡς πραγματικὴ κοινωνικὴ πληγή. Ἡ ἀπειλὴ ἐλαφρῶν ποινῶν κατὰ τῶν δραστῶν τοιούτων ἐγκλημάτων, οἵτινες τυγχάνουσι πεπωρωμένα τὴν συνείδησιν ἄτομα, δὲν μειώνει τὴν ἐπικινδυνότητα των οὐδὲ συντελεῖ εἰς τὸν σωφρονισμόν των. Ἡ βραχεῖα φυλάκισις δι' αὐτοὺς ἀποτελεῖ μικρὰν

ἀνάπαυλαν εἰς τὸ κοπιῶδες καὶ ριψοκίνδυνον ἔργον των, τὸ δὲ βεβαρημένον ποινικόν των μητρῷον διὰ μικρῶν καταδικῶν, ἀποτελεῖ δι' αὐτοὺς τίτλον τιμῆς εἰς τὸ ἐπάγγελμα καὶ ἀπόδειξιν, ὅτι ἐδεινοπάθησαν χάριν τῆς ἐξυπηρετήσεως τῶν ἄλλων. Ἀντιθέτως, οὗτοι δέον νὰ καθίστανται ἀνίκανοι νὰ βλάψουν τὸ κοινωνικὸν σύνολον, διὰ μακρᾶς ἀποσπάσεώς των ἐξ αὐτῶν. Ἡ ἀπειλὴ βαρείας ποινῆς ὁσάκις τό θῦμα εἶναι ἀνήλικον, θὰ εἶχε τὴν διττὴν σκοπιμότητα: τοὺς ἐξ αὐτῶν μὴ πεπωρωμένους, ἢ δειλοὺς ἢ τοὺς νέους εἰς τὸ ἐπάγγελμα, θὰ ἐξηνάγκαζε νὰ στραφοῦν πρὸς ἕτερον ὀλιγώτερον ἐπικίνδυνον ἐπάγγελμα, διότι ἡ ἰδέα τῆς μακρᾶς φυλακίσεως εἶναι δι' αὐτοὺς ὀδυνηρά, τῶν δὲ πλέον πεπωρωμένων θὰ περιώριζε τὴν δραστηριότητα ἢ θὰ ἀπέσπα διὰ τῶν μακρῶν καθείρξεων, ἀπὸ τοῦ καταστρεπτικοῦ των ἔργου. Φρονοῦμεν δὲ ὅτι τὰ προβλεπόμενα ἀσφαλιστικὰ εἰς βάρος αὐτῶν μέτρα, τῆς παραπομπῆς τοὐτέστιν εἰς κατάστημα ἐργασίας ἢ τῆς θέσεως περιορισμῶν διαμονῆς, δὲν καλύπτουν τοὺς κινδύνους τῆς ἰσχυούσης ἐπιεικοῦς ποινικῆς των μεταχειρίσεως. Τὸ θέμα τοῦτο ὡς γνωστόν, ἔχει ἀπασχολήσει διεθνῶς τὴν ἐπιστήμην καὶ τοὺς διεθνεῖς ὀργανισμοὺς καὶ ἔχουν πρὸς τοῦτο καταρτισθῆ διεθνεῖς συμβάσεις διὰ τὴν καταπολέμησιν διὰ κοινῶν γενικῶν μέτρων τῆς σωματεμπορίας, θεωρουμένης διεθνῶς κοινωνικῆς πληγῆς.

Ὁ Ποινικὸς Κῶδιξ τιμωρεῖ διὰ φυλακίσεως μέχρις ἑνὸς ἔτους τοὺς ἔχοντας ὑποχρέωσιν τῆς ἐποπτείας ἀνηλίκου νεωτέρου τῶν 17 καὶ παραλείψαντας νὰ παρεμποδίσουν τοῦτον ἀπὸ τῆς τελέσεως ἀξιοποίνου πράξεως ἢ ἀπὸ τοῦ νὰ ἐπιδίδηται εἰς τὴν πορνείαν. Οἱ ἐξ ἀμελείας ὑπαίτιοι τῆς τοιαύτης παραλείψεως τιμωροῦνται διὰ φυλακίσεως μέχρι 3 μηνῶν. Αἱ ποιναὶ αὗται ἐπιτείνονται, ἡ πρώτη μέχρι 2 ἐτῶν καὶ ἡ δευτέρα μέχρις 6 μηνῶν, ἐὰν ὑπαίτιοι εἶναι γονεῖς, ἐπίτροποι ἢ κηδεμόνες εἰς οὓς ἀνετέθη διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως ἡ ὑπεύθυνος ἐπιμέλεια τοῦ ἀνηλίκου.Αἱ διατάξεις αὗται θὰ εἶχον θετικὴν συμβολὴν εἰς τὴν ἄμυναν τῆς κοινωνίας κατὰ τοῦ ἐγκλήματος τῶν ἀνηλίκων, ἐὰν ἐτύγχανον εὐρείας καὶ αὐστηρᾶς ἐφαρμογῆς. Δὲν εἶναι ἀτυχῶς ὀλίγοι οἱ γονεῖς καὶ κηδεμόνες οἵτινες ἐξ ἀδιαφορίας, ἀστοργίας, ἀμελείας ἢ ἀκόμη καὶ ἐκ διαθέσεως ἐκμεταλλεύσεως τῶν ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν των ἀνηλίκων, ἀνέχονται ἢ ἐξωθοῦν τούτους εἰς τὸ ἔκκλημα ἢ τὴν πορνείαν. Ἐὰν ἡ ἐν τῷ νόμῳ ἀπειλουμένη ποινὴ γίνῃ πραγματικότης διὰ πολλοὺς τοιούτους ἀστόργους ἢ ἔστω ἀμελεῖς γονεῖς, ἡ ἐγκληματικότης τῶν ἀνηλίκων θὰ περιορισθῇ σημαντικῶς. Ὁσάκις οἱ γονεῖς καὶ κηδεμόνες δὲν συναισθάνωνται τὰς ὑποχρεώσεις των ἐκ τοῦ ἠθικοῦ καὶ γραπτοῦ νόμου ἔναντι τῶν τέκνων των ἢ τῶν ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν των ἀνηλίκων, ἂς τοὺς τὰς ὑπενθυμίσῃ ὁ ποινικὸς Νόμος καὶ ἡ ἀπειλὴ τῆς φυλακῆς. Τὰ ἐντεταλμένα ὅθεν πρόσωπα διὰ τὴν παρακολούθησιν τῆς καλῆς διαβιώσεως τῶν ἀνηλίκων, ἤτοι οἱ διδάσκαλοι, οἱ κοινωνικοὶ λειτουργοί, οἱ ἐπιμεληταὶ ἀνηλίκων, τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα, ὀφείλουν νὰ ἐντείνουν τὰς προσπαθείας των, διὰ νὰ ὑπενθυμίζουν εἰς τοὺς ἐπιλήσμονας γονεῖς καὶ κηδεμόνας τὰς ὑποχρεώσεις καὶ τὰς εὐθύνας των, ἡ παράλειψις τῶν ὁποίων δύναται νὰ ὁδηγήσῃ αὐτοὺς εἰς τὸ ἑδώλιον τοῦ κατηγορουμένου.

Συναφὴς πρὸς τὴν ἀνωτέρω διάταξιν εἶναι ἡ ἀναφερομένη εἰς τὴν παραμέλησιν τῆς ἀποτροπῆς ἀνηλίκων ἀπὸ τῆς ἐπαιτείας ἢ ἀλητείας. Τιμωρεῖται διὰ φυλακίσεως μέχρις 6 μηνῶν ἢ διὰ χρηματικῆς ποινῆς, ὁ ὑπαίτιος τῆς ἐξωθήσεως πρὸς ἐπαιτείαν ἢ ἀλητείαν ἢ τῆς παραμελήσεως τῆς παρεμποδίσεως ἀπὸ τῶν πράξεων τούτων προσώπων τελούντων ὑπὸ τὴν ἐπιμέλειαν ἢ ἐξαρτώμενα ὑπ' αὐτοῦ. Διὰ τῆς αὐτῆς ποινῆς, τιμωρεῖται καὶ ὁ ὑπαίτιος τῆς παραχωρήσεως εἰς ἄλλους ἀνηλίκων κάτω τῶν 17 ἐτῶν, πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ προκαλοῦν διὰ τοῦ νεαροῦ τῆς ἡλικίας των τὸν οἶκτον ἢ τὴν περιέργειαν τοῦ κοινοῦ, πρὸς ἴδιον τοῦ ὑπαιτίου ἢ ἀλλότριον χρηματισμόν. Εἰς τὰ μεγάλα ἰδίᾳ ἀστικὰ κέντρα αἱ πράξεις αὗται εἶναι συνήθεις, διότι ἡ ἐπαιτεία καὶ ἀλητεία θεωροῦνται προσοδοφόρα ἐπαγγέλματα, μάλιστα ὅταν ἀσκοῦνται παρ' ἀνηλίκων ἢ ἀναπήρων. Οὐχὶ σπανίως αἱ πράξεις αὗται καλύπτονται ἐπιμελῶς ὑπὸ διάφορα προσχήματα, ὡς παῖδες ᾄδοντες ἐντὸς συγκοινωνιακῶν μέσων, ἢ πωλοῦντες ἄνθη ἢ ἄλλα εἴδη εἰς ὥρας καθ' ἃς ἔδει νὰ φοιτοῦν εἰς τὸ σχολεῖον, ἤ, ὅπερ

καὶ χειρότερον, εἰς προκεχωρημένας ὥρας καὶ εἰς κέντρα διασκεδάσεως ἢ εἰς ἄλλους ἐπικινδύνους χώρους. Οἱ ἀνήλικοι ἐθίζονται οὕτω εἰς τὴν φυγοπονίαν ὡς καὶ εἰς τὴν πρὸς τὴν ἀπάτην καὶ διαστροφὴν ροπήν, ἔτι δὲ πλέον διατρέχουν πλείστους ὅσους ἠθικοὺς κινδύνους, λόγῳ τῆς ἐγκαταλείψεως καὶ τοῦ συγχρωτισμοῦ των μετὰ προσώπων ὑπόπτων καὶ λόγῳ τῆς περιπλανήσεώς των εἰς ἐπικινδύνους περιοχάς. Ἀτυχῶς παρ' ἡμῖν, παρὰ τὴν ὑφισταμένην νομοθετικὴν ὡς καὶ εἰς τὸ προηγούμενον ἀδίκημα πρόβλεψιν, εἰς τὴν πρᾶξιν δὲν παρατηρεῖται συστηματικὴ δίωξις τῶν ὑπαιτίων. Ἡ ἀπειλὴ τῆς ποινῆς ἔχει σχεδὸν καταστῇ γράμμα νεκρόν. Ἐν τούτοις ἡ ἀπειλὴ ποινῆς στερητικῆς τῆς ἐλευθερίας κατὰ τοιούτων ἀστόργων καὶ ἀναξίων γονέων καὶ κηδεμόνων, θὰ καθίστα τούτους πλέον προσεκτικοὺς διὰ τὴν πρέπουσαν ἐπιμέλειαν καὶ ἐπίβλεψιν τῶν ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν των ἀνηλίκων. Τὰ ἐντεταλμένα, ὡς προηγουμένως ἀνεφέραμεν, πρόσωπα διὰ τὴν προστασίαν τῆς νεότητος καὶ τῆς κοινωνικῆς ἠθικῆς, δέον ὅπως πράττουν πᾶν τὸ δυνατὸν διὰ νὰ προλαμβάνουν τοιαύτας πράξεις ἢ παραλείψεις εἰς βάρος τῶν ἀνηλίκων, μεριμνοῦν δὲ διὰ τὴν δίωξιν ἐν ἀνάγκῃ τοιούτων ἀτόμων. Θὰ εἶναι οὕτω βέβαιοι, ὅτι ἐξυπηρετοῦν τὸ συμφέρον τῶν ἀνηλίκων καὶ συντελοῦν εἰς τὴν κοινωνικὴν ἄμυναν κατὰ τῆς παρούσης καὶ μελλούσης ἐγκληματικότητος. Ὁ Γαλλικὸς Ποινικὸς Κῶδιξ διὰ τὰς περιπτώσεις ἐξωθήσεως ἀνηλίκων πρὸς τὴν ἐπαιτείαν, προβλέπει ποινὴν βαρυτέραν, ἤτοι φυλακίσεως 6 μηνῶν ἕως 2 ἐτῶν. Φαίνεται ὅμως ὅτι εἰς τὴν πρᾶξιν καὶ ἐκεῖ δὲν ἐπιδεικνύεται ἱκανοποιητικὸς ζῆλος διὰ τὴν δίωξιν τοιούτων ἀδικημάτων. Εἰς τὴν Πολιτείαν COLORADO τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, χορηγεῖται εὐρέως ὑπὸ τῶν δικαστηρίων τὸ εὐεργέτημα τῆς ἀναστολῆς τῆς ποινῆς κατὰ γονέων ἢ κηδεμόνων ὑπαιτίων τοιούτων ἀδικημάτων εἰς βάρος τῶν τέκνων των, ὅταν τὸ πρῶτον προσάγονται εἰς τὸ δικαστήριον, παρακολουθοῦνται δὲ μετὰ ταῦτα ἐντατικῶς. Ἐν ὑποτροπῇ ὅμως ὁ ὑπαίτιος συνεκτίει τόσον τὴν ἀνασταλεῖσαν ποινήν, ὅσον καὶ τὴν νέαν τοιαύτην, ἤτις καὶ εἶναι βαρυτέρα λόγῳ τῆς ὑποτροπῆς. Οὕτως, οἱ τοιοῦτοι γονεῖς ἐξαναγκάζονται νὰ εἶναι πλέον προσεκτικοὶ εἰς τὴν ἐπιμέλειαν καὶ ἐποπτείαν τῶν τέκνων των, ἵνα ἀποφύγουν βεβαίαν καὶ βαρυτέραν καταδίκην ἐν περιπτώσει δευτέρας προσαγωγῆς των εἰς τὸ δικαστήριον Ὁ Leonce Andre θεωρεῖ σκόπιμον ὅπως ἐφ' ὅσον γονεὺς καταδικασθῇ ἐπὶ τοιαύτῃ πράξει, ὑποχρεοῦται νὰ καταβάλῃ τὰς δαπάνας ἢ μέρος αὐτῶν διὰ τὴν περίθαλψιν τοῦ τέκνου του εἰς τό ἐνδεδειγμένον ἵδρυμα ἐπὶ ὡρισμένον χρονικὸν διάστημα. Ἡ Πολιτεία, λέγει, θὰ εἶχε διπλοῦν ὄφελος : πρῶτον θὰ ἐπωφελεῖτο τοιούτων καταδικῶν διὰ τὴν οἰκονομικὴν ἀνακούφισιν τῶν ἱδρυμάτων της καὶ δεύτερον καὶ κυριώτερον θὰ ἐπετυγχάνανε τὴν καλυτέραν ἐπιμέλειαν τῶν ἀνηλίκων ἐκ μέρους γονέων, οἵτινες, ἀδιάφοροι εἰς τὴν φωνὴν τοῦ καθήκοντος θὰ ἦσαν πλέον εὐαίσθητοι εἰς τὴν φωνὴν τοῦ συμφέροντος

Αἱ ξέναι νομοθεσίαι, προκειμένου περὶ γονέων, οἵτινες ὑπῆρξαν ὑπαίτιοι ἀδικημάτων στρεφομένων κατὰ τῆς σωματικῆς ἢ ἠθικῆς ὑποστάσεως τῶν τέκνων των, προβλέπουν τὴν ἔκπτωσιν τούτων ἀπὸ τῆς πατρικῆς ἐξουσίας ἢ ὡς λέγεται ἐξουσίας γονέων, δεδομένου ὅτι,.ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ παρ' ἡμῖν ἰσχύοντα, ἐξουσίαν δὲν ἀσκεῖ μόνον ὁ πατὴρ ἀλλὰ καὶ ἡ μήτηρ. Παρ' ἡμῖν, κατὰ τὸ ἄρθρον 1525 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, ὁ πατὴρ ἐκπίπτει τῆς πατρικῆς ἐξουσίας ἐὰν κατεδικάσθη εἰς φυλάκισιν τοὐλάχιστον ἑνὸς μηνός, ἕνεκεν ἀδικήματος δολίως πραχθέντος καὶ ἀφορῶντος τὴν ζωήν, τὴν ὑγείαν καὶ τὰ ἤθη τοῦ τέκνου. Φρονοῦμεν ὅτι ἔδει μεγαλυτέρα εὐχέρεια εἰς τὸν δικαστὴν ὅπως προβαίνῃ εἰς τὴν ἔκπτωσιν τῆς πατρικῆς ἐξουσίας, ὁσάκις τοῦτο κρίνεται ὅτι ἐξυπηρετεῖ τὸ συμφέρον τοῦ ἀνηλίκου. Διότι οἱ γονεῖς δὲν εἶναι ἀνάξιοι νὰ ἀσκοῦν τὴν ἐξουσίαν ταύτην μόνον ὅταν κατεδικάσθησαν εἰς ποινὴν φυλακίσεως τοὐλάχιστον ἑνὸς μηνός, εἶναι ἐξ ἴσου ἀνάξιοι καὶ ὅταν δὲν κατεδικάσθησαν μέν,ἀλλ'ὅταν ἡ μεταχείρισις τῶν τέκνων των, ἡ ἐγκατάλειψις ἢ ἡ ἰδία αὐτῶν κοινωνικὴ συμπεριφορὰ εἶναι τοιαύτη, ὥστε νὰ προκαλῇ κινδύνους διὰ τὴν πρέπουσαν ἀνατροφὴν καὶ ὁμαλὴν ἐξέλιξιν τοῦ τέκνου. Θεωροῦμεν ὅθεν τὸν γονέα αὐτὸν

ἄξιον νὰ ἐπιμελῆται τοῦ τέκνου του, ὅταν μονίμως καὶ σταθερῶς τραυματίζῃ ἢ διαστρέφῃ τὴν προσωπικότητα τούτου; Ἀσφαλῶς ὄχι... Μόνον ὁ Δικαστής, κρίνων τὰ γεγονότα καὶ ἔχων ὑπ' ὄψιν τὴν ἐν γένει προσωπικότητα τοῦ γονέως, δύναται νὰ λάβῃ τὴν διὰ τὸν ἀνήλικον συμφέρουσαν ἀπόφασιν. Κατὰ τὴν Γαλλικὴν Νομοθεσίαν (Νόμος τῆς 24-7-1889 συμπληρωθεὶς διὰ τῆς Ordonnace τοῦ 1945), δύναται νὰ ἐκπέσουν τῆς πατρικῆς ἐξουσίας, ἀνεξαρτήτως πάσης καταδίκης, γονεῖς οἱ ὁποῖοι θέτουν εἰς κίνδυνον, τὴν ὑγείαν, τὴν ἀσφάλειαν ἢ τὰ ἤθη τοῦ τέκνου των, διὰ κακῆς μεταχειρίσεως, δι' ἀναρμόστου συμπεριφορᾶς λόγῳ καθ' ἕξιν μέθης ἢ ἀνηθίκου διαγωγῆς,ἢ διὰ παραλείψεως φροντίδων ἢ τῆς πρεπούσης ἀγωγῆς.

Τὰ ἀδικήματα τὰ ὁποῖα μέχρι τοῦδε ἀνεπτύξαμεν, ἀνήκουν εἰς τὴν κατηγορίαν ἐκείνων τὰ ὁποῖα στρέφονται κατὰ συγκεκριμένου ἀνηλίκου. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ πράξεις, ὡς ἐν ἀρχῇ ἐξεθέσαμεν, ὧν αἱ συνέπειαι δὲν προσβάλλουν τὸν ἕνα, αὐτὸν ἢ ἐκεῖνον ἀνήλικον, ἀλλὰ τὸ σύνολον τῶν ἀνηλίκων μιᾶς περιφερείας ἢ μιᾶς χώρας. Διὰ τῆς ἀντιμετωπίσεως τῶν πράξεων αὐτῶν ἀσκεῖται μία εὐρεῖα καὶ ὁμαδικὴ προστασία τῆς νεότητος.

Ἐκ τῶν τοιούτων ἀδικημάτων, πρωτίστως ἀναφέρομεν τὰ σχετιζόμενα πρὸς τὴν ἐργασίαν τῶν ἀνηλίκων καὶ δὴ εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν διατήρησιν ὅρων ὑγιεινῶν καὶ ἠθικῶν εἰς τόπους ἐργασίας καὶ εἰς τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς χρησιμοποιήσεως ἀνηλίκων εἰς ὡρισμένα ἐπαγγέλματα. Ὑπάρχει παρ' ἡμῖν εἰδικὸς νόμος περὶ ἐργασίας γυναικῶν καὶ ἀνηλίκων, χρονολογούμενος ἀπὸ τὸ 1912. Ἔκτοτε ὅμως, παρὰ τὴν μεταβολὴν τῶν συνθηκῶν τῆς ζωῆς καὶ ἐργασίας, δὲν ἐγένετο τροποποίησις καθιστῶσα τὴν ἀντιμετώπισιν πλήρη. Ἐκτὸς αὐτοῦ εἶναι γνωστὸν εἰς πάντας ἡμᾶς ὅτι οὐδὲ καὶ ὁ νόμος οὗτος τηρεῖται αὐστηρῶς, δεδομένου ὅτι καὶ κάτω τῆς καθοριζομένης ἡλικίας, ἀνήλικοι τοποθετοῦνται εἰς ἐργασίαν, πολλάκις καὶ εἰς ἀκατάλληλον τοιαύτην καὶ οἱ ὅροι ἐργασίας δὲν εἶναι πάντοτε ἱκανοποιητικοί. Ἑπομένως, ἐκτὸς τῆς ἀνάγκης τροποποιήσεως ἐπὶ τὸ αὐστηρότερον τοῦ σχετικοῦ νόμου, ἀπαιτεῖται, τοὐλάχιστον ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἡ αὐστηρὰ τήρησις τῶν ὑφισταμένων διατάξεων, αἵτινες, παρὰ τὴν ἀνεπάρκειάν των, ἐφαρμοζόμεναι αὐστηρῶς θὰ περιορίσουν τὴν παντοειδῆ ἐκμετάλλευσιν τῶν ἀνηλίκων καὶ θὰ μειώσουν τοὺς κινδύνους τοὺς ὁποίους οὗτοι διατρέχουν ἐκ τῆς ἀκαταλλήλου ἐργασίας των ἢ τῆς ἐπαγγελματικῆς των ἐκμεταλλεύσεως.

Ἀδικήματα στρεφόμενα γενικῶς κατὰ τῆς νεότητος θεωροῦνται καὶ τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὰς διαφόρους ἐκδόσεις καὶ δημοσιεύματα, ὡς καὶ εἰς τὸν κινηματογράφον. Τὸ ἀνάγνωσμα ἀσκεῖ μεγίστην ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ νεανικοῦ ψυχικοῦ κόσμου, εἴτε τοῦτο ἐμφανίζεται ὑπὸ τύπον βιβλίου, περιοδικοῦ ἢ ἐφημερίδος, εἴτε εἰκονογραφημένης ἐπιθεωρήσεως καὶ ἑτέρων συναφῶν ἐντύπων. Γαλλικὸς Νόμος τοῦ 1949 καθώρισε περιορισμοὺς εἰς τὸν τύπον χάριν τῆς προστασίας τῆς νεότητος, πρῶτον ὅσον ἀφορᾷ τὰ δημοσιεύματα τὰ προοριζόμενα διὰ τὴν παιδικὴν καὶ ἐφηβικὴν ἡλικίαν καὶ δεύτερον διὰ πᾶν δημοσίευμα, τὸ ὁποῖον παρουσιάζει οἱονδήποτε ἠθικὸν κίνδυνον διὰ τὴν νεότητα. Εἰς ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις οἱ παραβᾶται τιμωροῦνται διὰ φυλακίσεως 1 μηνὸς ἕως 1 ἔτους καὶ χρηματικῆς ποινῆς. Παρ' ἡμῖν δὲν καταβάλλεται ἡ δέουσα προσοχὴ ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου. Ἡ κυκλοφορία ἐπικινδύνων καὶ ἀσέμνων ἐντύπων δὲν ἀντιμετωπίζεται αὐστηρῶς,ἀλλὰ μετὰ μεγάλης ἐλαστικότητος. Ἐξ ἄλλου δημοσιεύματα κατάλληλα, προοριζόμενα δι' ἀνηλίκους ἐλλείπουν. Καὶ ἔχομεν ἀνάγκην τοιούτων ἐκδόσεων, κυρίως δι' ἐφήβους, αἱ ὁποῖαι νὰ καλύπτουν τὰ ἐνδιαφέροντα τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας ἀμφοτέρων τῶν φύλων, μὲ ὕλην συγχρονισμένην καὶ εὐχάριστον, ἀνταποκρινομένην πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ἡλικίας τούτων, καὶ οὐχὶ ὕλην στενῶς καὶ σχολαστικῶς ἠθικοπλαστικήν. Μόνον διὰ τοῦ τρόπου τούτου θὰ ἀποσπάσωμεν ἐκ τῶν χειρῶν τῶν ἀνηλίκων τὰς ἐκδόσεις τύπου «Μάσκας» καὶ ἄλλας συναφεῖς, καὶ θὰ τὰς ἴδωμεν ἀντικαθισταμένας τῇ ἐλευθέρᾳ ὑλήσει τῶν ἐφήβων, διὰ τῶν καταλλήλων ἀναγνωσμάτων.

Ὁ κινηματογράφος περαιτέρω θεωρεῖται ὅτι ἀσκεῖ μεγίστην ὑποβολὴν εἰς τὴν νεότητα, ἧς ἐξάπτει τὴν φαντασίαν καὶ εὐρύνει τοὺς ὁρίζοντας γνώσεων καὶ πείρας. Διὰ τοὺς λόγους τούτους ἡ ἐπίδρασις τοῦ κακοῦ κινηματογράφου δύναται νὰ εἶναι ὀλεθρία. Αἱ διαπιστώσεις αὗται καθιέρωσαν τὸν προληπτικὸν ἔλεγχον τῶν κινηματογραφικῶν ταινιῶν. Παρ' ἡμῖν νομοθετικαὶ διατάξεις τοῦ 1937 καὶ 1942 βάσει τῶν ὁποίων ρυθμίζονται τὰ θέματα ταῦτα, ἔχουν ἀνάγκην τροποποιήσεως. Ἡ εἴσοδος εἰς κινηματογράφους καὶ παρακολούθησις ταινίας χαρακτηρισθείσης ὡς ἀκαταλλήλου, ἐπιτρέπεται κατὰ τὴν ἰσχύουσαν νομοθεσίαν εἰς ἀνηλίκους συμπληρώσαντας τὸ 14ον ἔτος τῆς ἡλικίας των. Εἶναι πράγματι ἀκατανόητον, πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ θεωρῆται ὥριμος διὰ τὴν παρακολούθησιν πάσης ταινίας ἀνήλικος μόλις συμπληρώσας τὸ 14ον ἔτος, ὁ ὁποῖος τ ό τ ε ἀκριβῶς διέρχεται τὸ ἐπικίνδυνον στάδιον τῆς ἐφηβείας, ὁπότε ὁ ψυχικός του κόσμος ὑφίσταται σοβαρὰν ἐπεξεργασίαν, ἡ φαντασία του ὀργιάζει καὶ ἡ προσωπικότης του ἀλλάσσει μορφήν. Ἡ ἡλικία αὕτη εἶναι ἡ πλέον πρόσφορος διὰ τὴν ἀφομοίωσιν τοῦ καλοῦ ἢ τοῦ κακοῦ καὶ διὰ τὴν διάπλασιν τοῦ ψυχικοῦ κόσμου. Τὸ ὅριον τοῦτο φρονοῦμεν ὅτι δέον νὰ ἀναβιβασθῇ εἰς τὸ 18ον ἔτος, ὁπότε ὁ ἔφηβος ἔχει κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον σταθεροποιήσει τὸν χαρακτῆρα του. Ἀκόμη ὅμως εἰς ὡρισμένους λαϊκοὺς κινηματογράφους, ὅπου συχνάζουν ἀλῆται, καὶ ὕποπτα ἠθικῶς ἄτομα, οὐχὶ τόσον διὰ νὰ παρακολουθήσουν τὴν ταινίαν ἀλλὰ διὰ νὰ ἀναπαυθοῦν, θερμανθοῦν ἢ καὶ νὰ στρατολογήσουν ἀνηλίκους διὰ τὰς ἀνωμάλους καὶ διεστραμμένας συνηθείας των, ἡ εἴσοδος εἰς ἀνηλίκους κάτω τῶν 18 ἐτῶν δέον ν' ἀπαγορευθῇ, ἀ ν ε ξ α ρ τ ή τ ω ς τῆς καταλληλότητος ἢ μὴ τῆς προβαλλομένης ταινίας. Καὶ περαιτέρω ὅμως, ὅσον ἀφορᾷ τὸν χαρακτηρισμὸν τῶν ταινιῶν ὡς ἀκαταλλήλων καὶ τὰς συνεπείας τῆς παραβάσεως τῶν σχετικῶν διατάξεων, ὁ ἰσχύων νόμος ἔχει ἀνάγκην ἀναθεωρήσεως καὶ προσαρμογῆς του εἰς τὰ ἐπιστημονικὰ δεδομένα τῶν συγχρόνων παιδαγωγικῶν καὶ ψυχολογικῶν ἐπιστημῶν. Ἡ δὲ ἀναθεώρησις αὕτη εἰς τὰ τρία κυρίως ὡς ἄνω σημεῖα ἐ π ε ί γ ε ι διότι, ἡ φθοροποιὸς ἐπίδρασις τοῦ κακοῦ κινηματογράφου, ὡς θεάματος ἢ ὡς χώρου, εἶναι ὀλεθρία, τὰ δὲ θύματα ταύτης κατὰ μέγα ποσοστὸν ἀποτελοῦν τὴν πελατείαν τῶν Δικαστηρίων Ἀνηλίκων.

Ἰσχύουν ἀκόμη παρ' ἡμῖν ποινικαὶ καὶ ἀστυνομικαὶ διατάξεις, διὰ τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς εἰσόδου καὶ παραμονῆς ἀνηλίκων εἰς ὕποπτα κέντρα, καφωδεῖα, χορευτικὰ κέντρα καὶ τὰ τοιαῦτα. Αἱ διατάξεις αὗται ἐὰν τυγχάνουν εὐρείας καὶ αὐστηρᾶς ἐφαρμογῆς καὶ ἐὰν αἱ ἐπιβαλλόμεναι κατὰ τῶν παραβατῶν κυρώσεις δὲν ἀποτελοῦν γράμμα νεκρόν, οἱ ἠθικοὶ κίνδυνοι διὰ τοὺς ἀνηλίκους θὰ περιορισθοῦν αἰσθητῶς. Διὰ τὴν καλυτέραν ἀντιμετώπισιν τοῦ προληπτικοῦ τούτου κατὰ τοῦ ἐγκλήματος καὶ τῆς διαφθορᾶς τῶν ἀνηλίκων ἔργου, ἀπαραίτητος εἶναι ἡ ὀργάνωσις καὶ παρ' ἡμῖν εἰδικοῦ Σώματος Ἀστυνομίας Ἀνηλίκων, τῆς ὁποίας ὁ ρόλος θὰ εἶναι περισσότερον προστατευτικός ἢ κατασταλτικός, ὡς λίαν ἐπιτυχῶς ἐφαρμόζεται εἰς ἄλλας χώρας. Πρόκειται περὶ σοβαροῦ κενοῦ ἐν τῇ ὅλῃ προσπαθείᾳ τῆς Πολιτείας, κενοῦ τὸ ὁποῖον μὲ περισσοτέραν ἐκ μέρους τῶν ἁρμοδίων κατανόησιν δύναται νὰ πληρωθῇ. Ἡ ὠφέλεια θὰ εἶναι ἀναμφιβόλως μεγίστη.

Τὸ θέμα τέλος τῆς καταπολεμήσεως τῶν ναρκωτικῶν δέον καὶ τοῦτο σοβαρῶς νὰ ἀπασχολήσῃ τοὺς ἁρμοδίους, διὰ τὴν ἐντατικὴν δίωξιν καὶ αὐστηρὰν τιμωρίαν τῶν «ἐμπόρων τοῦ θανάτου», ἰδίᾳ ὅταν θύματα αὐτῶν εἶναι ἀνήλικοι. Διότι οἱ ἔμποροι οὗτοι τῆς συμφορᾶς, ἐν τῷ καταστρεπτικῷ των ἔργῳ, οὐδὲν μέτρον γνωρίζουσι καὶ παρασύρουν εἰς τὴν δίνην τῆς καταστροφῆς τοὺς δυστυχεῖς καὶ τοὺς νέους.

Εἰς ἄμεσον σχέσιν πρὸς τὰ ἐκτεθέντα περὶ τῆς ποινικῆς μεταχειρίσεως τῶν ἐνηλίκων ὑπαιτίων πράξεων στρεφομένων κατὰ τῶν ἀνηλίκων, εὑρίσκεται φρονοῦμεν καὶ ἓν δικονομικὸν θέμα : Ποῖον Δικαστήριον δέον νὰ εἶναι ἁρμόδιον διὰ τὴν ἐκδίκασιν τῶν τοιούτων ἀδικημάτων; Αἱ γνῶμαι τῶν ἐπιστημόνων διίστανται. Κατὰ μίαν γνώμην, τὰ εἰδικὰ δικαστήρια ἀνηλίκων τῶν ὁποίων σκοπὸς εἶναι ἡ προ-

στασία τοῦ ἀνηλίκου ἐκείνου, ὅστις ἐπέδειξεν ἀντικοινωνικὴν συμπεριφοράν, εἶναι τὸ πλέον ἁρμόδιον διὰ νὰ ἐπιληφθῇ τῆς προστασίας καὶ τοῦ ἀνηλίκου ἐκείνου, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε θῦμα κακῆς συμπεριφορᾶς ἐκ μέρους ἐνήλικος. Κατὰ τὴν θεωρίαν ταύτην πιστεύεται ὅτι ὁ Δικαστὴς Ἀνηλίκων, ἔχων εἰδικὰς παιδαγωγικὰς καὶ ψυχολογικὰς γνώσεις καὶ πεῖραν, εἶναι ὁ πλέον ἁρμόδιος νὰ κρίνῃ πᾶσαν περίπτωσιν ἀνηλίκου, εἴτε δράστου εἴτε θύματος, διότι διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἡ προστασία τοῦ ἀνηλίκου καὶ τῶν συμφερόντων του ἀντιμετωπίζονται ἐνιαίως καὶ ἐξασφαλίζονται σταθερῶς. Κατὰ τὴν ἀντίθετον γνώμην ἡ δικαιοδοσία τοῦ Δικαστοῦ Ἀνηλίκων ἐπὶ ἐνηλίκων κατηγορουμένων θεωρεῖται ξένη πρὸς τὸ πνεῦμα καὶ τὸν σκοπὸν τοῦ Δικαστηρίου Ἀνηλίκων. Ἡ ἄποψις αὕτη ὑπερίσχυσε κατὰ τὴν συζήτησιν τοῦ θέματος εἰς τὴν Γαλλικὴν Ἐθνοσυνέλευσιν, βάσει τῶν κάτωθι κυρίως ἐπιχειρημάτων:

1) Ἡ εἰδικὴ διαδικασία δι' ἀνηλίκους εἰσήχθη διὰ νὰ ἀποσπάσῃ τὸν ἀνήλικον ἀπὸ τὴν αὐστηρὰν κοινὴν ποινικὴν διαδικασίαν, ἧς σκοπὸς εἶναι κυρίως ἡ καταστολὴ τοῦ ἐγκλήματος. Πρὸς τοῦτο ἡ διαδικασία τοῦ Δικαστηρίου Ἀνηλίκων περιεβλήθη χαρακτῆρα παιδαγωγικὸν καὶ προστατευτικόν. Ἡ ἐπιβάρυνσις, ὅθεν, τῆς διαδικασίας ταύτης διὰ τῆς εὐθύνης τῆς ἐπιβολῆς αὐστηρῶν πολλάκις ποινῶν ἐναντίον δραστῶν ἐγκλημάτων κατ' ἀνηλίκων, ἤθελεν ἀναστατώσῃ τὸν τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι καὶ κρίνειν τοῦ Εἰδικοῦ Δικαστοῦ Ἀνηλίκων, εἰδικευμένου, ὡς ἐλέχθη, εἰς τὴν προστασίαν καὶ οὐχὶ τὴν καταστολήν, 2) ἡ διαδικασία τῶν Δικαστηρίων Ἀνηλίκων, ἔχουσα ὡς σκοπὸν τὴν προστασίαν τοῦ ἀνηλίκου, ἔχει ἁπλουστευθῇ, ἀπομακρυνθεῖσα εἰς πλεῖστα σημεῖα τῆς κοινῆς ποινικῆς δικονομίας καὶ ἀπαλείψασα, πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ ἀνηλίκου, ὡρισμένους τύπους τῆς ποινικῆς διαδικασίας. Εἶναι ὅμως ὀρθὸν νὰ στερῆται τοιούτων ἐγγυήσεων ἡ ὑπεράσπισις τοῦ ἐνήλικος, τοῦ ὁποίου δικαίως ἢ μὴ διακυβεύεται διὰ τῆς δίκης ἡ ζωή, ἡ ἐλευθερία ἢ ἡ περιουσία του; 3) ἐὰν ὑπαχθοῦν αἱ ὑποθέσεις αὗται εἰς τὰ Δικαστήρια Ἀνηλίκων δὲν θὰ συνεσωρεύετο φόρτος ἐργασίας πρὸς βλάβην ἴσως τῶν ὑποθέσεων τῶν ἀνηλίκων; 4) τέλος ἡ τοιαύτη μεταρρύθμισις θὰ ἐδημιούργει πολύπλοκα διαδικαστικὰ προβλήματα, ἰδίᾳ ὁσάκις ἡ πρᾶξις τοῦ διωκομένου ἐστρέφετο ἐναντίον ἀνηλίκων, συγχρόνως δὲ καὶ ἐνηλίκων. Εἰς τοιαύτην περίπτωσιν, ὁ δράστης θὰ ὑποχρεοῦτο νὰ προσαχθῇ ἐνώπιον δύο διαφορετικῶν δικαστηρίων; Διὰ τοὺς λόγους τούτους κυρίως ἡ Γαλλικὴ Ἐθνοσυνέλευσις ἀπέρριψε τὴν πρότασιν τοιαύτης μεταρρυθμίσεως, ἧς ἡ ἀποδοχὴ ἐκρίθη ἐν τῇ ἐφαρμογῇ της δυσχερής, συγχρόνως δὲ καὶ ἐπιζημία, τόσον ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς δικαστικῆς τεχνικῆς, ὅσον καὶ τοῦ τοιούτου τῆς προστασίας συμφερόντων τοῦ κατηγορουμένου. Ἐξ ἄλλου ἐθεωρήθη ὅτι καὶ ἄνευ τῆς προταθείσης μεταρρυθμίσεως δὲν παύουν προστατευόμενα τὰ συμφέροντα τῶν ἀνηλίκων—θυμάτων. Ἡ καλυτέρα καθ' ἡμᾶς γνώμη συναφῶς, εἶναι ἡ ὑπὸ τῶν Ἀμερικανῶν ἐπιστημόνων ὑποστηριζομένη καὶ ἐφαρμοσθεῖσα εἰς τινας Πολιτείας μέση λύσις, καθ' ἣν ὑπάγονται εἰς τὰ Δικαστήρια Ἀνηλίκων αἱ περιπτώσεις τῶν ἐνηλίκων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι εὑρίσκονται εἰς ἄμεσον σχέσιν μὲ τὸν ἀνήλικον-θῦμα, καὶ δή, οἱ γονεῖς, κηδεμόνες, ἐπίτροποι, διδάσκαλοι κλπ. κατηγορούμενοι δι' ἐγκατάλειψιν, σκληρὰν μεταχείρισιν, ἀνήθικον συμπεριφοράν, προώθησιν εἰς τὴν ἐγκληματικότητα, ἀνηθικότητα ἢ ἀληθείαν ἀνηλίκου τελοῦντος ὑπὸ τὴν ἄμεσον καὶ συνεχῆ αὐτῶν ἐπιμέλειαν ἢ ἐπίβλεψιν. Αἱ ὑποθέσεις ὅμως τῶν ἐνηλίκων οἱ ὁποῖοι κατηγοροῦνται δι' ἀδίκημα στρεφόμενον μὲν κατ' ἀνηλίκου, χωρὶς ὅμως νὰ εὑρίσκωνται εἰς ἄμεσον καὶ συνεχῆ σχέσιν μετ' αὐτοῦ, ὑπάγονται εἰς τὰ κοινὰ ποινικὰ δικαστήρια. Φρονοῦμεν ὅτι ἡ μέση αὕτη λύσις εἶναι ἡ καλυτέρα, διότι ἀποφεύγει τὰ ἀναφερθέντα μειονεκτήματα τῆς ὑπαγωγῆς εἰς τὴν εἰδικὴν διαδικασίαν τῶν Δικαστηρίων Ἀνηλίκων πάσης ὑποθέσεως, ἧς θῦμα εἶναι ἀνήλικος, ἐνῷ συγχρόνως παρέχῃ τὰς ἐγγυήσεις τοῦ παιδαγωγικοῦ καὶ προστατευτικοῦ ὑπὲρ τῶν ἀνηλίκων χειρισμοῦ τῶν ὑποθέσεων ὑπὸ τοῦ Δικαστοῦ Ἀνηλίκων, ὁσάκις δρῶνται εἶναι οἱ ἔχοντες ηὐξημένην ἔναντι τῶν ἀνηλίκων νομικὴν καὶ

ἠθικὴν εὐθύνην ἐνήλικες, οἱ ὁποῖοι ἔχουν καὶ θὰ ἐξακολουθοῦν νὰ ἔχουν ἄμεσον καὶ συνεχῆ πρὸς αὐτοὺς συγγενικὴν ἢ πνευματικὴν σχέσιν.

Ἡ ἀνάπτυξις τοῦ εἴδους καὶ τῆς ἐκτάσεως τῶν κινδύνων, οὓς διατρέχουν οἱ ἀνήλικοι ἐκ πράξεων καὶ παραλείψεων ἐνηλίκων, ὡς καὶ τοῦ τρόπου τῆς ἀντιμετωπίσεώς των, θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπεκταθῇ καὶ πέραν τῶν πλαισίων μιᾶς ὁμιλίας, ἧς τὰ χρονικὰ τοὐλάχιστον ὅρια εἶναι περιωρισμένα. Ἡ προσπάθειά μας ὅθεν, περιωρίσθη εἰς τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ ἐδάφους, τὴν τοποθέτησιν τοῦ προβλήματος καὶ τὴν διατύπωσιν σκέψεών τινων. Ἡ ἀντιμετώπισις τοῦ προβλήματος ἀποτελεῖ καθῆκον Πολιτείας καὶ Κοινωνίας. Ἡ νεότης τῆς σήμερον θὰ ἀποτελέσῃ τὴν αὐριανὴν κοινωνίαν. Εἶναι καθῆκον καὶ συμφέρον μας νὰ καταστήσωμεν τὴν κοινωνίαν ταύτην εὐτυχεστέραν τῆς ἰδικῆς μας. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ὀφείλομεν νὰ τῆς ἐξασφαλίσωμεν τὰς προϋποθέσεις τῆς τοιαύτης ἐξελίξεως. Ὡς ἐν ἀρχῇ τῆς ὁμιλίας μας εἴπομεν, αἱ προσπάθειαι αὗται βασίζονται ἐπὶ τῆς ἀντιμετωπίσεως τῶν φυσικῶν καὶ ψυχικῶν ἀναγκῶν τῶν ἐνηλίκων καὶ ἐπὶ τῆς ἀποφυγῆς τῶν ἐπικινδύνων διὰ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχήν των ἐνεργειῶν καὶ καταστάσεων. Τὸ θέματα ταῦτα ἀπετέλεσαν ἀντικείμενον μελέτης διεθνῶν συγκεντρώσεων ἐξ εἰδικῶν ἐπιστημόνων. Ἐν τούτοις, ἐνῷ διεθνῶς ἀνεγνωρίσθη ἡ ἀνάγκη ἀντιμετωπίσεως ἀποτελεσματικῶς τοῦ προβλήματος τούτου, εἰς τὴν πρᾶξιν δὲν εἶναι μόνον ἄτομα τὰ παραβαίνοντα τὰς ἀποφάσεις ταύτας. Ἐξαφάνισιν τοιούτων ἀδικημάτων ἐκ μέρους τῶν ἀτόμων, δὲν δυνάμεθα βεβαίως νὰ ἀναμένωμεν. Μείωσιν ἐπιζητοῦμεν. Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον εἶναι ἀπαράδεκτον εἶναι ὅταν ἔθνη, ἐκ τῶν ἐμφανιζομένων εἰς τὰς διεθνεῖς ταύτας ἐπιστημονικὰς συζητήσεις ὡς τὰ πλέον προοδευτικὰ εἰς τὰς ὑπὲρ τῶν ἀνηλίκων ἐπιτεύξεις, παραβιάζουν καταφανῶς τὰς ἰδίας αὐτῶν δοξασίας, ἃς, δογματικῶς, προσπαθοῦν νὰ μεταδώσουν καὶ εἰς τοὺς ὀλιγώτερον κοινωνικῶς ἀνεπτυγμένους λαούς. Τοιαῦτα δ ῆ θ ε ν πρωτοπόρα εἰς τὴν ἐπιστήμην ἔθνη, ἐφαρμόζουν εἰς τὴν πρᾶξιν εἰς βάρος ἀνηλίκων μέτρα, τὰ ὁποῖα οἱ ἴδιοι ἔχουν καταδικάσει ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς χώρας των καὶ τὰ ἔχουν χαρακτηρίσει ἐπισήμως ὡς βάρβαρα καὶ ἀναχρονιστικά. Ἐννοοῦμεν, ὡς εἶναι ἀντιληπτόν, τὰ ὑπὸ τῶν Βρεταννῶν εἰς τὴν Κύπρον ἐφαρμοζόμενα εἰς βάρος τῶν ἀνηλίκων μέτρα, ἐξ ὧν τὸ πλέον ἀπαράδεκτον εἶναι ἡ ἐφαρμογὴ τῆς ποινῆς τῆς μαστιγώσεως. Ἡ ποινὴ αὕτη εἰς τὴν Μ. Βρεττανίαν κατηργήθη ὁριστικῶς δι' εἰδικῆς διατάξεως τοῦ Crimanal Justice Act τοῦ 1948, καθ' ἣν «εἰς οὐδένα ἐπιβάλλεται ὑπὸ Δικαστηρίου ποινὴ μαστιγώσεως, πᾶσα δὲ προγενεστέρα διάταξις δι' ἧς παρείχετο εἰς τὰ Δικαστήρια τοιοῦτον δικαίωμα, καταργεῖται». Ἐν τούτοις ἐπανέφερον εἰς τὴν Κύπρον τὴν ὑπ' αὐτῶν τῶν ἰδίων χαρακτηρισθεῖσαν ὡς βάρβαρον καὶ ἀναχρονιστικὴν ποινὴν τῆς μαστιγώσεως, καὶ μάλιστα εἰς βάρος μαθητῶν τῶν ὁποίων, τὸ μόνον ἔγκλημα ὑπῆρξεν ἡ κραυγὴ τῆς ἐλευθερίας. Μὲ τοιούτου εἴδους στοιχειώδεις παραβάσεις τῶν διεθνῶς ἀναγνωρισθέντων ἀρχῶν, καὶ τῆς Διακηρύξεως τῆς Γενεύης ὑπὲρ τῆς Παιδικῆς ἡλικίας, δὲν δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι ἡ αὐτοκαλουμένη πολιτισμένη ἀνθρωπότης ἐν τῷ συνόλῳ της ἀντιμετωπίζει σταθερῶς καὶ ἀποτελεσματικῶς τὰ προβλήματα τῶν ἀνηλίκων. Ἐν τούτοις, ὀφείλομεν νὰ εἴμεθα αἰσιόδοξοι. Τοιαῦται παρεκκλίσεις θὰ ἐκλείψουν συντόμως, καὶ ἅπαντα τὰ Ἔθνη τοῦ πολιτισμένου κόσμου θὰ ἐφαρμόσουν καὶ εἰς τὴν πρᾶξιν ὅ,τι ἀπεδέχθησαν εἰς τὴν θεωρίαν, ἵνα ἐξασφαλίσουν εἰς τὴν νεότητα τὰς δυνατότητας προόδου, εὐημερίας καὶ ἠθικῆς ἀναπτύξεως, πρὸς τὸ συμφέρον αὐτῶν τούτων τῶν Ἐθνῶν, καὶ ὁλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος τοῦ μέλλοντος. Ὅσοι δὲ ἐξ ἡμῶν, ἐτάχθημεν εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν σκοπῶν αὐτῶν, ἃς ἐντείνωμεν τὰς προσπαθείας μας πρὸς τὸν ὑπὲρ τῶν ἀνηλίκων προστατευτικὸν καὶ προληπτικὸν ἀγῶνα. Αἱ προσπάθειαί μας αὗται, ὡς λέγει ὁ διακεκριμένος Ἑλβετὸς εἰδικὸς ἐπιστήμων Maurice Veillard, θὰ ἀποτελοῦν τὴν ἀπάντησιν τῆς ὁμαλότητος πρὸς τὴν ἀταξίαν, τοῦ καλοῦ πρὸς τὸ κακόν, τῆς ἐλπίδος πρὸς τὴν ἀπογοήτευσιν, θὰ εἶναι ἡ ἀπάντησις τῆς ΑΓΑΠΗΣ, ἥτις ἀποτελεῖ τὴν τροφὴν τῆς ΝΕΟΤΗΤΟΣ, τοῦ πολυτιμωτέρου τούτου φυσικοῦ πλούτου τῶν ἐθνῶν καὶ τῆς παγκοσμίου κοινωνίας.

Μ. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗ

Ρυθμός στην κυκλοφορία οχημάτων & ωθεών

ΣΥΓΚΡΟΥΣΙΣ ΛΕΩΦΟΡΕΙΩΝ

Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ**, Ἀστυν. Δ/ντου Α'

Στὶς 14 Μαΐου 1950, ἡμέρα Κυριακὴ καὶ ὥρα 1.15' μετὰ τὸ μεσημέρι, στὴ λεωφόρο Ροῦσβελτ (πρώην 'Ακαδημίας) καὶ ἀκριβῶς κοντὰ στὴ διασταύρωσι μὲ τὴν ὁδὸ Σίνα συνεκρούσθησαν δύο λεωφορεῖα, τὸ ὑπ' ἀριθ. 49995 τῆς γραμμῆς Πεντέλης, ποὺ κατέβαινε πρὸς τὴν Πλατεῖα Κάνιγγος καὶ τὸ ὑπ' ἀριθ. 48353 τῆς γραμμῆς 'Αμπελοκήπων, ποὺ ἀνέβαινε πρὸς τὸν 'Ερυθρὸ Σταυρό.

'Αποτέλεσμα τῆς συγκρούσεως αὐτῆς ἦταν νὰ τραυματισθοῦν ἔνδεκα ἐπιβάτες καὶ νὰ πάθουν σοβαρὲς ζημίες τὰ αὐτοκίνητα. Τὸ πρῶτο μάλιστα ἀχρηστεύθηκε τελείως.

Τώρα, θὰ ρωτήσετε πῶς ἔγινε ἡ σύγκρουσι αὐτὴ καὶ ποῖος φταίει;

'Η ἀπάντησις δὲν εἶναι εὔκολη. Βέβαια, κατὰ πρῶτο λόγο, θὰ ποῦμε ὅτι φταίει κάποιος ἀπὸ τοὺς δύο ὁδηγοὺς τῶν αὐτοκινήτων ἢ καὶ οἱ δυὸ μαζί. Καὶ ἀσφαλῶς κάποιος πρέπει νὰ ἔχῃ τὴν εὐθύνη τῆς συγκρούσεως καὶ αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε πιὸ κάτω.

'Αλλὰ ἐκτὸς ἀπὸ τὴν εὐθύνη τοῦ ὁδηγοῦ, τὴν ἄμεση, ὑπάρχει εὐθύνη καὶ γιὰ πολλοὺς ἄλλους, ποὺ ἔμμεσα ἔγιναν ἀφορμὴ νὰ γίνῃ τὸ δυστύχημα αὐτὸ καὶ πρέπει νὰ ξέρουμε ὅτι γιὰ κάθε δυστύχημα, σχεδὸν πάντοτε, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν παράγοντα τῆς κακῆς ὁδηγήσεως συντρέχουν καὶ πολλοὶ ἄλλοι παράγοντες, γιὰ τοὺς ὁποίους δημιουργεῖται ἔ μ μ ε σ η ἢ ἠ θ ι κ ὴ ε ὐ θ ύ ν η.

"Ετσι στὴν ἔρευνά μας αὐτὴ γιὰ τὶς αἰτίες τῆς συγκρούσεως τῶν ὑπ' ἀριθ. 49995 καὶ 48353 λεωφορείων, θὰ ἀρχίσουμε ἀπὸ τοὺς ἐμμέσους παράγοντας ποὺ ἐδημιούργησαν εὐνοϊκὲς προϋποθέσεις γιὰ τὸ δυστύχημα αὐτὸ καὶ ποὺ εἶναι οἱ ἀκόλουθοι :

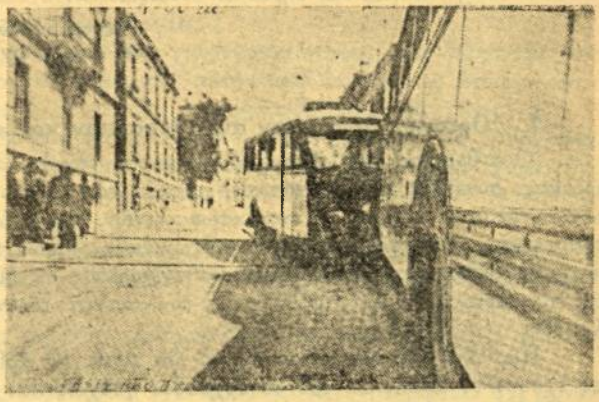
1) Στὸ μέσον τῆς λεωφόρου Ροῦσβελτ, πίσω ἀκριβῶς ἀπὸ τὴν 'Ακαδημία ὑπῆρχε τότε ἕνα μεγάλο καταφύγιο, ποὺ δὲν ἐξυπηρετοῦσε κανέναν ἀπολύτως σκοπό. Τὸ καταφύγιο αὐτὸ ἦταν παγίδα καὶ ἐμπόδιο γιὰ τὰ ὀχήματα ποὺ ἀνεβαίνουν τὴ λεωφόρο Ροῦσβελτ, γιατὶ ἔπεφτε στὸ ὕψος τοῦ δεξιοῦ πεζοδρομίου καὶ τὰ ἀνάγκαζε νὰ λοξοδρομοῦν, ὥστε νὰ πάρουν τὴν εὐθεῖα.

Εἶχα ζητήσει ἐπίμονα, ὅταν ὑπηρέτουν ὡς Διοικητὴς τῆς Υπ/νσεως Τροχαίας Κινήσεως 'Αθηνῶν, ἀπὸ τὸ Δῆμο νὰ βγῇ τὸ καταφύγιο αὐτὸ ἀπὸ ἐκεῖ, γιὰ νὰ προλάβουμε κανένα δυστύχημα ἀλλὰ δὲν εἶχε γίνει τίποτε. Νὰ λοιπὸν ἡ πρώτη προϋπόθεσι τοῦ δυστυχήματος. Τὸ αὐτοκίνητο τῶν 'Αμπελοκήπων θέλοντας ν' ἀποφύγῃ τοὺς λάκκους ποὺ εἶχε πρὸς τὰ δεξιὰ ὁ δρόμος, ἀκολούθησε τὸ ἀριστερὸ τοῦ καταφυγίου καὶ ἔτσι προχωροῦσε πάνω στὶς σιδηροτροχιὲς ἀντικανονικά. Εὐτυχῶς ὅταν ἔγινε ἡ διαπλάτυνσις τῆς λεωφόρου 'Ακαδημίας βγῆκε καὶ τὸ ἄχρηστο αὐτὸ καταφύγιο.

2) Δεύτερη προϋπόθεσι τοῦ δυστυχήματος ἦταν, ὅτι ἡ λεωφόρος Ροῦσβελτ εἶχε πολὺ μεγάλο κυκλοφοριακὸ φόρτο, γιατὶ ὅλες οἱ γραμμὲς τῶν λεωφορείων Κηφισίας, 'Αμαρουσίου, Φραγκοκλησιᾶς, Πεντέλης κλπ. κλπ. ἀνεβοκατέβαιναν τότε ἀπὸ αὐτή. 'Από μῆνες πολλοὺς ζητούσαμε νὰ χρησιμοποιηθῇ καὶ ἡ λεω-

φόρος Ἀλεξάνδρας, κατὰ τὴν κάθοδο τῶν αὐτοκινήτων πρὸς τὴν Πλατεῖα Κάνιγγος, ὁπότε δὲν θὰ ἐγίνετο ἀσφαλῶς ἡ διασταύρωσις τῶν αὐτοκινήτων στὴ λεωφόρο Ροῦσβελτ καὶ ἐπομένως ἡ σύγκρουσις.

3) Ἄλλη προϋπόθεσις γιὰ τὸ δυστύχημα αὐτὸ ὑπῆρξε ἡ στενότητα ποὺ εἶχεν ἡ λεωφόρος Ροῦσβελτ, ὅπου, ἐνῷ τὰ ὀχήματα δύσκολα καὶ ἐπικίνδυνα ἐκινοῦντο στὸ κατάστρωμα τοῦ δρόμου, τὰ πεζοδρόμια εἶχαν περιττὸ φάρδος χωρὶς ἀναλογία καμμία μὲ τὸν ἀριθμὸ τῶν χρησιμοποιούντων αὐτὰ πεζῶν. Ἔτσι, μόλις βρέθηκε σταθμευμένο ἕνα ταξὶ στὸ δρόμο αὐτό, ἀνάγκασε τὸ λεωφορεῖο ν' ἀλλάξῃ πρὸς τ' ἀριστερὰ τὴν πορεία του καὶ νὰ συγκρουσθῇ μὲ τὸ ἄλλο ποὺ ἤρχετο ἀπὸ ἀντίθετα. Γι'αὐτὸ ἀκριβῶς ἡ ὑπηρεσία Τροχαίας ἐπιμένει νὰ μὴ σταθμεύουν τ' αὐτοκίνητα στοὺς κεντρικοὺς δρόμους, γιατὶ ἀποτελοῦν παγίδες καὶ σοβαρὰ ἐμπόδια στὴν κανονικὴ κυκλοφορία. Στὴν περίπτωσί μας, ἂν δὲν ὑπῆρχε τὸ σταθμευμένο ταξί, τὸ λεωφορεῖο θ' ἀκολουθοῦσε τὴν εὐθεῖα πορεία καὶ ἡ σύγκρουσι δὲν θὰ ἐγίνετο.

Ὁ τόπος τῆς συγκρούσεως

Ἐπίσης ἂν εἶχαν τότε περιορισθῇ τὰ πεζοδρόμια, ὅπως εἴχαμε ὑποδείξει ἀπὸ πολὺ καιρό, καὶ ὅπως ἔγινε κατόπιν, θὰ ὑπῆρχε χῶρος στὸ κατάστρωμα τοῦ δρόμου καὶ τὸ ταξὶ νὰ σταθμεύσῃ γιὰ λίγο καὶ τὸ λεωφορεῖο νὰ περάσῃ ἀκίνδυνα.

Αὐτοὶ εἶναι οἱ ἔμμεσοι παράγοντες ποὺ συνετέλεσαν στὸ δυστύχημα καὶ ἡ ὕπαρξις τῶν παραγόντων αὐτῶν δημιουργεῖ ἀναμφισβήτητα ἠθικὴ εὐθύνη γιὰ ὅσους συνετέλεσαν νὰ ὑπάρχουν καὶ νὰ μὴ ἐξουδετερωθοῦν ἔγκαιρα παρὰ τὶς ὑποδείξεις τῆς Τροχαίας. Βέβαια οἱ ἔμμεσοι αὐτοὶ παράγοντες, ποὺ δημιουργοῦν ἠθικὲς εὐθῦνες, γιὰ διάφορες Ἀρχές, δὲν ἀπαλάσσουν τῆς ποινικῆς καὶ διοικητικῆς εὐθύνης τοὺς ὁδηγούς, οἱ ὁποῖοι βαρύνονται ἐξ ἴσου γιὰ τὴ σύγκρουσι. Καὶ οἱ δύο, ἀπὸ ὡρισμένους λόγους, ἀναγκάσθησαν νὰ συγκλίνουν τὴν πορεία τους πρὸς τὸ κέντρο τοῦ δρόμου, ἀλλὰ καὶ οἱ δύο δὲν ὑπελόγισαν καλὰ τὸ φάρδος καὶ βρέθηκαν στὸν ἄξονα τῆς λεωφόρου ἐν ἐπαφῇ. Ἡ θέσι ποὺ βρέθηκαν τὰ λεωφορεῖα μετὰ τὴ σύγκρουσι φανερώνει πὼς καὶ τὰ δύο εἶχαν ἀναπτύξει ταχύτητα μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν κανονική, πιὸ πολὺ δὲ τὸ λεωφορεῖο τῆς Πεντέλης, τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 49995.

Ἡ δικαιοσύνη ἀσφαλῶς κατένειμε τὶς εὐθῦνες καὶ ἐπέβαλε ἀνάλογες ποινικὲς κυρώσεις,ἀλλὰ οἱ κυρώσεις αὐτὲς ὅσο βαρειὲς καὶ ἂν εἶναι δὲν θὰ δώσουν στὰ θύματα, τὰ μέλη ποὺ ἔχασαν ἢ τὴν ὑγεία τους ποὺ ἐκλονίσθη, πράγματα τὰ ὁποῖα ποτὲ δὲν διατιμῶνται, γιατὶ σχετίζονται ἀπόλυτα μὲ τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς καὶ τὸ μέλλον πολλὲς φορὲς τῶν ἀνθρώπων.

Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΑΙ ΣΥΝΑΘΡΟΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΛΗΘΟΣ

Ὑπὸ κ. **ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΓΑΡΔΙΚΑ**, Ὑπαστυνόμου Α΄

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

1. Ὁρισμὸς δημοσίων συναθροίσεων καὶ εἴδη αὐτῶν.
2. Ἀτομικὴ καὶ ὁμαδικὴ ψυχολογία.
3. Ψυχολογία τοῦ πλήθους.
4. Ψυχολογικὸν πλῆθος.
5. Ἀρχηγὸς πλήθους.
6. Ἡ φωνὴ τοῦ πλήθους.
7. Ἀντιμετώπισις τῶν δημοσίων συναθροίσεων.

«Γένος οὐδὲν ἔστι κακονούστερον τῷ πλήθει πονηρῶν ρητόρων καὶ δημαγωγῶν».

***

1. Ὁρισμὸς δημοσίων συναθροίσεων καὶ εἴδη αὐτῶν.

Ὁ ἄνθρωπος, παρ' ὅλην τὴν διαφορὰν τὴν ὁποίαν παρουσιάζει ἐν ταῖς λεπτομερείαις, συνεπείᾳ πολλῶν αἰτίων, μεταξὺ τῶν ὁμοίων του, ἐμφορεῖται ὑπὸ αἰσθημάτων, τάσεων, πόθων καὶ ἐνστίκτων κοινῶν, συμφυῶν οὕτως εἰπεῖν μὲ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν. Ἀποτέλεσμα τῶν τοιούτων ἐκδηλώσεών του εἶναι καὶ ἡ τάσις του πρὸς τὸ συνέρχεσθαι, ἥτις πολὺ δικαίως ἀνεγνωρίσθη ὡς δικαίωμα παντὸς πολίτου, δι'ὃ καὶ συμπεριελήφθη ὡς τοιοῦτον εἰς τὸν καταστατικὸν χάρτην τῶν πεπολιτισμένων Κρατῶν.

Παρ' ἡμῖν τὸ Σύνταγμα εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 10 ἄρθρον του ὁρίζει ὅτι: Οἱ Ἕλληνες ἔχουσι τὸ δικαίωμα τοῦ συνέρχεσθαι ἡσύχως καὶ ἀόπλως.

Πράγματι, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἐν λόγῳ ἄρθρου καὶ μετὰ προκαθωρισμένας ἐνίας διοικητικὰς διατυπώσεις, καθ' ἑκάστην σχεδὸν πραγματοποιοῦνται διάφοροι συναθροίσεις. Αὗται ἔχουσαι ἄμεσον σχέσιν μὲ τὴν δημοσίαν τάξιν καὶ ἀσφάλειαν, τὰ μέγιστα ἐνδιαφέρουν τὰ Σώματα Ἀσφαλείας.

Γενικῶς, συνάθροισις καλεῖται ἡ συγκέντρωσις πολλῶν ἀτόμων, πολλάκις τυχαία, μὴ προϋποθέτουσα δημιουργίαν νομικοῦ τινὸς δεσμοῦ μεταξὺ των, εἴτε πρὸς ἀκρόασιν ρήτορος, εἴτε πρὸς ἐνάσκησιν τοῦ δικαιώματος τοῦ ἀναφέρεσθαι.

Ἀπὸ ἀστυνομικῆς ἀπόψεως, δημοσίαν συνάθροισιν καλοῦμεν πᾶσαν τυχαίαν ἢ κατόπιν προπαρασκευῆς συγκέντρωσιν πολλῶν ἀτόμων εἴς τινα δημόσιον τόπον, ἐπὶ σκοπῷ ἐκφράσεως οἱασδήποτε γνώμης, ἐκδηλώσεως φρονημάτων, ἀνταλλαγῆς σκέψεων, λήψεως ἀποφάσεων, συντάξεως κοινῆς ἀναφορᾶς ἢ ἀκροάσεως ρητόρων κλπ. καὶ κοινῆς ἐπὶ τούτων ἐνεργείας.

Τὰς δημοσίας συναθροίσεις γενικῶς διακρίνομεν: α) Εἰς ἐκείνας αἵτινες πραγματοποιοῦνται εἰς κλειστοὺς χώρους καὶ β) εἰς ἐκείνας αἵτινες πραγματοποιοῦνται εἰς ἀνοικτοὺς τοιούτους. Τὰς εἰς ἀνοικτοὺς χώρους πραγματοποιουμένας συναθροίσεις διακρίνομεν εἰς συλλαλητήρια καὶ διαδηλώσεις.

Συλλαλητήριον καλεῖται ἡ δημοσία συνάθροισις πλήθους, ἐπὶ σκοπῷ ὁμαδικῆς ἐκδηλώσεως τῆς γνώμης του ἐπὶ ὡρισμένου ζητήματος, εἴτε πολιτικοῦ εἴτε ἐπαγγελματικοῦ.

Διαδήλωσις καλεῖται πᾶσα ὁμαδικὴ καὶ ἐπιδεικτικὴ παρέλασις πλήθους ἀτόμων ἐχόντων τὰς αὐτὰς ἀντιλήψεις ἐπί τινος ζητήματος, ἰδίως πολιτικοῦ ἢ ἐπιδιωκόντων τοὺς αὐτοὺς σκοπούς.

Ἡ οὐσιώδης διαφορὰ μεταξὺ συλλαλητηρίου καὶ διαδηλώσεως εἶναι, ὅτι κατὰ

τὸ συλλαλητήριον οἱ συγκεντρούμενοι εἶναι στατικοί, ἐνῷ κατὰ τὴν διαδήλωσιν οὗτοι παρελαύνουν καὶ μάλιστα ἐπιδεικτικῶς. Παρὰ ταῦτα πολλάκις ἓν συλλαλητήριον εἶναι δυνατὸν νὰ μετατραπῇ εἰς διαδήλωσιν καὶ ἀντιθέτως μία διαλήλωσις εἰς συλλαλητήριον. Ὅθεν ἡ διαχωρίζουσα τὸ συλλαλητήριον ἀπὸ τῆς διαδηλώσεως ὁροθετικὴ γραμμὴ εἶναι λίαν ἐλαστικὴ καὶ εὐμετάβλητος.

Αἱ ἐν κλειστῷ χώρῳ πραγματοποιούμεναι δημόσιαι συναθροίσεις δύνανται ὡσαύτως νὰ ἐξελιχθῶσιν εἰς συλλαλητήριον ἢ διαδήλωσιν, ἐπομένως καὶ αὗται παρουσιάζωσι τὸ αὐτὸ ἐνίοτε ἐνδιαφέρον ἀπὸ ἀστυνομικῆς πλευρᾶς μὲ τὰς ἐν ἀνοικτῷ χώρῳ πραγματοποιουμένας τοιαύτας.

2. Ἀτομικὴ καὶ ὁμαδικὴ ψυχολογία.

Ἡ ἀτομικὴ ψυχολογία ἐξετάζει τοὺς ψυχολογικοὺς νόμους τοὺς διέποντας τὸν ἄνθρωπον (εἴτε παῖς εἶναι οὗτος, εἴτε ὥριμος) αὐτὸν καθ' ἑαυτόν, ὡς ἀτόμου, ἀνεξαρτήτως τοῦ περιβάλλοντος εἰς ὃ ζῇ καὶ τῆς κοινωνίας ἧς μέλος τυγχάνει.

Ἡ ἐπιστημονικὴ παρατήρησις κατέδειξεν ὅτι ὅταν ἀριθμός τις ἀνθρώπων ἑνοῦται, τότε ἐξ αὐτῆς ταύτης τῆς ἑνώσεως παράγονται νέοι ψυχολογικοὶ χαρακτῆρες, διάφοροι τῶν ψυχολογικῶν χαρακτήρων ἑκάστου τῶν ἀποτελούντων τὸ πλῆθος τοῦτο κατ' ἰδίαν μελῶν.

Μὲ τὴν μελέτην τῶν νέων τούτων ψυχολογικῶν χαρακτήρων ἀσχολεῖται ἡ ψυχολογία τοῦ πλήθους ἢ ὁμαδικὴ ψυχολογία (Psychologie des foules ἢ Psychologie sociale).

Τῆς ἐν λόγῳ ψυχολογίας εἷς τῶν πρώτων συστηματικῶν ἐρευνητῶν εἶναι ὁ Γάλλος φιλόσοφος Gustave le Bon.

Ὁ νέος οὗτος κλάδος τῆς ψυχολογίας ἔχει σπουδαιοτάτην σημασίαν ὄχι μόνον διὰ τὸν κοινωνιολόγον, τὸν πολιτικὸν καὶ τὸν δικαστήν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν ἡγήτορα Στρατιωτικὸν καὶ Ἀστυνομικόν.

3. Ψυχολογία τοῦ πλήθους.

Οἱ δύο παγκόσμιοι πόλεμοι, μὲ τὴν ἔντασιν καὶ ὀξύτητα μεθ' ἧς διεξήχθησαν, ἐπέφεραν κολοσσιαῖαν ἀνατροπὴν εἰς τοὺς ὅρους τῆς πολιτειακῆς, κοινωνικῆς καὶ ἰδιωτικῆς ζωῆς. Ποῖος τολμᾷ νὰ ἀρνηθῇ τὰς ἐπελθούσας κοινωνικὰς μεταμορφώσεις; Ποῖος ἔχει τὸ θάρρος νὰ ὑποστηρίξῃ ὅτι ἡ διανοητικότης ἑνὸς ἀνθρώπου τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος εἶναι ὁμοία πρὸς τὴν διανοητικότητα ἑνὸς ἀνθρώπου τοῦ μέσου αἰῶνος ἢ τῆς Ἀναγεννήσεως; Ἀσφαλῶς οὐδείς.

Ἐφ' ὅσον λοιπὸν αἱ κοινωνικαὶ καὶ ψυχολογικαὶ ἐπιδράσεις ἐπὶ τῶν ἀτόμων ἠλλοίωσαν οὕτως εἰπεῖν ταῦτα, προκαλέσασαι μεταμορφώσεις καὶ ψυχοδιανοητικὰς μεταλλαγάς, κατ' ἀναλογίαν θὰ ἀνέμενέ τις ὅτι καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ πλήθους θὰ ἐνεφανίζετο βαθέως ἠλλοιωμένη. Τοῦτο ὅμως δὲν συνέβη καὶ συνεπῶς ἡ ψυχολογία τοῦ πλήθους παραμένει ἡ αὐτή, ὡς τὴν περιέγραψεν ὁ διάσημος Gustave le Bon.

Οὕτω, ἡ λέξις πλῆθος διεγείρει ἀμέσως τὴν ἰδέαν τῆς αἰφνιδίας ὀργῆς, τοῦ αὐθορμήτου ἐνθουσιασμοῦ, τῶν ὁρμητικῶν ἐκδηλώσεων καὶ τοῦ ἀποτόμου μίσους. Τοῦτο ἐμφανίζεται ὅτε μὲν ὡς ἀγρία θύελλα, ὅτε δὲ μὲ ἀπατηλὴν ἠρεμίαν. Τίποτε δὲν δύναται ν' ἀντισταθῇ εἰς τὴν ὁρμήν του, ἡ δύναμίς του εἶναι ἀκατανίκητος, τὰ δὲ πανίσχυρά του κύματα τὰ πάντα παρασύρουν καὶ τὰ πάντα καταστρέφουν.

Ἡ ἕνταξις ἀτόμων εἰς μίαν μᾶζαν παραλύει ὡρισμένας ψυχικὰς δυνάμεις τῶν ἀνθρώπων, ἐνῷ ταυτοχρόνως τελειοποιεῖ καὶ δραστηριοποιεῖ τρόπον τινὰ ἄλλας. Ὁ Ἰωσὴφ de Maitre ἔλεγεν: «Δὲν γνωρίζω τὶ εἶναι ἡ καρδιὰ ἑνὸς ἀχρείου, γνωρίζω ὅμως τὶ εἶναι ἡ καρδιὰ ἑνὸς τιμίου ἀνθρώπου, εἶναι φρικώδης». Ἐὰν τοῦτο εἶναι ἀληθὲς προκειμένου περὶ ἀνθρώπου κατ' ἰδίαν δρῶντος καὶ σκεπτομένου, τί νὰ εἴπῃ τὶς ὅταν οὗτος εὑρεθῇ ἐν μέσῳ πλήθους ὁμοίων του, καὶ συμμερισθῇ τὰ πάθη αὐτῶν;

Κατὰ τὰς συναθροίσεις διαμορφώνεται ἕνας μαζικὸς ψυχισμός, χαρακτηριστικοῦ περιεχομένου καὶ ὑφῆς. Ἡ ψυχὴ τῆς μάζης χαρακτηρίζεται κατὰ τὸν Le Bon

κυρίως ἀπὸ τὸ ὅτι εἰς ταύτην συρρέουν μόνον τὰ ἀσυνείδητα, ἐνστικτώδη καὶ αἰσθητικοῦ χαρακτῆρος στοιχεῖα, ἅτινα εἶναι κοινὰ εἰς ὅλα τὰ ἄτομα καὶ οὐχὶ συνειδητὰ στοιχεῖα, ἅτινα θεμελιώνουν τὰς ἀτομικὰς διαφορὰς τῶν ἀνθρώπων.

4. Ψυχολογικὸν πλῆθος.

Πᾶν πλῆθος δὲν ἀποτελεῖ πάντοτε καὶ ψυχολογικὸν τοιοῦτον. Ἵνα πλῆθος ἀνθρώπων προσλάβῃ τὸν χαρακτῆρα τοῦ ψυχολογικοῦ τοιούτου, δέον τὰ διάφορα ἄτομα : α) νὰ κατέχωνται ἀπὸ κοινὰς ἰδέας, αἰσθήματα, τάσεις καὶ πόθους, β) ἕκαστον ἄτομον νὰ συναισθάνεται ὅτι ὑπὸ τῶν παρ' ὧν τοῦτο κατέχεται συναισθημάτων, ἰδεῶν κλπ.,κατέχεται καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἄλλων ἀτόμων καὶ γ) τὸ πλῆθος τῶν ἀνθρώπων τούτων νὰ ἀποκτήσῃ ἰδίαν ψυχήν. Πρὸς ἐπίτευξιν τῶν ψυχολογικῶν τούτων ἰδιοτήτων δὲν εἶναι ἀπαραίτητος ἡ ἐπὶ τῷ αὐτῷ συγκέντρωσις τοῦ πλήθους.

Τὸ ψυχολογικὸν πλῆθος χαρακτηρίζεται ἀπὸ κοινότητα αἰσθημάτων, συγκινήσεων καὶ πόθων προσδιδόντων εἰς τὸ σύνολον ἑτερογενῶν ἀνθρωπίνων στοιχείων χαρακτηριστικήν τινα ἑνότητα καὶ ἀτομικότητα. Τοῦτο εἶναι ἀδέξιον, εὔπιστον, εὐϋποβόλιμον, εὐμετάβλητον, συγχρόνως δὲ δύσπιστον καὶ ἐπίμονον, περιφρονεῖ τὰ τυχὸν ἐν αὐτῷ εὑρισκόμενα εὐγενῆ πνεύματα καὶ τὰς ἀνωτέρας διανοίας, δημιουργοῦν ἰδίαν συνολικὴν ψυχὴν ἐξ ἐπιδράσεως ἀσημάντων ἐνίοτε γεγονότων.

Τὸ θάρρος τοῦ πλήθους τούτου εἶναι ἀχαλιναγώγητον καὶ φθάνει μέχρι τῶν αἰσχίστων ἐγκλημάτων, συνεπείᾳ τῆς ἑνώσεως, τῆς συλλογικῆς δυνάμεως καὶ τῆς βεβαίας ἀτιμωρησίας.

Τὸ ψυχολογικὸν πλῆθος ὠθούμενον ὑπὸ ἀγνώστου δυνάμεως αἰφνιδίως καὶ ἄνευ λόγου δύναται νὰ φθάσῃ μέχρις ἡρωϊσμοῦ καὶ ἐξόχου εὐσπλαχνίας εἰς πρόσωπα, ἅτινα ἐκ τύχης διεσώθησαν τῆς πρὸ ὀλίγου μανίας του.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω, ὁ Βολταῖρος δικαίως ἀπεκάλεσε τὸ πάθος τοῦ πλήθους φρενοβλάβειαν τοῦ συρφετοῦ.

Ὁ σοφὸς Κοραῆς, εἰς ἀποσταλεῖσαν ἐκ Παρισίων τὴν 20—9—1791 ἔκθεσίν του, ἀφηγεῖται ὡς ἔπεται τὴν Γαλλικὴν ἐπανάστασιν. «Ἀφοῦ ἀνέβησαν εἰς τὸ παλάτιον, σπάσαντες τὰς πύλας αὐτοῦ, σχεδὸν ἑκατὸν χιλιάδες ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ τέκνων, ἔτρεχαν ὡς μαινόμενοι, ἄλλοι εἰς τὸν θάλαμον τοῦ Βασιλέως (Λουδοβίκου τοῦ ΙΣΤ') καὶ ἄλλοι πρὸς τὴν Βασίλισσαν. Ὁ Βασιλεὺς εἶχεν ἐγκλεισθῆ εἰς τὸ οἴκημά του μὲ ὀλίγους σωματοφύλακας, ἀλλὰ βλέπων ὅτι, ὁ ὄχλος μετεχειρίζετο τὰς ἀξίνας διὰ νὰ σπάσῃ τὴν θύραν τοῦ οἰκήματος, ἐσηκώθη μόνος του μὲ ἄκραν μεγαλοψυχίαν καὶ ἤνοιξε καὶ τὰς δύο πτυχὰς τῆς θύρας. Εὐθὺς τὸ οἴκημα ἐγεμίσθη ἀπὸ τόσους ὡπλισμένους, ὥστε ἦτο ἀδύνατον νὰ σωθῇ ὁ Βασιλεὺς μὲ τοσοῦτον ὀλίγον ἀριθμὸν σωματοφυλάκων.'Εσύρθη λοιπὸν εἰς τὸ παράθυρον, καὶ ἐκεῖθεν ἤρχισε νὰ δημηγορῇ τὸν ὄχλον, ἐρωτῶν τὴν αἰτίαν διατὶ ἔρχονται πρὸς αὐτὸν μετὰ μαχαιρῶν καὶ ξύλων. Εἰς τοιαύτην φοβερὰν περίστασιν ὁ Λουδοβῖκος ἐφέρθη μὲ σταθερότητα μεγάλην καὶ φρόνησιν ὄντως Βασιλικήν, ἑνωμένην μὲ ἄκραν γαλήνην καὶ εὐγένειαν. Τὸ πρόσωπόν του, λέγουσι, δὲν ἤλλαξε παντελῶς, οὔτε παραμικρὸν φόβον ἔδειξεν εἰς τοιοῦτον κίνδυνον, καὶ ἴσως αὐτὴ ἡ σταθερότης τὸν ἠλευθέρωσεν ἀπὸ τὴν σφαγήν. Τοὺς εἶπε μὲ γελαστὸν πρόσωπον, ὅτι αὐτὸ τό κίνημα ἦτο ἐναντίον τῶν νόμων, τοὺς ὁποίους αὐτὸς ἀπεφάσισε νὰ φυλάξῃ καὶ μὲ αὐτὸν τῆς ζωῆς του τὸν κίνδυνον. Τότε τοῦ ἐπρόσφεραν ἕνα κόκκινον σκοῦφον, παρακαλοῦντες τον νὰ τὸν βάλῃ εἰς τὴν κεφαλήν του, ὡς σημεῖον τῆς ἐλευθερίας (διότι ὁ κόκκινος σκοῦφος εἶναι σήμερον ἐδῶ σημεῖον τῆς ἐλευθερίας καὶ πρὸ ὀλίγων μηνῶν ἐφάνησαν καὶ εἰς αὐτὰς τὰς ὁδοὺς πολλοὶ μὲ κοκκίνους σκούφους, ἀντὶ καπέλλων). Ὁ δυστυχὴς ὁ Βασιλεὺς ἔστεψε τὴν Βασιλικήν του κάραν μὲ τὸν Ζακύνθιον σκοῦφον. Τότε μερικοὶ ἐφώναξαν ΖΗΤΩ ΤΟ ΕΘΝΟΣ! ΖΗΤΩ Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ! εἰς αὐτὰς τὰς κραυγὰς καὶ αὐτὸς ὁ Βασιλεὺς μὲ ὅλην του τὴν δύναμιν ἀντεφώνει ΖΗΤΩ ΤΟ ΕΘΝΟΣ».

Τὸ ὡς ἄνω παράδειγμα εἶναι κλασσικὸν τῆς πλήρους μεταστροφῆς τῆς ὀργῆς τοῦ πλήθους εἰς εὐσπλαχνίαν πρὸς τὸν Βασιλέα, ὅστις ἐσώθη ὡς ἐκ θαύματος.

5. Ἀρχηγὸς πλήθους.

Τὸ πλῆθος ἀνακηρύσσει ἀρχηγὸν τὸν δημαγωγόν, τὸν ὀχλοάρεστον, διότι ἀγαπᾷ τοὺς κολακεύοντας τὰ πάθη του καὶ τοὺς ἀπευθυνομένους μᾶλλον εἰς τὴν φαντασίαν του, παρὰ εἰς τὴν λογικήν του.

Ὁ ἄνθρωπος πρὸς ἀνάδειξίν του εἰς ἀρχηγὸν μεταχειρίζεται τὸν λόγον, τὴν γραφήν, τὰς χειρονομίας καὶ τὰς εἰκόνας. Οἱ παράγοντες οὗτοι τῆς ἐπιδράσεως συναντῶνται συχνότερον μεμονωμένοι. Ἐν συνδυασμῷ ἐμφανιζόμενοι εἶναι πλέον δραστικώτεροι.

Κατὰ τὰς δημοσίας συναθροίσεις ὁ ἀρχηγὸς μὲ ὀχλοκοπικὴν μαεστρίαν καὶ διὰ λόγων ὀχλοτερπῶν, προσαρμοζομένων καταλλήλως πρὸς τὰς περιστάσεις καὶ τὰς διαθέσεις τῆς ψυχῆς τοῦ χύδην λαοῦ, συνεγείρει καὶ κατευθύνει τοῦτον.

Ἐπὶ τοῦ προκειμένου δέον νὰ τονίσωμεν ἰδιαιτέρως τὴν ἐπίδρασιν καὶ ἰσχὺν τῶν πλακάτ, πανὼ καὶ εἰκόνων, αἵτινες τὰ μέγιστα συμβάλλουσιν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ τοῦ ἀρχηγοῦ.

Ἀναφέρεται ὅτι τὸ 1341 ὁ ταραχοποιὸς Νικόλα Rienri ἠθέλησε νὰ δημιουργήσῃ ἐν Ρώμῃ, ἥτις ἐκλυδωνίζετο ἀπὸ τὰς ραδιουργίας τῶν εὐγενῶν, μίαν κίνησιν πρὸς κατάκτησιν τῆς ἀρχῆς καὶ ἐμπέδωσιν τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς εἰρήνης. Οὗτος ἐπέτυχε τοῦ σκοποῦ του διὰ τῆς ἑνώσεως τῶν φλογερῶν λόγων του μὲ τὴν ἐκ τῆς ἐπιδείξεως παραστατικῶν εἰκόνων αὐξάνουσαν ὑποβολήν.

Ἐὰν εἰς πάντα τὰ ἀνωτέρω προσθέσωμεν τὸν ὁρυμαγδὸν τῆς ρητορικῆς καὶ τὰς περιστάσεις αἱ ὁποῖαι διεγείρουν τὴν φαντασίαν, θὰ ἀντιληφθῶμεν ὁποίαν μορφὴν ὑποβολῆς παρέχει ἡ ἐνώπιον πολλῶν ὁμιλία. Πρὸς πίστιν τούτων παραθέτομεν τὸ κάτωθι χαρακτηριστικὸν παράδειγμα.

Κατὰ τὸ 405 μ.Χ. ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἡ Φιλόσοφος, μαθηματικὸς καὶ ἀστρονόμος Ὑπατία, κόρη τοῦ ὡσαύτως διαπρεποῦς μαθηματικοῦ Θέωνος, ὑπῆρξε θῦμα τῆς ὑποβολῆς ἥτις προεκλήθη ἐξ ἑνὸς καὶ μόνον πυρίνου λόγου. Κατὰ τὴν ὡς ἄνω ἐποχὴν οἱ μαθηματικοὶ ἐθεωροῦντο, ὡς καὶ κατὰ τὸν μεσαίωνα, μάγοι καὶ ἄνθρωποι γενικῶς τοῦ πονηροῦ, συνεπείᾳ τῶν θεωριῶν των, δι' ὃ μία καὶ μόνη ἔστω καὶ ἐλαχίστη ἀφορμὴ ἦτο δυνατὸν νὰ ἐρεθίσῃ τὸν ὄχλον ἵνα στραφῇ ἐναντίον των. Τὴν ἐν λόγῳ πρὸς τοὺς μαθηματικοὺς ἐχθρότητα υἱοθετοῦσε καὶ ὑπεδαύλιζεν καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ Πολιτεία, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ σχετικῶν Διαταγμάτων διαφόρων αὐτοκρατόρων π.χ. τοῦ Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου, τοῦ Θεοδοσίου τοῦ Α' κ.ἄ. Διὰ τῶν ἐν λόγῳ Διαταγμάτων προεβλέπετο ἡ ποινὴ τοῦ θανάτου κατὰ τῶν μαθηματικῶν, λόγῳ τῶν θεωριῶν των. Οὕτω τὴν Μεγάλην Παρασκευὴν τοῦ ὡς ἄνω ἔτους, μετὰ τὴν τελετὴν τῆς Ἀποκαθηλώσεως εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης (ἄλλοτε ναὸν τοῦ Καίσαρος),εἷς ἀναγνώστης ὀνόματι Πέτρος ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ ἄμβωνος καὶ διὰ καταλλήλου ὁμιλίας κατεφέρθη ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν τῆς Χριστιανικῆς πίστεως, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ κατὰ τῆς μεσουρανούσης τότε Ὑπαιτίας. Οὗτος, ἀφοῦ διὰ τῆς ρητορικῆς του κατώρθωσε νὰ ἐξάψῃ καὶ ὑποβάλῃ τὰ πλήθη, ἀνέκραξεν: Ἐμπρός, ἐμπρὸς νὰ τιμωρήσωμεν τοὺς ἐχθροὺς τῆς πίστεως καὶ εὐθὺς ἐσχηματίσθη μία δραματικὴ διαδήλωσις ἥτις ὥδευσεν πρὸς τὴν οἰκίαν τῆς Ὑπατίας, ἔνθα ἀνευρόντες ταύτην τὴν ἐθανάτωσαν κατὰ τὸν πλέον σκληρὸν τρόπον.

Τὴν δύναμιν ταύτην τῆς ὑποβολῆς ἐκμεταλλεύεται ὁ ἀρχηγός, ὅστις κολακεύει τὰ πάθη τοῦ πλήθους διὰ δαψιλῶν ὑποσχέσεων, αἱ ὁποῖαι [λικνίζουσι τὰς καρδίας τῶν συναθροισθέντων, ὡς ἡ Κίρκη τὴν καρδίαν τοῦ Ὀδυσσέως.

6. Ἡ φωνὴ τοῦ πλήθους.

Ἡ φωνὴ τοῦ πλήθους (ἡ δημοσία γνώμη ἢ κοινὴ γνώμη) γεννᾶται ἐξ ἀφορμῆς γεγονότων διακρινομένων ἀπὸ τῆς καθημερινῆς πορείας τῶν πραγμάτων, τουτέστιν ἐκ γεγονότων ὧν ἡ παροδικότης συνιστᾷ καὶ τὴν παροδικότητα τῶν ἀντικειμένων τῆς φωνῆς τοῦ πλήθους, π.χ. ἡ ἐνεργητικότης καὶ ἡ συμπεριφορὰ τῆς Ἀστυνομίας

ἐπὶ ἀσυνήθους περιπτώσεως μεγάλης πυρκαϊᾶς, συναθροίσεως κλπ. καθίσταται αἰτία δημιουργίας κοινῆς γνώμης ὡς πρὸς τὴν ἐνεργητικότητα καὶ τὴν συμπεριφορὰν αὐτῆς. Αὕτη δημιουργεῖται δι' ἐπιχειρημάτων προσιτῶν εἰς τοὺς πολλοὺς καὶ ὀφείλεται εἰς ὀλίγων ἢ καὶ ἑνὸς ἀκόμη τὴν ἔμπνευσιν. Ὁ εἷς τούτων δέον νὰ κέκτηται τὴν ἱκανότητα τοῦ ἀρχηγοῦ, τοῦ δημαγωγοῦ. Τὸ κύριον ὄργανον τῆς κοινῆς γνώμης κατὰ τὸν Tönnies εἶναι ὁ τύπος, ἡ ἐφημερίς. Δι' αὐτῆς δημιουργεῖται ἡ κοινὴ γνώμη, ἥτις πολλάκις παρασύρει καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν Πολιτείαν. Σήμερον εἰς τὰ μέσα πρὸς δημιουργίαν κοινῆς γνώμης δέον νὰ συμπεριληφθῇ ὁ κινηματογράφος, τὸ ραδιόφωνον καὶ ἡ τηλεόρασις.

Ἐξ αὐτοῦ τούτου τοῦ πλήθους καὶ ἐν αὐτῷ γεννᾶται ἡ δημοσία γνώμη, δι' ἧς π.χ. ὑποδεικνύεταί τις ὡς ἔνοχος ἐγκλήματός τινος, μὲ τὴν ἀξίωσιν ἐπιβολῆς βαρυτάτης ποινῆς. Εἰς παρομοίας περιπτώσεις ἀπεδείχθη ὅτι ἡ δημοσία γνώμη ἀσκεῖ θλιβερὰν ἐνίοτε ἐπίδρασιν ἐπὶ τῶν δικαστῶν καὶ τῶν ὀργάνων τάξεως, διότι οὗτοι καὶ ταῦτα καὶ ἀντίθετον ἀκόμη γνώμην ἐὰν ἔχωσιν, ἀνεπιγνώστως πολλάκις λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν των τὴν δημοσίαν γνώμην ἢ φωνὴν τοῦ πλήθους, καθ' ὅσον ἡ ἠχὼ τῆς δημοσίας ὀργῆς εἰσδύει πάντοτε ἔστω καὶ εἰς μικρὸν εἰς τὰ ὕφαλα τοῦ ἀνακριτικοῦ γραφείου καὶ αὐτῆς ἀκόμη τῆς αἰθούσης τῶν δικαστηρίων.

Οἱ ἄνθρωποι δυστυχῶς δὲν μετεβλήθησαν ψυχολογικῶς ἐπὶ τὰ βελτίω ἀπὸ τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν τὸ πλῆθος ἐζήτει θορυβωδῶς παρὰ τοῦ Πιλάτου τὴν εἰς θάνατον καταδίκην τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναζωραίου. Οὐδενὸς ἐκ τῶν παρευρεθέντων διαφεύγουν τῆς μνήμης τὰ διαδραματισθέντα γεγονότα, ὀλίγον πρὸ τῆς ἐκρήξεως τοῦ ἐθνοκτόνου κινήματος τοῦ Δεκεμβρίου τοῦ 1944, εἰς τὸν πρὸ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀθηνῶν χῶρον, ὡς καὶ εἰς τὸν πρὸ τοῦ Μνημείου τοῦ Ἀγνώστου τοιοῦτον, καθ' ἃ διάφορα ἄτομα ὑπεδεικνύοντο ὡς προδόται. Τὰ ἐν λόγῳ ἄτομα, μετὰ πολλοῦ κόπου καὶ τῇ ἐπεμβάσει ἀξιολόγου ἀστυνομικῆς δυνάμεως κατωρθώθη νὰ διαφύγουν τὸν ἐπὶ τόπου θάνατον.

Πάντα τὰ ἀνωτέρω συμβαίνουν, διότι μετὰ κοινωνικὴν τινα καταστροφὴν ἢ μετὰ τὴν διάπραξιν φοβερῶν ἐγκλημάτων κατὰ τὴν διάρκειαν ἐπαναστάσεων ἢ ἄλλης τινὸς ἀνωμάλου περιόδου, καίτοι αὐτὴ αὕτη ἡ κοινωνία εἶναι πολλάκις ὁ πραγματικὸς ὑπεύθυνος,τὸ πλῆθος κατέχεται ὑπὸ τῆς ἀνάγκης τῆς ἀνευρέσεως ἐξιλαστηρίων θυμάτων.

Ἀλλὰ μήπως καὶ κατὰ τὴν ἀπονομὴν τῆς δικαιοσύνης ἡ φωνὴ τοῦ πλήθους δὲν ἀσκεῖ ἐπίδρασιν; Μήπως αἱ πρὸς Πιλᾶτον κραυγαὶ τοῦ πλήθους «σταύρωσον, σταύρωσον αὐτὸν» δὲν ἐπέδρασαν ἐπ' αὐτοῦ κατὰ τρόπον, ὥστε οὗτος νὰ κλονισθῇ καὶ νὰ εἴπῃ τὸ ἐπαίσχυντον—νίπτω τὰς χεῖρας μου—;

Μήπως ὁ Φωκίων δὲν ὑπῆρξε θῦμα τῆς φωνῆς τοῦ ὄχλου; Ἰδοὺ τί λέγει ὁ Πλούταρχος (βίος Φωκίωνος κεφ. 32): «...Τότε οἱ μὲν βέλτιστοι τῶν πολιτῶν, βλέποντες τὸν Φωκίωνα κρινόμενον, κάτω κύψαντες τὸ πρόσωπον ἐδάκρυον, εἷς δὲ ἐτόλμησε νὰ εἴπῃ ὅτι, τηλικαύτης κρίσεως προκειμένης, καλῶς εἶχεν οἱ ξένοι καὶ οἱ δοῦλοι ν' ἀπέλθωσιν ἐκ τῆς ἐκκλησίας, ἀλλ' ὁ ὄχλος ἀνακράζων ἠπείλει νὰ φονεύσῃ τοὺς ὀλιγαρχικοὺς καὶ μισοδήμους, ὅτε ὁ Φωκίων εἶπεν: —Ἔστω ἐγὼ μὲν κακῶς ἐπολιτεύθην καὶ εἶμαι ἄξιος θανάτου, τούτους δὲ τοὺς ἄλλους διατί καταδικάζετε εἰς θάνατον; Ὁ ὄχλος ἀναβοᾷ: σοὶ φίλοι εἰσίν.»

Πλὴν τῶν ἀνωτέρω καὶ πλῆθος ἄλλων ἀτόμων ὑπῆρξεν ἐξιλαστήριον θῦμα τοῦ μαινομένου πλήθους καὶ τῆς κοινῆς γνώμης, δι' ὃ πολὺ ὀρθῶς ὁ δαιμόνιος Ἑλληνικὸς λαὸς λέγει: «Φωνὴ λαοῦ ὀργὴ Θεοῦ».

Ὅθεν ἡ φωνὴ τοῦ πλήθους εἰς πλείστας περιπτώσεις ἐπηρεάζει τὴν δικαιοσύνην καὶ ἔστιν ὅτε προστιθεμένη εἰς τὰ πάθη καθίσταται παράγων λίαν ἀνησυχαστικὸς διὰ τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν ὀρθὴν κρίσιν.

7. Ἀντιμετώπισις τῶν δημοσίων συναθροίσεων.

Ὁ τρόπος ἀντιμετωπίσεως τῶν ἑκάστοτε δημοσίων συναθροίσεων (1) δὲν δύναται νὰ προκαθορισθῇ ἐπακριβῶς, τὸ μὲν διότι πολλαὶ πρὸς τοῦτο προϋποθέσεις καὶ δεδομένα τυγχάνουν συναρτήσεως πλείστων μεταβλητῶν παραγόντων, τὸ δέ, διότι ἐφ' ἑκάστης περιπτώσεως ὑπεισέρχονται καὶ ἀστάθμητοι παράγοντες.

Ἐκεῖνο πάντως τὸ ὁποῖον δυνάμεθα γενικῶς καὶ ἐκ τῶν προτέρων νὰ εἴπωμεν συνοψίζεται εἰς τὸ ὅτι, ὁ ἡγήτωρ τῆς ὅλης ἀστυνομικῆς δυνάμεως, ὡς καὶ οἱ κατὰ τομεῖς τοιοῦτοι δέον νὰ ἔχωσιν σοβαρῶς ὑπ' ὄψιν των τὰ παρὰ τῆς Ἐπιστήμης παρεχόμενα, ἅτινα ἀποτελοῦν τηλαυγεῖς φάρους ἐν μέσῳ τρικυμιώδους καὶ ζοφερᾶς νυκτός, ἅτινα ἐν συγκερασμῷ μετὰ τῆς ἀστυνομικῆς των πείρας θὰ ἀποτελῶσι δι' αὐτοὺς γνώμονα—τῇ βοηθείᾳ τοῦ ὁποίου θὰ χαράσσωσιν ἑκάστοτε κατὰ τρόπον σαφῆ, σταθερὸν καὶ κατηγορηματικὸν τὴν γραμμὴν τῆς πορείας καὶ ἐνεργείας των.

Τὰ παρὰ τῆς Ἐπιστήμης παρεχόμενα διδάγματα ἐξεθέσαμεν ἀνωτέρω, ἐν συνόψει δὲ ταῦτα εἰσὶν τὰ κάτωθι :

α) Αἱ διάφοροι κοινωνικαὶ τάξεις εὐχερῶς συγκροτοῦσιν ψυχολογικὸν πλῆθος, ἰδίως μάλιστα οἱ ἐργατικοί, λόγῳ τῆς μεγάλης ὁμοιογενείας καὶ τῆς συντεχνίας αὐτῶν.

β) Καὶ οἱ ἐν ἐπιστημονικῇ ἀκόμη διαλέξει συγκεντρούμενοι δύνανται ν' ἀποτελέσωσι ψυχολογικὸν πλῆθος, συνεπείᾳ μιᾶς ἐκφράσεως τοῦ ἀγορητοῦ ἢ καὶ ἁπλῶς ἑνὸς ἐπιφωνήματος αὐτοῦ.

γ) Τὸ πλῆθος πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ του τίθεται ὑπὸ τὴν αἰγίδα ἑνὸς ἀρχηγοῦ, ὅστις ὁδηγεῖ αὐτὸ (Kranss, Stieler). Ἐνίοτε ἐκλιπόντος τοῦ ἀρχηγοῦ τὸ πλῆθος διαλύεται.

δ) Ἡ κρίσις ὀχλοκρατηθέντων ἀτόμων εἶναι κατωτέρα τῆς κρίσεως ἑνὸς ἑκάστου. Ὅθεν ἐν συγκεντρώσει πολλῶν συγκεντροῦται οὐχὶ τὸ πνεῦμα, ἀλλ' ἡ ἀνοησία.

ε) Αἱ πράξεις τοῦ πλήθους ρυθμίζονται οὐχὶ ἐκ τῆς κρίσεως καὶ τῆς διανοίας, ἀλλὰ ὑπὸ τοῦ ἐρεθισμοῦ καὶ τοῦ θυμικοῦ τῶν συναθροισθέντων καὶ τοῦτο, διότι ἡ ἀτομικὴ βούλησις παραλύει καὶ τὸ ἄτομον πράττει ὡς αἰσθάνεται καὶ οὐχὶ ὡς σκέπτεται (Sighele).

στ) Τὸ πλῆθος χαρακτηρίζεται : 1) ἀπὸ ἑνότητα, κοινότητα αἰσθημάτων καὶ πόθων, 2) ἀπό αὐθόρμητον ἐνθουσιασμόν, 3) ἀπὸ ἄφθαστον θάρρος, 4) ἀπὸ αἰφνιδίαν ὀργήν, ἀπότομον μῖσος καὶ ὁρμητικὰς ἐκδηλώσεις καὶ 5) ἀπὸ ὑποβολιμότητα, ἀδεξιότητα καὶ εὐπιστίαν.

ζ) Τὸ πλῆθος ἐνεργεῖ βιαίας καὶ ἐγκληματικὰς πράξεις, συνεπείᾳ: 1) τοῦ συναισθήματος τοῦ ἀνευθύνου, 2) τῆς ὑποβολῆς, 3) τῆς μιμήσεως, 4) τῆς μεταδοτικότητος καὶ 5) τοῦ συναισθήματος τῆς ἰσχύος.

η) Τὸ πλῆθος μεταστρέφεται εὐκόλως.

Τὰ ὑπὸ τῆς πείρας παρεχόμενα διδάγματα περιέχονται εἰς τὴν «Πρακτικὴν Διδασκαλίαν» ἢ ἄλλως εἰς τὴν «Ἀστυνομίαν Τάξεως», δι' ὃ καὶ δὲν ἀναφέρομεν ταῦτα.

Γενικῶς, ἐκεῖνος ὅστις ἤθελε ἐπιχειρήσῃ ἓν ταξίδιον εἰς τὸν εὔφλεκτον χῶρον τῶν συγκεντρώσεων, ἤθελε διαπιστώσῃ ὅτι τὰ δυσάρεστα ἀποτελέσματα ἐμφανίζονται ἐνίοτε ὡς μία ἄλυσσος ἀρχομένη ἀπὸ τὴν παράλειψιν, συνεχιζομένη εἰς τὸ σφάλμα καὶ καταλήγουσα εἰς τὴν σύρραξιν, μὲ τὰ γνωστὰ δυσάρεστα ἀποτελέσματα.

Ὅθεν κατὰ τὰς δημοσίας συναθροίσεις καὶ δὴ κατ' ἐκείνας καθ' ἃς ἀπὸ τῆς

1. Χάριν τῆς ἱστορίας ἀναφέρομεν ὅτι ἡ Ἀστυνομία τῆς πόλεως Μανιζάλες τῆς Κολομβίας ἐδοκίμασε τελευταίως μίαν νέαν μέθοδον διὰ τὴν διάλυσιν τῶν διαδηλωτῶν. Ἄφησεν ἐλεύθερα μπροστὰ στὴν ἐμπροσθοφυλακὴ τῶν διαδηλωτῶν μερικὰ μὴ δηλητηριώδη φίδια. Τὰ ἀποτελέσματα ὑπῆρξαν μέχρι σήμερον ἱκανοποιητικώτατα : Οἱ διαδηλωταὶ καταλαμβάνονται ἀπὸ πανικὸν καὶ ἐξαφανίζονται ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ (Ἐφημερὶς «Ἀκρόπολις» 2-6-57).

πρώτης στιγμῆς ἐμφανίζεται ὁ ὁρίζων νεφελώδης, δέον ἀπαραιτήτως νὰ μὴ παραμελῆται τὸ ἐπιτήδειον τέχνασμα, οἱ ἑλιγμοί, αἱ κατάλληλοι κινήσεις καὶ κυρίως ὁ κατάλληλος λόγος ἐν τῇ καταλλήλῳ στιγμῇ, πρὸς μεταβολὴν καὶ ἀλλοίωσιν τῆς ἐπικρατούσης ροπῆς καὶ τάσεως τῶν συγκεντρωθέντων, καθ' ὅσον, ὡς ἔλεγεν ὁ Ἀρίστιππος :

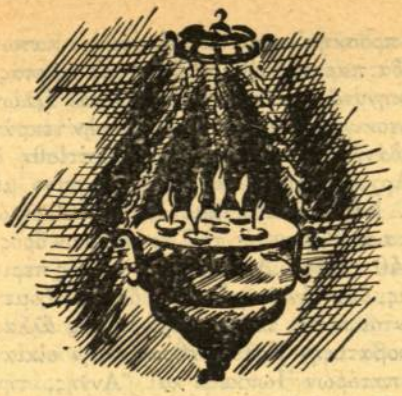
«Μὴ τοὺς λόγους δι' ὀργῆς ἄγωμεν, ἀλλὰ τὴν ὀργὴν διὰ τῶν λόγων καταπαύσωμεν».

Πρὸς ἀπόδειξιν τῶν ἀνωτέρω παρέχομεν τὸ ἑξῆς παράδειγμα: Κατὰ μίαν διαδήλωσιν τοῦ παρελθόντος ἔτους εὑρισκόμεθα μετὰ δυνάμεως 20 ἀστυφυλάκων τοῦ Ἐπιτελείου τῆς Ἀστυνομικῆς Δ/σεως, πρὸς φρούρησιν τῆς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου ἑδρευούσης Ἀμερικανικῆς Βιβλιοθήκης. Εἰς μίαν στιγμὴν πλῆθος μαινόμενον ἀνήρχετο τὴν ὁδὸν Σταδίου πρὸς πλατεῖαν, ἔξαλλον· ὅταν ἔφθασεν πρὸ τῆς ὡς ἄνω Βιβλιοθήκης ἠθέλησε νὰ ἀναρτήσῃ πρὸ τῆς προσόψεως μίαν σημαίαν, ἣν τοῦτο εἶχεν ἀναπεπταμένην, ἐνῷ ἐν ταυτῷ ἠπείλει τὸ πᾶν· τότε εἰσελθὼν ἐντὸς τοῦ πλήθους καὶ περὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ εἶπον: εὐχαρίστως, ὄχι μόνον νὰ σᾶς ἐπιτρέψω τὴν ἀνάρτησιν τῆς σημαίας, ἀλλὰ καὶ νὰ σᾶς βοηθήσω πρὸς τοῦτο, ὅταν ὅμως πιὸ πάνω οἱ ἄλλοι διαδηλωταὶ σᾶς ἐρωτήσουν ποῦ εἶναι ἡ σημαία σας, τὶ θὰ εἴπετε; ἔτσι ἐγκαταλείπεται ἡ σημαία; Τότε τὸ πλῆθος εὐθὺς ἐπείσθη καὶ συνέχισε τὴν πορείαν του καὶ ἡ βιβλιοθήκη διεσώθη ἐκ τῆς τελείας κατηστροφῆς ἣν θὰ ὑφίστατο, ἐὰν κατ' ἄλλον τρόπον συμπεριφερόμεθα πρὸς αὐτό.

Ὁ ἰατρὸς Berillon προσδιορίζει διὰ τῆς λέξεως ἄφρονας (aphonignes) ἐκείνους οἱ ὁποῖοι, ἐνῶ δὲν δοκιμάζουν καμμίαν δυσκολίαν οὔτε δισταγμὸν τινὰ ὅπως ἐνεργήσωσιν, ἐπιδεικνύουν εἰς τὰς ἀποφάσεις καὶ εἰς τὰς πράξεις των τὴν ἔλλειψιν τακτικῆς συνέσεως, συνδεδεμένην μὲ ἔλλειψιν ἐπιτηδειότητος εἰς τὸ νὰ ἐκτιμήσωσιν ὀρθῶς τὴν ἀξίαν τῶν πραγμάτων.

Πλὴν τῶν ἀνωτέρω, πρὸς ἐπιτυχῆ ἀντιμετώπισιν τοῦ ὅλου θέματος τῶν δημοσίων συναθροίσεων, φρονοῦμεν ὅτι ἡ ἁρμοδία Ἀστυνομικὴ Ἀρχὴ δέον νὰ ἐπιδιώξῃ καὶ προκαλέσῃ τροποποίησιν ἰσχυουσῶν νομικῶν διατάξεων, ὥστε μεταξὺ τῶν ἄλλων: 1) Νὰ ἀπαγορεύηται ἀπολύτως πᾶσα πέριξ ὡρισμένων χώρων συγκέντρωσις π.χ. πέριξ καὶ ἐγγὺς τῶν Ἀνακτόρων, τῶν Πρεσβειῶν, Προξενείων κλπ. καὶ 2) Νὰ ἀπαγορεύηται ἐπὶ ποινῇ φυλακίσεως εἰς τοὺς αἰτοῦντας τὴν ἄδειαν πρὸς πραγματοποίησιν δημοσίων συναθροίσεων νὰ ἀποχωρῶσιν ἐκ τοῦ τόπου τῆς συγκεντρώσεως, πρὸ τῆς πλήρους διαλύσεως τῶν συγκεντρωθέντων, τοῦτ' αὐτὸ δέον νὰ ἰσχύῃ καὶ διὰ τοὺς προκαθορισθέντας ὁμιλητάς.

Ἐν πάσει περιπτώσει εἰς ἄλλους ἁρμοδίους ἐναπόκειται ἡ ὅλη λεπτομερὴς καὶ ἐπιστημονικὴ μελέτη τοῦ ὅλου θέματος κατὰ τρόπον ὥστε, ἡ Ἀστυνομία, διὰ τῆς ἐρεύνης τῶν διαφόρων ἑκάστοτε κοινωνικῶν ἐνεργειῶν, νὰ εἶναι ἱκανὴ νὰ ἀνευρίσκῃ τὰ αἰσθήματα, ἅτινα ἀποτελοῦν τὴν κινητήριον δύναμιν ἑκάστης πράξεως καὶ νὰ ρυθμίζῃ μετ' ἀκριβείας τὰς ἐνεργείας της, συμβάλλουσα οὕτω ἐνσυνειδήτως εἰς τὴν διατήρησιν τῆς τάξεως καὶ κοινῆς ἡσυχίας, τουτέστιν αὕτη δέον νὰ ἐνεργῇ ἐπισταμένως διαδικαστικὸν οὕτως εἰπεῖν ἔλεγχον τῶν ἑκάστοτε κοινωνικῶν ἐνεργειῶν, ἐρευνῶσα καὶ ἀνευρίσκουσα τὰ ἑκάστοτε αἴτια καὶ τὸν σκοπὸν αὐτῶν καὶ γενικῶς νὰ κατορθώνῃ νὰ ἀναλαμβάνῃ τὴν καθοδήγησιν τοῦ κοινοῦ διὰ καταλλήλων ψυχολογικοῦ περιεχομένου ἀνακοινώσεών της, ἐκδιδομένων, δημοσιευομένων καὶ μεταδιδομένων διὰ τοῦ ραδιοφώνου, πρὸ ἑκάστης δημοσίας συναθροίσεως, χρηζούσης τοιαύτης προεργασίας.

ΠΑΣΧΑ ΣΤΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΑ

Ὑπὸ κ. **Β. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ**, Ἀστυφύλακος

Ἐπιστρέφων ἐξ Ἁγίων Τόπων μεταφέρω εὐχὰς καὶ εὐλογίας τοῦ Μακαριωτάτου καὶ Πανευλαβοῦς Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Κυρίου Βενεδίκτου, πρὸς τὸν ἐξοχώτατον Ὑφυπουργὸν Ἐσωτερικῶν καὶ πρὸς ἅπαντας τοὺς ἀστυνομικοὺς τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, ἤτοι: τὸν κ. Ἀρχηγὸν ἡμῶν, τοὺς κ.κ. Διευθυντάς, Ἀστυνόμους καὶ ὅλους ἐν γένει τοὺς ἀστυνομικούς.

Λίγες ἡμέρες πρὶν τῆς Μεγάλης ἑβδομάδος, ἠξιώθην νὰ ἀναχωρήσω ἀτμοπλοϊκῶς κατευθυνόμενος εἰς Ἁγίους Τόπους, ἵνα διέλθω ἐκεῖ τὸ Πάσχα καὶ προσκηνύσω τὸν τόπον ὅπου ἐγεννήθη, ἔζησεν καὶ ἐμαρτύρησεν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός.

Ἀνεχώρησα ἐκ Πειραιῶς διὰ τοῦ ἀ/π «ΚΟΡΙΝΘΙΑ». Μετὰ ταξίδιον 2 ἡμερῶν ἀφίχθην εἰς Βηρυττὸν καὶ ἐκεῖθεν μετὰ 11ωρον περίπου δι' αὐτοκινήτων διαδρομὴν ἀντίκρυσα τὴν Ἱερὰν Πόλιν Ἱερουσαλήμ, τὴν ἕδραν τοῦ οὐρανίου Κράτους, ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης. Ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς Ἁγίας Πόλεως, μὲ κατέλαβεν βαθύτατος σεβασμός, διότι ἁπανταχοῦ αὐτῆς βασιλεύει ὕψος Θεῖον καὶ μεγαλεῖον ὑπεράνθρωπον, διότι εἰς τὴν Ἁγίαν αὐτὴν πόλιν ὁ Θεὸς ἐφανερώθη ἐν σαρκί, ὡς οἱ προφῆται εἶχον προφητεύσει. Εἰς τὴν πόλιν αὐτὴν ἐξετυλίχθη τὸ Θεῖον δρᾶμα, ἥρως δὲ τοῦ ὑπὲρ φύσιν τούτου δράματος ἦτο Αὐτὸς ὁ δημιουργὸς τῆς Κτίσεως, τὸν ὁποῖον ἄγγελοι δοξολογοῦν καὶ πᾶσα ἡ φύσις ὑμνεῖ καὶ γεραίρει.

Τέλος φθάσας εἰς τὸ κέντρον τῆς Ἁγίας Πόλεως κατέλυσα εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον. Τὴν ἑπομένην ἡμέραν, ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Λαζάρου, μετέβην εἰς τὴν Βηθανίαν, ὅπου ὑπάρχει ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Λαζάρου, ὅπου σώζεται ὁ λίθος ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκάθητο ὁ Χριστός, ὅταν αἱ Ἀδελφαὶ τοῦ Λαζάρου Τοῦ ἀνήγγειλαν τὸν θάνατον τούτου.

Ἀπὸ τὸ Πραιτώριον ξεκινᾷ ὁ Δεσπότης Τριφυλλίας μὲ τὸν Σταυρὸν εἰς τὸν ὦμον βαδίζων τὸν δρόμον πρὸς τὸν Γολγοθᾶν

Μετὰ τὴν λειτουργίαν, σύμπας ὁ κλῆρος μετὰ τοῦ ἐκκλησιάσματος μετέβημεν εἰς τὸν τάφον τοῦ Λαζάρου, ὅπου ἔγινε τελετή.

Τὴν ἑπομένην, Κυριακὴν τῶν Βαΐων, παρηκολούθησα τὴν θείαν λειτουργίαν

εἰς τόν Ναόν τῆς Ἀναστάσεως, οὗ τὰ ἐν αὐτῷ προσκηνύματα θὰ περιγράψω κατωτέρω, καὶ ἐν συνεχείᾳ ὅλην τὴν Μεγάλην ἑβδομάδα, παρηκολούθησα ὅλας τὰς τελετάς. Ἐκ παραλλήλου μετέβην μετὰ τῶν ἄλλων προσκηνυτῶν καὶ εἰς ἐπίσκεψιν καὶ ἄλλων ἱερῶν τόπων. Οὕτω τὴν Μεγάλην Τρίτην δι' αὐτοκινήτου μετέβημεν εἰς τὴν νεκρὰν θάλασσαν (Σόδομα καὶ Γόμορα) εἰς τὸν Ἰορδάνην Ποταμόν, ὅπου ἐβαπτίσθη ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ἔνθα ἐψάλη ἁγιασμὸς ὑπὸ Ἀρχιμανδρίτου τοῦ Πατριαρχείου μὲ τὸν ὁποῖον ἐράντισεν ὅλους τοὺς προσκηνυτάς. Κατόπιν ἐπήγαμε εἰς τὴν Ἱεριχὼ ὅπου εἴδαμεν τὴν συκομορέαν τοῦ Ζακχαίου, εἶτα ἀνέβημεν εἰς τὸ Σαραντάριον ὄρος, ὅπου ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐνήστευσε 40 ἡμέρας. Δὲν ἠμπορῶ νὰ σᾶς περιγράψω τὸ θρησκευτικὸν δέος ποῦ κατεῖχε πάντας, ὅταν ἀναλογιζόμεθα ὅτι βαδίζομεν ἐπάνω εἰς τοὺς τόπους ὅπου ἐπάτησαν οἱ ἄχραντοι πόδες τοῦ Σωτῆρος. Τὰς ἄλλας ἡμέρας ἐπεσκέφθημεν τὸ Πραιτώριον, τὴν Προβατικὴν Κολυμβήθραν, τὴν οἰκίαν τῶν Θεοπατόρων Ἰωακεὶμ καὶ Ἄννης, τὴν Γεσθημανῆ, τὸν Τάφον τῆς Παναγίας, τὸ Ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, εἰς πρόποδας τὴν Ἐκκλησίαν Πάτερ Ὑμῶν, ποὺ προσηυχήθη ὁ Χριστὸς ὅταν ἦτο μὲ τοὺς τρεῖς μαθητάς Του, τὸ μέρος ὅπου ἀνηνέχθη ὁ Κύριος, ἐκεῖ δὲ ἀκριβῶς ὑπάρχει τὸ ἀποτύπωμα τοῦ ποδὸς Αὐτοῦ. Δεξιὰ εὑρίσκεται ὁ Ναὸς τοῦ Πρωτομάρτυρος Στεφάνου, ὁ τάφος τοῦ Ἰακώβ, ὁ τάφος Ἀβεσαλώμ, καὶ ἡ Κολυμβήθρα τοῦ Σιλωάμ. Ἐπίσης ἐπήγαμε εἰς τὴν Βηθλεὲμ καὶ ἐπεσκέφθημεν τὸ σπήλαιον ὅπου ἐγεννήθη ὁ Χριστός, τὴν φάτνην ὅπου ἐσπαργανώθη καὶ πλεῖστα ἄλλα προσκηνύματα, τὰ ὁποῖα ἡ πτωχὴ πέννα μου δὲν δύναται νὰ περιγράψῃ.

Οἱ ἐκδρομεῖς μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ ἀστυφύλαξ Β. Παπαδόπουλος, πρὸ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Λαζάρου.

Τώρα θὰ προσπαθήσω ἐν ὀλίγοις νὰ περιγράψω τὰ ἐν τῷ Ναῷ τῆς Ἀναστάσεως προσκηνύματα, πιστεύω δὲ ὅτι μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, θὰ κατορθώσω νὰ σᾶς δώσω μίαν ἀμυδρὰν εἰκόνα τῶν κυριωτέρων ἐκ τούτων.

Μόλις εἰσερχόμεθα ἐν τῷ Ναῷ βλέπομεν τὸ μέρος ὅπου ἐναπετέθη τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ μετὰ τὴν Ἀποκαθήλωσιν, κατόπιν προχωροῦντες ἀντικρύζομεν τὸ Κουβούκλιον ἐν ᾧ ὁ τάφος τοῦ Σωτῆρος. Δέος καταλαμβάνει πάντας καὶ μεγάλη συγκίνησις. Κατόπιν κατευθυνόμεθα πρὸς τὸν φρικτὸν Γολγοθᾶν, ἀνερχόμενοι 17 βαθμίδας. Εἶναι ἀδύνατον νὰ περιγράψῃ τις τὴν συγκίνησιν ποὺ αἰσθάνεται ὅταν ἐπισκέπτεται τὸ μέρος τὸ ὁποῖον ἐβάφη μὲ τὸ πανάχραντον Θεῖον αἷμα.

Ἐν τῷ Ναῷ ὑπάρχουν πλεῖστα ἄλλα προσκυνήματα, ὅπως τὸ Παρεκκλήσιον τοῦ Ἀκανθίνου Στεφάνου, τὸ σπήλαιον τῆς Εὑρέσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καὶ πολλὰ ἄλλα, τὰ ὁποῖα διὰ νὰ γραφοῦν χρειάζεται ὁλόκληρον βιβλίον.

Ἐκ τῶν τελετῶν τῆς Μεγάλης ἑβδομάδος, τὴν μεγαλειτέραν ἐντύπωσιν μοὶ ἐπροξένησαν αἱ ἑξῆς :

1) Ἡ ἀναπαράστασις τοῦ νιπτῆρος τὴν Μεγάλην Πέμπτην ἐν τῷ Προαυλίῳ τοῦ Ναοῦ, ὅπου ὁ Πατριάρχης ἐν μέσῳ κατανύξεως νίπτει τοὺς πόδας 12 Ἀρχιερέων

κατ' ἀπομίμησιν τελείαν τοῦ Κυρίου, πλύναντος τοὺς πόδας τῶν Μαθητῶν. 2) Ἡ ἀναπαράστασις τῆς μεταφορᾶς τοῦ Σταυροῦ ὑπὸ τοῦ Κυρίου, ἥτις γίνεται τὴν Μεγάλην Παρασκευὴν ὑπὸ ἑνὸς Ἀρχιερέως καὶ συγκεκριμένως ἐφέτος παρὰ τοῦ Μητροπολίτου Τριφυλλίας, ὅστις φορτωμένος τὸν Σταυρὸν ξεκινᾷ ἀπὸ τὸ Πραιτώριον ἀκολουθούμενος ὑπὸ πλήθους Λαοῦ καὶ διὰ τῆς ὁδοῦ τοῦ Μαρτυρίου φέρει τοῦτον εἰς τὸν Γολγοθᾶν, ὅπου τελεῖται λειτουργία μέχρι τῆς 12ης ὥρας. 3) Ἡ μετάδοσις τοῦ Ἁγίου Φωτός. Τὸ Μέγα Σάββατον, ὥραν 12 πρωϊνήν, εἰσέρχεται ὁ Πατριάρχης εἰς τὸν Ἅγιον Τάφον, ὅπου προσευχόμενος λαμβάνει Θείῳ θαύματι ἐκ τῆς πλακὸς τοῦ Τάφου τὸ Ἅγιον Φῶς, τὸ ὁποῖον δίδει κάτωχρος ἐκ συγκινήσεως εἰς τοὺς ἔξω ἀναμένοντας πιστούς, ἕκαστος τῶν ὁποίων κρατεῖ 33 κηρία ἀντιπροσωπεύοντα τὰ χρόνια τοῦ Χριστοῦ. Τὸ τί γίνεται εἶναι ἀδύνατον νὰ περιγραφῇ. Τὰ πάντα καταυγάζονται ἀπὸ τὸ ἀνέσπερον Φῶς καὶ ἡ χαρὰ εἶναι παντοῦ διάχυτος. Τέλος τὸ Σάββατον γίνεται εἰς τὰς 11 μ.μ. ἡ τελετὴ τῆς Ἀναστάσεως. Ὅταν ὁ Πατριάρχης λέγῃ τὸ ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ, ἠχοῦν χαρμοσύνως οἱ καμπάνες τοῦ Ναοῦ καὶ κτυποῦν τὰ σήμαντρα τὰ δὲ ἱερὰ Λάβαρα περιστρέφονται, ἐνῷ ὅλος ὁ κόσμος ψάλλει. Νομίζει κανεὶς πὼς ἀκούει ἀοράτως τὰς γλυκυτάτας φωνὰς ἱπταμένων ἀγγέλων, ψαλλόντων τὸ: ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ.

Αἱ τελεταὶ αὐταὶ θὰ μείνουν ἀνεξίτηλοι εἰς τὴν μνήμην μου.

Εὔχομαι ὁλοψύχως ὅπως ὁ Πανάγαθος Θεὸς ἀξιώσῃ ὅλους τοὺς συναδέλφους μου νὰ μεταβῶσιν εἰς τὸ ἱερὸν τοῦτο προσκήνυμα, ἵνα ζήσωσι αὐτὰς τὰς στιγμάς, καὶ ἴδωσιν ἰδίοις ὄμμασι πάντα, ἐκτελοῦντες οὕτω τὸ πρώτιστον καθῆκον παντὸς Χριστιανοῦ.

ΛΥΣΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ

Ἡ λύσις τοῦ Ἀστυνομικοῦ Προβλήματος τοῦ 97ου τεύχους, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὁ τσιγκούνης» εἶναι ἡ ἑξῆς :

1. Εἰς τὰ πράγματα τοῦ συζύγου βρέθηκε ἕνα εἰσιτήριο μετ' ἐπιστροφῆς τὸ ὁποῖον ἐστοίχιζε 918 δραχμές, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὸ σημειωματάριό του· τὸ εἶχε βγάλει δὲ μετ' ἐπιστροφῆς διὰ νὰ κερδίσῃ τὴν ἔκπτωσιν 10 % ἤτοι δραχμὰς 102.

2. Διὰ τὴν σύζυγόν του εἶχε βγάλει ἁπλοῦν εἰσιτήριον ἄνευ ἐπιστροφῆς, διότι ὑπελόγισε ἡ σύζυγός του νὰ μὴ... γυρίσῃ καὶ ἤθελε τοιουτοτρόπως νὰ ἐξοικονομήσῃ τὰ χρήματα τῆς ἐπιστροφῆς του.

Ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀπέστειλαν ὀρθὴν λύσιν οἱ : 1) Ὑπαστυνόμος Α' κ. Καραβασίλης Γεώργιος καὶ 2) Ἀστυφύλακες κ.κ. Ἀθανασόπουλος Νικόλαος καὶ Ἀναστασόπουλος Κωνσταντῖνος.

Ἑλληνικὸ Μηνολόγιο

Ὑπὸ κ. **Χ. ΣΤΑΜΑΤΗ**, Ἀρχιφύλακος

ΑΝΤΙ ΓΙΑ ΠΡΟΛΟΓΟ

Ἀνάμεσα στὶς καινούργιες Ἐπιστῆμες, ἡ πιὸ πρωτότυπη καὶ ἴσως ἡ πιὸ σημαντικώτερη, στάθηκε ἡ Λαογραφία. Γιὰ νὰ κατανοήσωμε αὐτὸ τὸ ἀπίστευτο, ἐκ πρώτης ὄψεως, δὲν ἔχουμε παρὰ νὰ ρίξουμε μιὰ ματιὰ στὸ πρόσφατο παρελθόν:

Ὅταν κατὰ τὶς 28 Δεκεμβρίου τοῦ 1908, ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν Νικόλαος Πολίτης, καλοῦσε στὴν Ἐθνικὴ βιβλιοθήκη εἴκοσι ἑπτὰ ἀνθρώπους τῶν γραμμάτων γιὰ νὰ ἱδρύσῃ τὴ Λαογραφικὴ Ἑταιρεία, ποτὲ δὲν μποροῦσε νὰ προβλέψῃ, οὔτε αὐτός, οὔτε κανεὶς ἄλλος, πὼς ἡ σταδιοδρομία τῆς Ἑλληνικῆς Λαογραφίας θὰ ἦταν τόσο γόνιμη καὶ τόσο ἁλματώδης. Στὰ ἐλπιδοφόρα ἐκεῖνα χρόνια ποὺ ἡ Μεγάλη Ἰδέα ἔπαιρνε σάρκα καὶ ὀστᾶ, συμπίπτει καὶ ἡ πνευματικὴ ἀναγέννηση τῆς Ἑλλάδος μὲ τὸ γλυκοχάραγμα τῆς δημοτικῆς γλώσσης, ποὺ στῆθος μὲ στῆθος ἀναμετρήθηκε μὲ τὴν καθιερωμένη γλῶσσα τοῦ Πασεπιστημίου καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κοινοβουλίου.

Ἦταν μεγάλη ἡ πάλη ποὺ ἔγινε ἀνάμεσα στοὺς δύο πνευματικοὺς κόσμους. Ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ οἱ θιασῶται τῆς προπατορικῆς γλώσσης, τῆς καθιερωμένης ἕως τότε «καθαρευούσης». Ἀπὸ τὴν ἄλλη οἱ ὑποστηρικταὶ τῆς νέας πραγματικότητος— τῆς δημοτικῆς. Ὡς τόσο, ἡ δημοτικὴ γλῶσσα τράβηξε ἀπὸ τότε τὸ δρόμο της, καὶ μαζὶ μ' αὐτήν, σὰν δορυφόρος ξεκίνησε καὶ ἡ Λαογραφία.

Ὅλοι οἱ βιογράφοι τοῦ Πολίτη, παλαιότεροι καὶ σύγχρονοί μας, τὸν ἀποκαλοῦν θεμελιωτὴ καὶ πατέρα τῆς Νεοελληνικῆς Λαογραφίας. Μεγάλος ὁ τίτλος βέβαια, ἀλλὰ τοῦ ἀξίζει. Περισσότερο ὅμως ἀπὸ κάθε ἄλλο, τὸν ἀξέχαστο Λαογράφο μας τὸν ἀνέδειξε ἡ θέση ποὺ πῆρε πολεμῶντας τὶς θεωρίες ξένων καὶ ἰδικῶν μας, γιὰ τὸν ἐκφραγκισμὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος τὸν Μεσαίωνα καὶ τὴ φράγκικη ἐπίδραση ποὺ ὑπάρχει τάχα στὸν Ἐρωτόκριτο καὶ σὲ πολλά μας δημοτικὰ τραγούδια. Πολλοὶ ἦταν ἐκεῖνοι, ποὺ ἀκόμα καὶ σὲ ἤθη καὶ ἔθιμα γνήσια Ἑλληνικά, προσπάθησαν νὰ βροῦν σημεῖα φραγκισμοῦ. Τὰ ἐπιχειρήματα ὅμως τοῦ Ν. Πολίτη ἦταν τόσο πειστικά, τόσο ἀκαταμάχητα, ποὺ κανεὶς πλέον σήμερα δὲν πιστεύει σὲ μιὰ τέτοια οὐτοπία.

Ἔτσι λοιπὸν ξεκίνησε κι' ἔτσι θεμελιώθηκε ἡ Ἑλληνικὴ Λαογραφία. Τοὺς πρώτους ἀγῶνες τοὺς ἔκαμε ὁ Ν. Πολίτης, προπαγανδίζοντας τὴν νέα κίνηση μὲ τὸ δημοσιογραφικὸ ὄργανο «Δελτίον τῆς Ἑλληνικῆς Λαογραφικῆς Ἑταιρείας». Μαχητικὸ ὄργανο ὑπῆρξε καὶ τὸ σύγγραμμα τοῦ καθηγητοῦ Στίλπωνος Κυριακίδη, ποὺ φέρνει τὸν τίτλο «Ἑλληνικὴ Λαογραφία». Ἀλλὰ καὶ ὁ Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Γεώργιος Μέγας, ἐδημοσίευσε τὰ πλήρη ἐρωτηματολόγια, μὲ τίτλο «Ζητήματα τῆς Ἑλληνικῆς Λαογραφίας».

Ὑποκείμενον τῆς Λαογραφίας, μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι εἶναι ὁ λαϊκὸς πολιτισμός, ἀλλὰ ὁ πολιτισμὸς αὐτός, σὰν ἐκδήλωση τῆς ἐνιαίας λαϊκῆς ζωῆς καὶ ψυχῆς.

Μποροῦμε ἀκόμα νὰ ποῦμε, ὅτι ἡ Λαογραφία ἀσχολεῖται μὲ τὴ λαϊκὴ διανόηση, καὶ τὴν ἐνδιαφέρουν τὰ φαινόμενα ἐκεῖνα, ποὺ ἀποτελοῦν ἐκδηλώσεις τῆς λαϊκῆς ψυχῆς.

***

Στὶς ἡμέρες μας βλέπουμε νέες κατευθύνσεις στὴ Λαογραφία. Καινούργιοι ὁρίζοντες, ἄγνωστοι ὡς τώρα, ἄνοιξαν γι' αὐτήν. Ἡ δράση της ξαπλώθηκε σὲ θέματα ποὺ πρὶν ξέφευγαν ἀπὸ τὴν δικαιοδοσία της. Γιὰ πρώτη φορὰ τὸ 1928, ἡ Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν διωργάνωσε τὸ πρῶτο λαογραφικὸ συνέδριο τῆς Πράγας, ἐνῷ παραλλήλως ἱδρύθηκε ἡ «Commission internasionale des artset traditions populaires». Ἀργότερα, οἱ διεθνεῖς σκοποὶ τῆς λαογραφικῆς ἐρεύνης διαγράφονται μέσα στὰ πλαίσια τῆς «Unesco», ποὺ προσπαθοῦσε μὲ τὴ Λαογραφία νὰ ἐπιτύχῃ τὴ γνωριμία τῶν Ἐθνῶν ἀναμεταξύ των. Μὰ ἂν καὶ οἱ ἀναζητήσεις αὐτὲς φαίνωνται σὰν νεώτερες, φέρνουν ὅμως πάντοτε τὴ σφραγῖδα τῶν καθιερωμένων σκοπῶν τῆς Λαογραφίας: Τὴν πλήρη γνώση τοῦ λαϊκοῦ πολιτισμοῦ καὶ τὴν ἐξερεύνηση τῆς λαϊκῆς ψυχῆς.

Πάντως, ἐμᾶς μᾶς ἐνδιαφέρουν ὄχι οἱ διεθνεῖς σκοποὶ τῆς Λαογραφικῆς ἐρεύνης, μὰ ἡ τοπικὴ μελέτη, ἡ καθαρὰ Ἑλληνικὴ Λαογραφικὴ ἔρευνα. Παραδόσεις, συνήθειες τοῦ λαϊκοῦ, ποιμενικοῦ, ναυτικοῦ, ἀγροτικοῦ βίου, παροιμίες, θρύλοι, τραγούδια, δεισιδαιμονίες, προλήψεις, μετεωρολογικὲς προβλέψεις, ὅλα αὐτὰ θὰ προσπαθήσω νὰ πραγματευθῶ μὲ τὶς μικρὲς δυνάμεις ποὺ διαθέτω. Κι' ἂς μὲ συγχωρήσουν οἱ ἀγαπητοὶ ἀναγνῶστες γιὰ τὶς τυχὸν ἀτέλειες ποὺ θὰ παρατηρήσουν, κι' ἂς φανοῦν ἐπιεικεῖς στὶς κρίσεις τους γιὰ τὴ μελέτη μου αὐτή. Θὰ τοὺς χρωστάω ἔτσι... πολλὴ εὐγνωμοσύνη.

Ἡ καλλίτερη ἀπόδοση τῆς μελέτης αὐτῆς, θὰ γινόταν ἐὰν μεταχειριζόμουν τὰ τοπικὰ γλωσσικὰ ἰδιώματα τῶν διαφόρων περιοχῶν τῆς Ἑλληνικῆς γῆς ποὺ περπάτησα. Τοῦτο ὅμως εἶναι ἀδύνατον γιὰ πολλοὺς λόγους, ἀλλὰ ὁ κυριώτερος λόγος εἶναι ἡ ἔλλειψη διαλεκτικῶν τύπων τῶν τοπικῶν γλωσσικῶν ἰδιωμάτων. Χρειάζεται πολλὴ ἐπιτόπια μελέτη τοῦ Μωρηᾶ καὶ τῆς Ρούμελης, τῆς Ἠπείρου καὶ τῆς Μακεδονίας, τῆς Θράκης καὶ τῶν Νησιῶν μας, γιὰ ν'ἀποδοθῇ πιστὰ ἡ τοπικὴ λαϊκὴ διάλεκτος τῆς κάθε περιοχῆς. Καὶ δυστυχῶς, ἡ μελέτη αὐτὴ δὲν ἔχει γίνει μέχρι σήμερα τοὐλάχιστον.

Θὰ δώσω λοιπὸν στὶς συνέχειες ποὺ θὰ ἐπακολουθήσουν, τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα ποὺ ἔζησα ἀπὸ μικρὸς στὸν τόπο μου, ἐκεῖνα ποὺ εἶδα στὶς περιοχὲς ποὺ ταξίδεψα, ἐκεῖνα ποὺ ἄκουσα, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνα ποὺ θὰ μοῦ στέλνουν οἱ ἀναγνῶστες, σχετικῶς μὲ τὰ λαογραφικὰ ἤθη καὶ ἔθιμα τοῦ τόπου ποὺ γεννήθηκαν. Ὅλοι μας ἔχουμε τραγουδήσει τὰ τραγούδια, ἔχουμε χορέψει τοὺς χοροὺς καὶ ἔχουμε ζήσει τὶς ὁμορφιὲς τοῦ λαϊκοῦ βίου τῆς ἐπαρχίας μας. Καὶ ὅλοι ἔχουμε διαπιστώσει ὅτι, ὅπως ὁ ἀρχαῖος Ἑλληνικὸς κόσμος καλλιεργοῦσε καὶ λάτρευε μὲ θρησκευτικὴ συνείδηση τοὺς μύθους καὶ τὶς παραδόσεις του, ἔτσι καὶ τώρα, κάθε ὄμορφη καὶ εὐγενικὴ ἐκδήλωση στὴ ζωὴ τοῦ λαοῦ, ἀναγνωρίζεται καὶ καθιερώνεται σὰν ἔθιμο σ' ὁλόκληρο τὸ λαό, γίνεται θρησκεία καὶ παράδοση.

Ἀπὸ τὸ τεῦχος αὐτό, θὰ δοθοῦν οἱ παραδόσεις, οἱ μῦθοι, τὰ τραγούδια, ἀλλὰ καὶ οἱ παροιμίες, ποὺ συνηθίζονται καὶ λέγονται γιὰ τὸν κάθε μῆνα τοῦ ἔτους χωριστά. Θὰ γίνῃ δηλαδὴ ἕνα μικρὸ «ἀπάνθισμα» τῶν ὡραιοτέρων συνηθειῶν τοῦ λαοῦ μας στὸν κάθε μῆνα καὶ θὰ δοθῇ τὸ ἀθάνατο Ἑλληνικὸ πνεῦμα σχετικὰ μὲ τὰ ὅσα παρατηροῦνται στὸν κάθε μῆνα. Ἀπὸ τὸ «Ἑλληνικὸ Μηνολόγιο» θὰ παρελάσῃ ὅλος ὁ πλοῦτος τῆς ψυχῆς τοῦ λαοῦ μας. Ὅλα αὐτὰ ὅμως σὲ λίγες σελίδες γιατὶ ὁ χῶρος τοῦ περιοδικοῦ μας εἶναι πολὺ μικρὸς καί, ἐκτὸς αὐτοῦ, προέχουν τὰ ζητήματα ἐκεῖνα ποὺ ἀποβλέπουν στὴν ἀστυνομική μας μόρφωση ἀφ' ἑνὸς καὶ στὴν ἐπαγγελματική μας κατάρτιση ἀφ' ἑτέρου.

Μ' αὐτὲς τὶς ὑποχρεώσεις καὶ αὐτὰ τὰ συναισθήματα, ἀνοίγω τὴ φτωχή μου

μελέτη γιὰ τὴ Λαογραφία. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἐκεῖνοι ποὺ θὰ μὲ διαβάσουν, θὰ εἶναι ἐπιεικεῖς καὶ θὰ μοῦ συγχωρήσουν τὶς ἀτέλειες.

Χ. ΣΤΑΜΑΤΗΣ

1) ΙΟΥΝΙΟΣ[1]

«Ὅταν ξυπνᾷ ὁ κορυδαλλὸς ἀρχίσετε τὸ θέρος
καὶ πάψετε ὅταν κοιμηθῇ, στὸ κάμμα ἀναπαυθῆτε.
Ὅσοι ἀλωνίζουν, μὴ ζητοῦν ὕπνο τὸ μεσημέρι
αὐτὴν τὴν ὥρα τρίβονται σὰν ἄχυρα τὰ στάχια».
(Βουκολικὸ τραγούδι ἀπὸ τὰ «Εἰδύλλια»
τοῦ Θεοκρίτου, κατὰ μετάφραση Ι. Πολέμη).

Θὰ εἴμεθα ἐκτὸς τῆς πραγματικότητος ἂν δὲν σταματήσουμε μπροστὰ σὲ μιὰ μεγάλη διαπίστωση: Στὸ ὅτι τὰ σημερινὰ ἤθη καὶ ἔθιμα τοῦ λαοῦ, εἶναι πανάρχαια λείψανα τοῦ κόσμου τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων, Ρωμαίων, Ἑβραίων καὶ Βυζαντινῶν. Μέσα σ' αὐτὰ ὑπάρχουν προλήψεις καὶ δοξασίες τοῦ βίου τῶν ἀρχαίων αὐτῶν λαῶν, ποὺ συγγενεύουν μὲ τὰ σημερινὰ ἤθη καὶ ἔθιμα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Διαπιστώνουμε λοιπὸν πὼς τὰ πανάρχαια λείψανα ἀρχαίων λατρειῶν, βρίσκονται στὰ σημερινὰ ἤθη καὶ ἔθιμα τοῦ λαοῦ. Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς τὰ καλλιεργοῦσε καὶ τὰ ἀφωμίωνε μέσα σὲ χιλιάδες χρόνια, σύμφωνα μὲ τὸν τρόπο τῆς ζωῆς του καὶ τὰ διάφορα περιστατικά. Κατώρθωσε δὲ μὲ τὴν προφορικὴ παράδοση, νὰ τὰ διαφυλάξῃ σὰν μιὰ μεγάλη παρακαταθήκη καὶ ἱερὴ κληρονομιά, ἂν ἐξαιρέσουμε τὶς ἐλάχιστες παραλλαγὲς καὶ παραφθορὲς ποὺ ἀναπόφευκτα φέρνει ὁ χρόνος.

Τὴ διαπίστωση αὐτὴ τὴν κάνουμε ἀπὸ τὰ ἀρχαῖα κείμενα ποὺ ἔχουμε ὑπ' ὄψιν. Ἐκτὸς λοιπὸν ἀπὸ τὸ παραπάνω βουκολικὸ τραγούδι τοῦ Θεοκρίτου, ἂς δοῦμε καὶ τὸν θεῖο Ὅμηρο σὲ μιὰ εἰκόνα τοῦ θερισμοῦ τῆς ἐποχῆς του. Τὴ βρίσκουμε στὴ σελίδα 550 τῆς Ἰλιάδος κι' ἡ μετάφραση ὀφείλεται στὸν Ἀλέξανδρο Πάλλη:

«Κι' ἐκεῖ ἕνα βαθυγράσιδο μέσα ἔφτιανε μετόχι,
ποὺ θεριστάδες, τροχιστὰ στὰ χέρια τους δρεπάνια
βαστῶντας, δῶσ' του θέριζαν κι' ἀπ' τὶς χουφτιὲς λὲς ἄλλες
ἔπεφταν χάμου ἀπανωτὲς στὴ γῆς ἀράδα-ἀράδα,
ἄλλες πάλι ἔπαιρναν γοργοὶ δετάδες νὰ τὶς δέσουν.
Τρεῖς οἱ δετάδες π' ὅριζαν καὶ τὰ παιδιὰ ἀπὸ πίσω
δίχως νὰ στέκουν, ἀγκαλιὲς τὸ χόρτο κουβαλοῦσαν
κι' ἔδιναν πάντα. Κι' ἥσυχος παρέκει ὁ νοικοκύρης
ραβδὶ κρατῶντας ἔστεκε χαρούμενος στὸν ὄχτο.
Καὶ κράχτες χώρια τοίμαζαν κάτου ἀπὸ λέφκα δεῖπνο,
κι' ἔψιναν βόδι ποὔσφαξαν μεγάλο, κι' οἱ γυναῖκες
πολλὰ ἄσπρα ἀλέβρια ζύμωναν, ταγὴ τῶ δουλεφτάδων».

Γιὰ σχόλια στὸ ἀπόσπασμα αὐτὸ τοῦ Ὁμήρου, δὲν μᾶς μένει καιρός. Προχωροῦμε σ' ἕναν ἄλλο ἀρχαῖο Ἕλληνα ποιητή, ποὺ ἀσχολήθηκε μὲ τὴν γεωργία, τὴ σπορὰ καὶ τὸ θερισμό. Τὸ ἀπόσπασμα εἶναι τοῦ Ἡσιόδου, ἀπὸ τὸ «Ἔργα καὶ Ἡμέραι» καὶ ἡ μεράφραση ὀφείλεται στὸν Π. Λεκατσᾶ:

«Ὅταν ἀνατέλλουνε οἱ πλειάδες (ἡ πούλια), οἱ κόρες τοῦ Ἄντλαντα, δῶστε ν' ἀρχίσῃ τὸ θέρος, κι' ὅταν βασιλεύουνε (23—30 Νοεμβρίου) δῶστε ν' ἀρχίσῃ τὸ ὄργωμα.

Μένουν αὐτὲς κρυμμένες σαράντα μερόνυχτα, ἀλλὰ καθὼς κυκλογερνᾷ ὁ καιρὸς ξαναφαίνονται πάλι τὴν ὥρα ποὺ ξαναπαίρνει κανεὶς ν' ἀκονίσῃ τὸ δρεπάνι».

(1) Ἀρχίζω μὲ τὸν μῆνα Ἰούνιο, ὄχι γιατὶ πιστεύω σὲ κανένα νέο, ἀνύπαρκτο ἡμερολόγιο, ἀλλὰ γιὰ τὸν ἁπλούστατο λόγο τοῦ ὅτι ἡ δημοσίευσις τῆς μελέτης αὐτῆς, ἀρχίζει ἀπὸ τὸν μῆνα ποὺ διανύουμε.

Αὐτὰ γιὰ τοὺς προγόνους μας. Ἂς ἔρθουμε τώρα στὶς δικές μας ἡμέρες, γιὰ νὰ ἰδοῦμε τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα τοῦ τόπου μας κατὰ τὸν μῆνα Ἰούνιο.

***

«Ἀπὸ Θεοῦ ἄρξασθε...» Κι' οἱ χωρικοί μας, σὲ κάθε τους ἐνέργεια θέλουν ν' ἀρχίζουν μὲ τὴν ἐπίκληση τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴ βοήθειά Του.

Ἔτσι καὶ τὸν Ἰούνιο, τὸ «θεριστή». Ἀφοῦ τοῦτος ὁ μῆνας, εἶναι ὁ μῆνας τοῦ θερισμοῦ, ὁ λαός μας τραγούδησε καὶ φιλοσόφησε ζητήματα σχετικὰ μὲ τὸ θερισμό. Πρὶν ὅμως ἀρχίσῃ τὰ τραγούδια καὶ τὶς «φιλοσοφίες», ὁ λαὸς θυμᾶται τὸν Πλάστη. Κόβουν λοιπὸν οἱ θεριστάδες μιὰ δέσμη στάχια, τὰ πρῶτα ποὺ θὰ θερίσουν, καὶ τὰ κρεμᾶνε στὰ εἰκονίσματα σὰν προσφορὰ στὸ Θεὸ καὶ στοὺς Ἁγίους. Σὲ πολλὰ χωριὰ τῆς Θεσσαλίας καὶ τῆς Ἠπείρου, ἡ δέσμη αὐτή, ποὺ λέγεται καὶ «ψάθα», ἔχει τὸ σχῆμα τοῦ Σταυροῦ, τὴν κρεμᾶνε δὲ στὴ «μεσιὰ» τοῦ σπιτιοῦ στὸ «σιμιντούστ» ὅπως λένε στὴ Λέσβο. Ἡ ψάθα ξεκρεμιέται τὸν ἄλλο χρόνο, τότε ποὺ θὰ βάλουν τὴ νέα.

Τὸ θέαμα τοῦ θερισμοῦ εἶναι ἀφάνταστα εἰδυλλιακό. Οἱ θεριστάδες, μὲ τραγούδια καὶ χαρὲς παραβγαίνουν μὲ κείνους ποὺ θερίζουν στὰ γειτονικὰ χωράφια γιὰ τὸ ποιοὶ θὰ τελειώσουν πρῶτοι τὸ θέρισμα, φωνάζοντας: «Ἴσα κι' πιάσαμι τοὺ λαγό»... Ὕστερα οἱ νικηταὶ κοροϊδεύουν τοὺς νικημένους καὶ τοὺς δίνουν νὰ πιοῦν κρασὶ ἀπὸ τὸ «δερμάτι», ἔτσι γιὰ νὰ παρηγορηθοῦν.....

Τὸ κυριώτερο φαγητὸ τῶν θεριστῶν εἶναι ἡ «σκορδαλιά». Τὸ φτιάχνουν ἀπὸ σκόρδα, ξύδι καὶ ψωμί, καὶ εἶναι πολὺ δροσιστικό. Στὰ νησιά μας, τό...ἔδεσμα αὐτὸ λέγεται καὶ «σκουρδάρυμ».

Ἀπὸ τὸ θέρισμα ἔχουν βγῆ χιλιάδες παροιμίες ποὺ καθρεφτίζουν τὴ σοφία τοῦ λαοῦ μας γιὰ τὰ διάφορα γεγονότα. Καὶ εἶναι πραγματικὰ αὐτὲς οἱ παροιμίες, σωστὴ φιλοσοφία γιὰ τὸν ἐργατικό, τὸν τεμπέλη, τὸν καιροσκόπο, τὸν ἀχάριστο, τὸ δεικτικὸ τύπο κλπ. Λένε λ.χ. στὴ Ρούμελη :

«Ὅποιους σπέρν' θιρίζ».

Κι' ἐννοοῦν ὅτι, ὅποιος δουλεύει, ἐκεῖνος ἀπολαμβάνει. Γιὰ ἐκείνους ὅμως ποὺ ἐργάσθηκαν πολὺ στὴ ζωὴ χωρὶς νὰ προφθάσουν ν' ἀπολαύσουν τίποτα, μόνον καὶ μόνον γιατί βρέθηκαν ἄλλοι τυχεροὶ νὰ καρπωθοῦν ἀπὸ τὴ στρωμένη δουλειὰ τῶν ἄλλων, λένε:

«Ἄλλους σπέρν' κι θιρίζ'
κι' ἄλλους τρώει κι' μακαρίζ'».

Στὴν Πελοπόννησο καὶ στὰ νησιὰ τοῦ Αἰγαίου—ἰδίως στὴ Λέσβο—λέγεται τὸν μῆνα αὐτὸν μιὰ πολὺ τσουχτερὴ παροιμία γιὰ τοὺς καιροσκόπους καὶ τοὺς ἀχάριστους. Τὴν παραθέτω στὴν τοπικὴ γλῶσσα τοῦ Μωρηᾶ:

«Ἴσαμι ποὺ θιρίζαμι, Βασίλη μ' κύρ' Βασίλ'!
μὰ σὰν ἀπουθιρίσαμι, ποῦ σ' εἶδ' βρὲ κασίδ'».

Ἀλλὰ καὶ ἡ φοβέρα γιὰ κείνους καὶ γιὰ κεῖνον ποὺ πάει νὰ κάνῃ τὸν ἔξυπνο στοὺς ἄλλους, δὲν εἶναι ξένη ἀπὸ τὸν θερισμό. Ἀκοῦστε τὴν στὴν γλῶσσα τοῦ νησιοῦ τῆς Σαπφοῦς:

«Τσὶ σὺ καλὸ χουράφ' μὰ τσί' γω καλὸ δρεπάν'».

Τὴν ἴδια ἀπάντηση στὸν «ἔξυπνο», νὰ πῶς τὴ λένε στὴ Δωρίδα:

«Κι' σὺ καλὸ χειρόβουλου ἀλλὰ κι' γὼ καλὸ διμάτ'».

Πόσες καὶ πόσες θυμοσοφικὲς παροιμίες ἔχει ὁ λαός μας γιὰ τὸν μῆνα τοῦτον! Θὰ ἄξιζε τὸν κόπο νὰ παρατεθοῦν πολλὲς ἐδῶ, ἀλλὰ εἴπαμε: Ὁ χ ῶ ρ ο ς!!!

***

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ θερισμό, τὸν Ἰούνιο ὑπάρχει καὶ ἕνα ἄλλο γεγονός, πλούσιο σὲ λαογραφικὰ στοιχεῖα. Εἶναι ὁ «κλήδονας» ποὺ ἑορτάζεται στὰ χωριά μας τὴν 24η Ἰουνίου. Τὴν ἡμέρα ἐκείνη τιμᾶται ἡ γέννηση τοῦ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου. Τὸ πῶς καθιερώθηκε ὁ κλήδονας, εἶναι ἄγνωστο μέχρι τώρα. Τὸ μόνο γνωστὸ γιὰ τὴν ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Ἰωάνου, εἶναι ἕνα ἄλλο ζήτημα στὸ ὁποῖον ὁ λαός μας δίνει τὴν

ἐξήγηση. Εἶναι τὸ ζήτημα τῶν ἀκρίδων, ποὺ τὴν ἐποχὴ αὐτὴ κατατρώγουν τὰ τρυφερὰ βλαστάρια τῶν φυτῶν, ἰδίως τῶν «ζαρζαβατικῶν», ποὺ καλλιεργοῦν στὰ περιβόλια καὶ τὰ «μποστάνια», καὶ τῶν καλαμποκιῶν. Πιστεύουν δηλαδὴ οἱ χωρικοί μας, ὅτι οἱ ἀκρίδες καταστρέφουν τὶς φυτεῖες γιὰ νά...ἐκδικηθοῦν τὸν Ἀη-Γιάννη, ποὺ ὡς γνωστὸν ἐτρέφετο μὲ ἀκρίδες...

Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶναι σωστό. Διότι κατὰ πολλούς, οἱ ἀκρίδες, τῶν ἱερῶν γραφῶν δὲν ἔχουν καμμιὰ σχέση μὲ τὰ ἀηδῆ ἔντομα ποὺ γνωρίζουμε, ἀλλὰ εἶναι οἱ κορυφὲς τῶν φυτῶν, τὰ τρυφερὰ βλαστάρια δηλαδή.

Ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου μὲ τὸν κλήδονα, ἄγνωστο γιατί, εἶναι συνδεδεμένη μὲ πολὺ κακὲς προλήψεις γιὰ τὰ χωριά μας. Πιστεύουν στὰ χωριὰ τῆς Μακεδονίας καὶ πολλῶν νησιῶν, ὅτι τὴν ἡμέρα ποὺ πέφτει ἡ γιορτὴ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ «Λιτροπιοῦ» (1) πρέπει νὰ τὴ θυμοῦνται ὅλοι καὶ νὰ μὴ δουλεύουν αὐτὴ τὴν ἡμέρα. Διαφορετικά, οἱ δουλειὲς δὲν θὰ πᾶνε καλά. Πιστεύουν μὲ πεῖσμα, ὅτι τὴν ἡμέρα ποὺ ἔτυχε νὰ εἶναι τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου—Δευτέρα ἂς ποῦμε—ἂν φυτέψῃς δέντρο, τὸ δέντρο θὰ ξεραθῇ. Τὸ ἴδιο πιστεύουν καὶ γιὰ κάθε ἄλλη ἐργασία. Εἶναι δηλαδὴ κάτι σὰν τὴν ἡμέρα Τρίτη, ποὺ δυστυχῶς, ἔχουν ὡς κακὴ πολλοὶ καὶ μέσα στὶς πόλεις ἀκόμα, καὶ σὰν τὸν ἀριθμὸ 13, στὴ «γρουσουζιὰ» τοῦ ὁποίου πιστεύουν πολλοί, ἐπίσης.

Στὴ Ρούμελη, οἱ γυναῖκες σηκώνονται νωρὶς τὸ πρωΐ τ' Ἀη—Γιαννιοῦ καὶ πᾶνε στὶς βρύσες γιὰ νὰ πάρουν «τ' ἀνήλιαγου νιρό». Μ' αὐτό, πιστεύουν, ὅταν λουσθοῦν, τὰ κάλλη τους θὰ παραμείνουν δροσερά. Στὴ Θεσσαλία καὶ στοὺς κάμπους τῆς Μακεδονίας, οἱ γυναῖκες ζώνουν τὴν ἡμέρα ἐκείνη μιὰ λυγαριὰ στὴ μέση τους «γιὰ νὰ μὴ πουνῇ ἡ μέσ' τους ἀπ' τσὶ δ'λειές». Πρὶν βγῇ ὁ ἥλιος τὴν ἡμέρα ἐκείνη, οἱ γυναῖκες βγάζουν τὰ ροῦχα ἀπὸ τὰ μπαοῦλα καὶ τὰ ραίνουν μὲ «τ' ἀνήλιαγου νιρό».

Στὴ Μυτιλήνη, ὅταν βγῇ ὁ ἥλιος, στέκονται οἱ γυναῖκες καὶ βλέπουν τὸν ἴσκιο τους. Ὅταν ὁ ἴσκιος τους φαίνεται καθαρά, τότε θὰ εἶναι ὑγιεῖς γιὰ ὅλο τὸ χρόνο. Ἂν ὅμως ὁ ἴσκιος φαίνεται χωρὶς κεφάλι τότε θὰ πεθάνουν μέσα στὸ χρόνο. Μά, ὅταν ὁ ἴσκιος τους δείξει δύο κεφάλια, τότε θὰ παντρευτῇ ὁπωσδήποτε μέσα στὸ χρόνο ἡ ἀνύπαντρη, ἡ δὲ παντρεμμένη θ' ἀποκτήσῃ παιδί...

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη γιορτάζεται καὶ ὁ κλήδονας, ὅπως εἴπαμε.

Ἂς γυρίσουμε ὅμως εἴκοσι τέσσαρες ὧρες πίσω, στὴν παραμονή, γιατὶ τοῦ κλήδονα προηγοῦνται τὰ «κάψαλα». Κι' αὐτὰ γιορτάζονται τὸ βράδυ τῆς παραμονῆς.

Εἶναι τὰ «κάψαλα» αὐτὰ ποὺ ὅλοι μας ξέρουμε: Οἱ φωτιὲς ποὺ ἀνάβονται στὶς αὐλὲς καὶ στοὺς δρόμους. Μαζεύονται λοιπὸν παρέες ἀπὸ γυναῖκες καὶ ἄνδρες, ποὺ καΐνε στίβες ἀπὸ ξερὰ χορτάρια κι' ἀγκάθια. Ὅλοι τότε, μικροὶ καὶ μεγάλοι, πηδοῦν ἕνας—ἕνας στὶς φλόγες, γιατὶ ἔτσι, πιστεύουν, φεύγουν ὅλες οἱ ἀρρώστειες καὶ οἱ κακομοιριές. Πηδῶντας, ρίχνουν στὴ φωτιὰ καὶ ἀπὸ μιὰ μεγάλη πέτρα, κάνοντας διάφορες ἐπικλήσεις. Ἄλλοι παρακαλοῦν τὸν Ἅγιο γιὰ λεπτά, ἄλλοι γιὰ εὐτυχία, ἄλλοι γιὰ νὰ φύγουν τὰ κακὰ καὶ οἱ ἀρρώστειες κ.ἄ.τ. Αὐτὰ εἶναι τὰ κάψαλα.

Ἀφοῦ τελειώσουν τὰ κάψαλα λοιπόν, ἑτοιμάζεται ὁ κλήδονας ποὺ θὰ ἀνοιχθῇ τὸ πρωί. Γιὰ τὸν κλήδονα ἐπιστρατεύονται δυὸ παιδιά, ἀγόρια ἢ κορίτσια, ποὺ παίρνουν τὴ νύχτα ἀπὸ τρεῖς βρύσες τὸ «ἀμίλητο νιρό». Τὰ παιδιὰ πρέπει νὰ μὴν εἶναι ὀρφανὰ καὶ νὰ προσέχουν τὴν ὥρα πού κουβαλοῦν τὸ νερό, νὰ μὴ μιλήσουν σὲ κανέναν ἀπὸ ἐκείνους ποὺ θὰ συναντήσουν στὸ δρόμο. Τὸ νερὸ αὐτὸ τὸ ρίχνουν σ' ἕνα πήλινο δοχεῖο. Ὅσοι λοιπὸν θὰ λάβουν μέρος στὸν κλήδονα, ρίχνουν μέσα στὸ δοχεῖο ἀπὸ ἕνα νόμισμα. Ἄλλοι ρίχνουν δαχτυλίδια, ἄλλοι χάντρες, κέρματα, σκουλαρίκια κλπ. Ὕστερα σκεπάζουν τὸ δοχεῖο μ' ἕνα κόκκινο πανὶ καὶ τὸ ἀφήνουν στὸ ὕπαιθρο γιὰ νὰ τὸ βλέπουν τ' ἄστρα. Ἀλλοῦ, τὸ δοχεῖο τὸ βάζουν στὸ φοῦρνο, ἀλλοῦ μέσα

(1) Λέγεται ἡ γιορτὴ αὐτὴ τοῦ «Ἀη-Γιαννιοῦ τοῦ Λιοτροπιοῦ», γιατὶ τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες ὁ ἥλιος στρέφει πρὸς τὰ νότια.

στὰ λουλούδια, ἀλλοῦ κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο ἢ ἀνάμεσα στὰ ξύλα. Ἐκεῖ θὰ μείνῃ γιὰ ὅλη τὴ νύχτα.

Τὸ πρωὶ ἢ τὸ μεσημέρι τῆς ἄλλης ἡμέρας, μαζεύονται ὅσοι ἔρριξαν τὸ νόμισμα κι' ἀνοίγουν τὸ δοχεῖο. Φυσικά, πρωτοστατοῦν οἱ νέες κοπέλλες. Μαζεύονται λοιπὸν στὴν αὐλὴ ἑνὸς σπιτιοῦ καὶ ἀφοῦ ξεσκεπάσουν τὸν κλήδονα—τὸ δοχεῖο—,τὰ παιδάκια ποὺ τὸ γέμισαν μὲ «τ' ἀμίλιχτο νιρό» ἀρχίζουν νὰ βγάζουν ἕνα—ἕνα τὰ νομίσματα. Πρὶν βγῇ ὅμως τὸ νόμισμα, ἡ κάθε μιὰ κοπέλλα θὰ πῇ ἕνα αὐτοσχέδιο τραγούδι κι' ἕνα δίστιχο. Ἡ κάθε μιὰ προσπαθεῖ νὰ πῇ τὸ καλλίτερο τραγούδι, γιατὶ στὴ γιορτὴ μετέχουν καὶ νέοι ἄντρες...Εἶναι λοιπὸν αὐτονόητος ὁ συναγωνισμός.

Στὶς περισσότερες γειτονιὲς τῆς ὀρεινῆς Ρούμελης, ἀντὶ γιὰ τραγούδι συνηθίζουν νὰ λένε ἀπὸ ἕνα πειραχτικὸ δίστιχο. Λέγει π.χ. ἡ μιὰ ἕνα δίστιχο καὶ κατόπιν τὸ παιδὶ βγάζει ἕνα νόμισμα. Τὸ δίστιχο ποὺ εἰπώθηκε, ἰσχύει γιὰ κείνη στὴν ὁποία ἀνήκει τὸ νόμισμα ποὺ βγῆκε. Ἀπὸ τὴ σημασία τοῦ δίστιχου λοιπόν, ἐξαρτᾶται καὶ ἡ τύχη τοῦ κάθε κοριτσιοῦ.Καί, ὅπως εἴπαμε, τὰ δίστιχα εἶναι πειραχτικά, τσουχτερά, καὶ προκαλοῦν τὶς εἰρωνίες καὶ τὰ γέλια τῆς παρέας, γιὰ ἐκεῖνες ποὺ ἀπευθύνονται.

Ἂς πάρουμε ὅμως κι' ἐμεῖς μέρος στὸ λαϊκὸ αὐτὸ πανηγύρι, ποὺ εἶναι καὶ ἕνα λαϊκὸ μαντεῖο, γιὰ νὰ τὸ καταλάβουμε καλλίτερα.

Μιὰ κοπέλλα ἀπὸ τὴ συντροφιὰ λέγει τὸ δίστιχο :

«'Ανοίξιτι τοὺ γκλήδονα κι' στρώσιτι βιλούδια
γιὰ νὰ πιράσ' οὺ βασιληᾶς μί τὴ βασιλοπούλα».

Τὸ παιδὶ βγάζει ἕνα νόμισμα. Ἀνήκει στὴν Α. Αὐτὴ γελάει εὐχαριστημένη γιατὶ τὸ δίστιχο τῆς λέει ὅτι ἡ τύχη της εἶναι συνυφασμένη μὲ βασιλόπουλα. Προχωροῦμε λοιπόν :

Μιὰ ἄλλη κοπέλλα λέει ἄλλο δίστιχο :

«Σὰ φουρτουνιάσ' ἡ θάλασσα κὶ βγοῦνε τὰ χταπόδια,
τότι θὰ παντρευτῆς κι' σύ, μὶ τὰ στραβιά σου πόδια».

Τὸ παιδὶ βγάζει ἄλλο νόμισμα. Ἀνήκει στὴν Β. Ἡ Β, φυσικά, κατεβάζει τὰ μοῦτρα καὶ γίνεται στόχος τῆς παρέας στὰ πειράγματα, γιατὶ ἡ τύχη δὲν μιλάει τώρα γιὰ βασιλόπουλα...

Καὶ τὸ πανηγύρι συνεχίζεται μὲ ἄλλα δίστιχα, μὲ ἄλλα πειράγματα, μὲ γέλια καὶ φωνὲς στὴ γειτονιά :

«'Ανοίξιτι τοὺ γκλήδονα στ' Ἀη—Γιαννιοῦ τὴ χάρη
κι' ὅποιου εἶν' καλορίζικου, τώρα θὲ νὰ προβάλῃ».

«Χρυσή μου ἦρθις κι' ἴκατσις ἀπάνου στὴ πιζούλα,
κι' κρέμασις τ' ἀχείλια σου σὰ τ' χταποδιοῦ τ' γκουκούλα».

«Σὰ τί τραγούδι νὰ σοῦ πῶ, πουλί μ' νὰ σ' ἀρέσ'
ποὔχεις ἀγγιλικὸ κορμὶ κι' δαχτυλίδι μέσ'».

«'Ανοίξιτι τοὺ γκλήδονα κι' στρώσιτι χουρτάρια
γιὰ νὰ πιράσ' ὁ βασιληᾶς μὶ τὰ στραβὰ πουδάρια»

«Βασίλισσα εἶσι μάτια μου, ἔχεις κὶ τὴ κουρῶνα,
ἔχεις κὶ τὸν παράδεισου, στὰ χείλη καὶ στοὺ στόμα».

«Μουρὴ κατσίκα ψουριαριά, κατρὰ κατραδιασμέν'
ποὺκατσις κι' ἀνοιγέλαξις πέρδικα πλουμισμέν'».

Κι' ἄλλα κι' ἄλλα...

Σὰν τελειώσει ὁ κλήδονας, τὰ κορίτσια ξεχύνονται στοὺς δρόμους τοῦ χωριοῦ. Τὸ ὄνομα ποὺ θὰ πρωτακούσουνε, θὰ εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ ἄνδρα ποὺ θὰ πάρουν.

Στὶς Κυκλάδες, ὅταν τελειώσῃ ὁ κλήδονας—δηλαδὴ τὸ δοχεῖο μὲ τὰ νομίσματα—τὰ κορίτσια χύνουν στὸ μαντικὸ νερὸ ἀπὸ ἕνα ἀσπράδι τοῦ αὐγοῦ. Τὸ σχῆμα ποὺ παίρνει τὸ ἀσπράδι, δείχνει καὶ τὸ ἐπάγγελμα ποὺ θὰ ἔχῃ ὁ ἄνδρας ποὺ θὰ παντρευτοῦνε.

Στὶς περιοχὲς τῆς Κατερίνης στὴ Μακεδονία, ἀλλὰ καὶ στὴ Λέσβο, τὰ κορίτσια κόβουν ἀπὸ τὴ παραμονὴ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τόσα συκόφυλλα, ὅσους ἀγαπητικοὺς ἔχουν. Γιὰ τὸ κάθε συκόφυλλο, ἰσχύει καὶ ἕνα πρόσωπο. «Μελετοῦν» λοιπὸν τὸ πρόσωπο κι' ὕστερα ρίχνουν πάνω σ' ὅλα τὰ φύλλα ψηλὸ ἀλάτι. Τὸ πρωΐ, τὸ συκόφυλλο ποὺ θὰ βρεθῇ πιὸ πράσινο καὶ δροσερό, θὰ εἶναι καὶ τὸ τυχερό. Θὰ παντρευτοῦνε ἐκεῖνον ποὺ μελέτησαν γιὰ τὸ συκόφυλλο αὐτό.

***

Τὶς ἡμέρες του, ὁ λαός μας, θέλει νὰ τὶς περνᾷ ὅσο μπορεῖ πιὸ ἄνετα. Θέλει νὰ τὶς μικραίνει τὸ μῆνα αὐτὸν ποὺ εἶναι πολὺ μεγάλες. Γι' αὐτὸ ἔχει τὶς συνήθειές του, τὰ πανηγύρια του, τὶς βραδυνὲς «κοινωνικές» του ἐπαφές. Ἔχει πάρα πολλὲς ἐκδηλώσεις αὐτὸν τὸν μῆνα, μὰ ὅπως εἴπαμε δὲν μένει χῶρος γιὰ νὰ ἐπεκταθοῦμε πιὸ πολύ. Τί νὰ πρωτοπῇ κανεὶς γιὰ τὸν «Ἅγιο Νούφριο», ποὺ γιορτάζεται στὶς 12 τοῦ μηνός ; Τί νὰ πρωτοπῇ γιὰ τὰ τόσα γραφικὰ ἔθιμα ποὺ ἔχει ὁ λαός μας τὴν ἡμέρα αὐτή ;

Ἀλλὰ γιὰ σταθῆτε. Ξέρετε τί ἦταν ὁ Ἅγιος Ὀνούφριος ; Ἂν ὄχι, νὰ σᾶς τὸ πῶ ἐγώ, ὅπως μοῦ τὸ εἶπε μιὰ αἰωνόβιος γυναῖκα, στὴν Πηγὴ τῆς Μυτιλήνης :

«Ἡ γι' ἅγιους Οὐνούφριος ἦνταν σπανός, τσὶ τοὺν γιλοῦσαν' οἱ γι' ἄλλ'. Τσί' παρακάλισι τοὺ Θιό, τσὶ τοὺν ἔδουσι πουλλὰ γένεια, ποὺ φτάναν ἴσαμι κάτου στὰ πουδάρια τ'. Ὕστιρα μαδῆσαν τ' ἄλλ' νῶνα τὰ γένεια, τσ' αὐτοῦ 'νοῦ καθόνταν ἀκόμα».

Τί νὰ πρωτοπῇ κανεὶς ἐπίσης, γιὰ τὴ γιορτὴ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων μὲ τὰ σπιτικὰ γλυκίσματα, τὰ ριζόγαλα, τὰ σφιγκάτα κλπ. Γιὰ τὶς κοπέλλες ποὺ βγαίνουν στὶς ἐξοχὲς τραγουδῶντας καὶ στήνοντας κούνιες στὰ δέντρα... Τὸ τραγούδι τῆς κούνιας ἀκούγεται παντοῦ τότε. Ἀλλὰ καὶ τὰ αὐτοσχέδια δίστιχα δὲν λείπουν :

«Πάλι στὴ κούνια ἔκατσα, πάλι θὰ τραγουδήσου,
ν' ἀνοίξου τσὶ καρδούλις σας κι' νὰ τὶς λουλουδήσου».

«Ὅρκο 'κανα στὴν Παναγιά, πλιὰ νὰ μὴν τραγουδήσου,
γιὰ τὴν καλὴ τὴ συντροφιὰ τοὺν ὅρκο θὰ πατήσου».

Ἀλλὰ καὶ οἱ πιτσιρίκοι δὲν πᾶνε πίσω. Τσιρίζουν χαριτωμένα :

«Κούνια—κούνια, ρέτα—ρέτα.
οὺ παπᾶς μὶ τὴν τρουμπέτα,
ἔσκυψι νὰ πάρῃ πέτρα,
νὰ χτυπήσῃ τὴν Ἀνέττα,
κι' ἡ Ἀνέττα μεθυσμένη
δὲν τοὺν πίστεψι ἡ καϋμένη».

***

Στέκεται ἐκστατικὸς ὁ ἐπισκέπτης τοῦ κάμπου, τοῦ βουνοῦ καὶ τῆς θάλασσας, αὐτὸν τὸν μῆνα. Ἀκούει καὶ βλέπει τόσα πολλὰ στὸ Ἑλληνικὸ χωριό. Ἀκούει τὸν τζίτζικα νὰ σκάζῃ τραγουδῶντας καὶ θυμᾶται τὸν Αἴσωπο. Θυμᾶται ὅμως καὶ τὸν Ἡσίοδο. Μά, πάλι αὐτόν ; θὰ μοῦ πῆτε. Ναί ! πάλι αὐτόν. Ἀκοῦστε τὸ σχετικὸ ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ «Ἔργα καὶ Ἡμέραι» :

«Κι' ὅταν τὸ γαϊδουράγκαθο βγάνει τὰ λουλούδια του, καὶ τὸ λάλο τζιτζίκι καθισμένο στὸ δέντρο χύνῃ κάτου ἀπ' τὰ φτερά του ἀδιάκοπα τὸ λυγερὸ τραγούδι του, εἶναι τότε τοῦ κοπιαστικοῦ καλοκαιριοῦ ἡ ὥρα».

Διαβαίνοντας ὁ ἐπισκέπτης κάτω ἀπὸ τὰ βαθύσκιωτα δέντρα τοῦ Μακεδονικοῦ κάμπου, τὰ κατάμεστα ἀπὸ καρποὺς αὐτὸν τὸν μῆνα, βλέπει ἕνα τρύπιο λιθάρι κρεμασμένο στὸ κλαδὶ κάποιου δέντρου. Πάνω στὸ λιθάρι, βλέπει γραμμένη μιὰ στροφὴ ἀπ' τὸν Ι'. Ψαλμό :

«Κι' ἔσται ὡς τὸ ξύλον τὸ πεφυτευμένον παρὰ τὰς διεξόδους τῶν ὑδάτων, ὃ τὸν καρπὸν αὐτοῦ δώσῃ ἐν καιρῷ αὐτοῦ καὶ τὸ φύλλον αὐτοῦ οὐκ ἀπορρυήσεται».

«... Κλοπή... Ἔρωτας... Φαντασία...»

Ὑπὸ κ. **ΣΠΥΡΟΥ ΠΗΛΟΥ**, Ἀρχιφύλακος

Εἶναι δύο καὶ τέταρτο τὸ μεσημέρι...

Ὁ ἥλιος μαστιγώνει ἀλύπητα τὴ γῆ...Ἴσως γιὰ νὰ τὴν ἐκδικηθῇ γιὰ τὴ χθεσινοβραδυνὴ βροχούλα της...

Ἡ ἄσφαλτος καίει, λυώνει, μεταβάλλεται σ' ἕνα πολτὸ λάσπης, πάνω στὰ ὁποῖα χαράζονται τ' ἀποτυπώματα τῶν παπουτσῶν τῶν διαβατῶν...

Οὔτε φύλλο δὲν κουνιέται, οὔτε μιὰ στάλα δροσιᾶς...

Ἔχουν πέσει ὅλα στὴν νωθρὴ νάρκη τῆς ζέστης καὶ δὲν ἔχουν τὴ δύναμη ν' ἀπαλλαγοῦν ἀπ' τὸ τυραννικὸ σφιχταγκάλιασμά της...

Βρίσκουμαι ὁλομόναχος στὸ γραφεῖο μὲ συντροφιὰ τὰ βιβλία, τὰ περιοδικά, τοὺς φακέλλους καὶ τὰ μηχανήματα τῆς Ὑπηρεσίας μου...

Δὲν ἔχω διάθεση νὰ ἐργασθῶ...Ἔχω ὅμως μιὰν ἀκατανίκητη ἐπιθυμία νὰ γράψω...

Νὰ γράψω...Μὰ τί ;...Ὅλα τὰ θέματα μέσα στὸ μυαλό μου ἔχουν πνιγῆ στὴ θάλασσα, τὴν καυτὴ θάλασσα τῆς μεσημεριάτικης αὐτῆς ζέστης ποὺ μὲ κυκλώνει...

Σκόρπιες ἰδέες κι' ἄπιαστα θέματα, σωριασμένα κάτω, ἀκίνητα, παραδομένα στὴ λάβα τῆς ζέστης, σὰν «πλίνθοι καὶ κέραμοι ἀτάκτως ἐριμμένα»...

Τί νὰ φτειάξῃς μὲ τέτοιο ὑλικό ;

Κανεὶς δὲν μοῦ τὸ ἐπιβάλλει...Ὅμως θέλω νὰ γράψω...

Αὐτὸ τὸ «θ έ λ ω » ἴσως πολλοὶ νὰ μὴν τὸ καταλαβαίνετε...

Ὑπάρχουν στιγμὲς ποὺ σοῦ γεννιέται ἡ ἔμμονη, ἡ παθολογικὴ ἴσως ἰδέα νὰ γράψῃς...Εἶναι οἱ στιγμὲς τῶν παχέων ἀγελάδων...τότες ποὺ αἰσθάνεσαι πιὸ ἔντονα τὶς ὑποχρεώσεις σου καὶ θέλεις νὰ ξαλαφρώσῃς τὴν ψυχή σου...

...Δίπλα μου, πάνω στὸ τραπέζι μου διάφορα βιβλία...Τραβῶ ἕνα στὴν τύχη... Εἶναι φετεινὸ...ἐκδόσεως 1957...Ἴσως αὐτὸ νὰ βοηθήσῃ στὴν ταξινόμηση τῶν ἰδεῶν μου...Δὲν ἀποκλείεται...

Ἔχει 552 σελίδες καὶ ἄφθονες εἰκόνες καὶ περιέχει θέματα παρμένα ἀπ' τὴ ζωὴ καὶ τὴ δράση τῶν ἐγκληματιῶν...Χρήσιμο θἄναι ὅπως δήποτε ἐτοῦτο τὸ βιβλίο... **«ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΚΑΙ ΤΕΧΝΙΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ»** Ἔτσι ἐπιγράφεται... Καὶ εἶναι γραμμένο ἀπ' τὸν Διευθυντή μου, καὶ Διευθυντὴ τῶν Ἀστυνομικῶν Σχολῶν, τὸν κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτη...

Τ' ἀνοίγω μὲ τὴν κρυφὴ ἐλπίδα ὅτι κάτι θὰ δῶ ἐνδιαφέρον... «Μέρος πρῶτον. Ἐπιστημονικὴ Ἀστυνομία. Ὀργάνωσις τῶν Ὑπηρεσιῶν Ἀσφαλείας καὶ μεθοδικότης ἐργασίας...».

Περνῶ μιὰ—μιὰ τὶς σελίδες του ἐπὶ τροχάδην...Δὲν εἶναι τῆς παρούσης στιγμῆς αὐτὰ τὰ θέματα...Ὅμως, φυλλομετρῶντας το, ἀρχίζω νὰ ξεχνῶ τὴ ζέστη, ἡ ἐπιθυμία μου νὰ γράψω παίρνει συγκεκριμένη μορφή...Νὰ τί θὰ γράψω...Ἕνα θέμα ἀπὸ τὴν Ἐπιστημονικὴ Ἀστυνομία.. Ἔφαγα σχεδὸν δυὸ ὧρες μὲ τὸ ἁπλὸ διάβασμα...

Διάβολε !!! ὧρες εἶναι νὰ κλείσω τὸ ἡμερολόγιό μου, καὶ νὰ ξεχαστῶ στὸ διάβασμα αὐτοῦ τοῦ βιβλίου...Λέω νὰ προσπεράσω ἀδιάφορος τὴν κάθε σελίδα του, μά, χωρὶς νὰ τὸ θέλω, σταματῶ κάθε τόσο καὶ λιγάκι...

Θαυμάζει ἔτσι ὁ ἐπισκέπτης τὴ θρησκευτικὴ συνείδηση τοῦ λαοῦ μας. Σ' αὐτὸν τὸ στίχο στηρίχτηκε ὁ λαός μας, γιὰ νὰ πιστέψῃ ὅτι τὸ δένδρο κρατεῖ τὸν καρπό του ἐὰν δεθῇ μιὰ τρύπια πέτρα πάνω σ' ἕνα κλαρὶ καὶ γραφῇ ὁ λόγος τοῦ ψαλμῳδοῦ.

Ἔτσι περνᾷ ὁ μῆνας Ἰούνιος. Μὲ τὸ θερισμό, καὶ τὸ λαό μας σ' ἕνα ἀστείρευτο κέφι, γιὰ νὰ μικραίνῃ τὶς κοπιαστικές του ἡμέρες μὲ τὸν πλοῦτο τῆς ψυχῆς του.

(Στὸ ἑπόμενο, ὁ **Ἰούλιος**)

'Επιτήρησις ὑπόπτων οἰκιῶν—κέντρων—καταστημάτων—γραφείων κ.τ.λ....
Παρακολούθησις ὑπόπτων ἀτόμων.
"Ερευναι...
"Εκτακτοι ἀναζητήσεις.
Πρόληψις τοῦ ἐγκλήματος...
'Εγκλήματα ἀναρχικῶν καὶ κομμουνιστῶν...
'Υποχρεώσεις πολιτῶν καὶ καθήκοντα ἀστυνομικῶν, εὑρισκομένων πρώτων εἰς τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος...
Μά !!! ἔ!!! στόπ... Τό ἀνοικτὸ ἡμερολόγιό μου μὲ καρτερεῖ ἀνυπόμονα ἐκεῖ... καλὸ εἶναι καὶ τὸ διάβασμα, ἀλλὰ ἐγὼ θέλω νὰ γράψω...
«Μέρος Δεύτερον... 'Επιστημονικὴ 'Ανάκρισις...».
'Εξέτασις κατηγορομένου... 'Ομολογία...
Μάρτυρες...
Ψυχοτεχνικαὶ μέθοδοι καὶ συσκευαὶ διαγνώσεως ἑκουσίου ψεύδους...
"Α ! παρατράβηξα τὸ σκοινί...Κοντεύουν νὰ βγοῦν οἱ δόκιμοι ἀπὸ τὰ διδακτήρια... Εἶναι ἑφτὰ καὶ μισὴ ἡ ὥρα, κι' ἐγὼ διαβάζω ἀκόμα...
"Ε! ὄχι μέχρις ἐκεῖ...
Μὲ ταχύτατο ρυθμὸ θὰ περάσω τὶς σελίδες του...
Μέρος τρίτο...
Λῃσταί... 'Ωραῖο θέμα...Συναρπαστικὸ μάλιστα, ἀλλὰ δὲν ἔχω νὰ θυμηθῶ τέτοιο περιστατικό, ἀπ' τὴν ἀστυνομική μου ζωή...
'Εκβιασταί... "Αλλη φορὰ θὰ βρῶ τὴν εὐκαιρία νὰ σᾶς διηγηθῶ τίποτε σχετικὸ μ' αὐτούς...
Κλοπαί... 'Ωραῖο θέμα...πλούσιο...'Ενδιαφέρει κάθε ἄνθρωπο..."Οχι μονάχα τοὺς ἀστυνομικούς, ἀλλὰ καὶ τοὺς πολίτας...Κι' ἴσως μάλιστα περισσότερο αὐτούς...
Κλοπαὶ ἐκ θυλακίων (λωποδῦται)... Γελῶ μὲ τὴν ἀνάμνηση μερικῶν περιστατικῶν ποὖρθαν στὸ μυαλό μου...
Νὰ σᾶς γράψω ἕνα ἀπ' αὐτά ;...'Αλλὰ ἂς προχωρήσουμε καὶ βλέπουμε...
Κλέπται ἀνηρτημένων εἰδῶν εἰς οἰκίας πρὸς ἀερισμὸν ἢ στέγνωσιν, ἄνευ εἰσόδου (μπουγαδοκλέπται).
Κι' αὐτὸ ὡραῖο θέμα...Μὰ ἐγὼ θἄθελα κάτι ἀστυνομικὸ καὶ ρωμαντικὸ μαζί... Κάτι ποὺ νἄχῃ καὶ λιγουλάκι ἔρωτα μέσα, ὥστε νἄναι πιὸ εὐχάριστο κι' ἐνδιαφέρον...
Πάρα κάτω, λοιπόν...
Κλέπται δι' εἰσόδου εἰς οἰκίας (μπουκαδόροι) σελὶς 409... 'Επὶ τέλους...Νὰ τὸ θέμα ποὺ μ' ἐνδιαφέρει...
«Εὕρηκα...Εὕρηκα...».
Θυμήθηκα ἕνα ὄμορφο περιστατικό, ποὺ παρακολούθησα στὰ πρῶτα ἀστυνομικά μου βήματα....
"Εξω μιὰ δροσούλα ραντίζει τὴ γῆ...Οἱ ὕστερες ἡλιαχτῖδες χάθηκαν πίσω ἀπ' τ' ἀντικρυνὸ βουνό...Τὰ πρῶτα σκοτάδια ὁλοένα πυκνώνουν...Νυχτώνει...'Η νάρκη τινάζεται, τὰ πάντα μπαίνουν σὲ κίνηση, ἕνας ὁλόκληρος κόσμος ξανανασταίνεται... Κι' ἐγὼ ἀνάβοντας ἕνα τσιγαράκι ἀκόμα κλείνω τὴν «'Επιστημονικὴ καὶ Τεχνικὴ 'Αστυνομία» τοῦ κ. 'Αρχιμανδρίτου, κι' ἀνοίγω τὸ φτωχικό μου ἡμερολόγιο...Σκέφτουμαι λίγο, θυμᾶμαι, τραβῶ μιὰ δυὸ ρουφιξιὲς καπνοῦ κι' ἀρχίζω...

.....

...Εἶναι πρωΐ...πολὺ πρωΐ... "Εξω στοὺς κάμπους τ' ἀγριολούλουδα ξεπετάγονται ἀπὸ τὰ σπλάχνα τῆς γῆς, ὅλο χρώματα, δροσιὰ καὶ χάρη...ἐνῷ πάνωθέ τους τὰ πουλὴ κελαδοῦν καὶ παίζουν...
Τὰ κοκόρια τῆς αὐλῆς χαλνοῦν τὸν κόσμο, μὲ τὰ ἐωθινά τους σαλπίσματα... Οἱ σκύλοι, κουρασμένοι ἀπὸ τὴ νυχτερινὴ βάρδια τους, εἶναι κουλουριασμένοι σὲ μιὰν ἄκρη, καὶ μισοκοιμοῦνται...

Μιὰ σκηνὴ ἀπ' τὴ ζωὴ αὐτή...Τὸ πρωϊνὸ ξύπνημα!!! Ὅμορφο, γραφικό, ποιητικό, ἀλλὰ καί...γεμᾶτο δράση...καθὼς οἱ ἄνθρωποι τινάζονται ἀπὸ τὸν ὕπνο, πλένονται, ντύνονται, καὶ τραβᾶν γιὰ τὴ δουλειά τους, σὰν ν' ἀνήκουν σ' ἕνα μεγάλο-μεγάλο εἰρηνικὸ στράτευμα, ποὺ κάθε τέτοια ὥρα γεμίζει τοὺς δρόμους καὶ τ' αὐτοκίνητα...

Αὐτὴ βέβαια εἶναι ἡ μιὰ ὄψη τῆς πρωϊνῆς δράσεως...Ἡ ὄψη τοῦ τίμιου μόχθου καὶ τῆς καθαγιασμένης βιοπάλης...Ἀλλὰ ὑπάρχει καὶ κάποια ἄλλη...ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει, κυρίως, ἀπόψε τοὐλάχιστον...

Εἶναι ἡ ὄψη μιᾶς, κάποιας ἄλλης δουλειᾶς...Ἐκείνης ποὺ γεμίζει κάθε μέρα τὰ ἀστυνομικὰ δελτία μὲ δράστες καὶ μὲ θύματα...

Πολλὴ παληὰ ἱστορία αὐτή...Παληὰ σὰν τὰ γέρικα πλατάνια, ποὺ ρίζωσαν βαθειὰ μέσα στὸ χῶμα, καὶ τίποτα καὶ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὰ ξεριζώσῃ... Ἀλλὰ ἂς πάρουμε τὰ πράγματα ἀπὸ τὴν ἀρχή, ὅπως μοῦ συνέβησαν ἐμένα κάποιο πρωϊνό.

Νὰ ἕνα σπίτι, διόροφο, μοντέρνο, χαρούμενο... μὲ ὅλα τὰ παράθυρα ἀνοιχτά, καὶ μὲ πολλὴ ἡσυχία μέσα, γιατὶ λείπουν ἀπὸ κεῖ, ἐκτὸς ἀπὸ ἐκείνη τὴ μικρὴ ξανθιὰ κοπελίτσα, ποὺ σιγοτραγουδῶντας τινάζει κάτι ἀπ' τὸ παράθυρο τοῦ δευτέρου ὀρόφου...Ἀλλὰ ἂς κάνουμε ὅτι δὲν τὴν προσέχουμε, γιατὶ εἶναι παράβαση αὐτὸ ποὺ κάνει...Αὐτὴ τὸ λοιπὸν ἡ ὄμορφη κοπελλίτσα, ἡ κόρη τοῦ πλουσίου ἰδιοκτήτου αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ, εἶναι τὸ ὑποψήφιο θῦμα. Τί ; Ψάχνετε νὰ βρῆτε τὸν δράστη ; Μὰ μὴν βιάζεστε, φίλοι μου, θὰ σᾶς τὸν παρουσιάσω καί αὐτὸν ἐγὼ μὲ τὴν σειρά. Μὴν εἶστε ἀνυπόμονοι.....

...Καὶ ὁ κόσμος πάει καὶ ἔρχεται...Ἔρχεται καὶ χάνεται, ὅπως ἕνας χείμαρρος, στὸ μεγάλο δρόμο...Μά, καμμιὰ φορά, χάνεται μαζὶ καὶ τὸ πορτοφόλι του, ἢ τὸ δέμα ποὺ κρατᾶ, ἢ τὸ παλτό, ποὺ ἔχει κρεμασμένο στὴ κρεμάστρα τοῦ σπιτιοῦ του... Ἀλλὰ ἂς συνεχίσουμε τὴν ἱστορία μας μὲ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο καὶ τὴν ὄμορφη, ξανθειὰ κοπελλίτσα....

Νὰ ἕνας γέρος...Σέρνει ἀργὰ-ἀργὰ τὰ κουρασμένα πόδια του πάνω στὸ δρόμο... Μήπως εἶναι αὐτὸς ὁ δράστης ; ἢ μήπως ἐκεῖνος ἐκεῖ ὁ ζητιᾶνος, στὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου ; Μά, μὴ βιάζεστε, καλοί μου, θὰ τὸν γνωρίσετε τὸν δράστη...

Τώρα ἕνας νεαρὸς ἐργάτης, μὲ μπλὲ μπλοῦζα, μὲ προσπερνᾶ ἀδιάφορος καὶ βιαστικός...Κρατεῖ στὸ ἕνα χέρι του κάτι χαρτιά, καὶ στ' ἄλλο μιὰ σκάλα. Εἶναι τοιχοκολλητὴς διαφημίσεων...Ὡραῖο ἐπάγγελμα ! Καί, ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε, ἔχει καὶ τὰ τυχερά του, ὅπως θὰ δοῦμε παρακάτω... Πέρνει λοιπὸν ὁ νεαρὸς τὴ σκάλα, τὴν τοποθετεῖ στὸν τοῖχο τοῦ σπιτιοῦ τῆς κοπέλλας, κι' ἀρχίζει νὰ ἀνεβαίνῃ σιγὰ-σιγά, ἐνῷ ἐκείνη, ἀπ' ἐπάνω στὸ παράθυρο, τὸν καρτερεῖ ὅλο χαμόγελα... Εἶναι ἐρωτευμένη μαζί του ; Γιατὶ ὄχι ; Ἀλλὰ ἐσᾶς τί σᾶς ἐνδιαφέρει ;....

Μά, ἐνῷ ἐμεῖς κουτσομπολεύουμε τὸν ἄνθρωπο, ἐκεῖνος, ἀνάμεσα στὰ γλυκὰ χαμόγελα καὶ ζεστὰ βλέμματα μὲ τὴ μικρή, ἀρχίζει τὴ δουλειά του, ὥσπου ἐκείνη ἐξαφανίζεται στὸ βάθος τοῦ σπιτιοῦ, πηγαίνοντας στὴ κουζίνα νὰ ἑτοιμάσῃ ἕναν καφέ. Ὡραῖα λοιπόν...

Μά, ἔ ! ψίτ ! φίλε ! γιὰ ποῦ τὄβαλες καὶ μάλιστα τόσο βιαστικός ; Ἐκεῖνος ὅμως δὲν ἀκούει τίποτε, ἀλλὰ μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα, δρασκελίζει τὸ παράθυρο, μπαίνει μέσα στὴ κάμαρα, ἀνοίγει ἕνα συρτάρι, τραβᾶ ἀπὸ μέσα μιὰ χοῦφτα διαμαντικά, κατεβαίνει γρήγορα τὴ σκάλα, βρίσκεται στὸ δρόμο, καί...μὴν τὸν εἴδατε!!! Ἔρχεται σὲ λίγο χαμογελαστὴ ἡ κοπελλίτσα καὶ μὲ τὸν καφὲ σ' ἕνα δίσκο, ψάχνει νὰ βρῇ τὸν καλότυχο, ἀλλὰ πουθενά...Γυρνᾶ τότε ἀπογοητευμένη στὸ δωμάτιό της, βλέπει τὸ ἀνοιχτὸ συρτάρι, πλησιάζει, μένει λίγα λεφτὰ ἄφωνη, κοκκινίζει, χτυπᾶ νευρικὰ τὸ τακουνάκι της στὸ πάτωμα, ὕστερα μιὰ καὶ δυὸ (ποῦ ἀλλοῦ) ; στὸ γειτονικὸ Τμῆμα, ὅπου συντάσσεται μήνυσι γιὰ κλοπή, κατ' ἀγνώστου. Στὸ Τμῆμα ὅμως ἐξακριβώνεται ἀκόμα ὅτι ὁ...ἄγνωστος αὐτὸς ἱππότης, ἔκανε ταχτικὰ αὐτὲς τὶς

ἀναρριχήσεις καὶ ὅτι παρακολουθῶντας τὴ ζωὴ τῆς κοπελλίτσας ἀπὸ ἐρωτικὸ ἐνδιαφέρον δῆθεν ἔμαθε ὅσα ἤθελε, γιὰ τὰ διαμαντικά της, καὶ τἄλα τὰ ξέρετε, γιατὶ σᾶς τὰ εἶπα πάρα πάνω....

.....

Καὶ ὁ κόσμος πάει καὶ ἔρχεται...ἔρχεται καὶ χάνεται, ὅπως ἕνας χείμαρρος στὸ μεγάλο δρόμο...

Καὶ ὁ δράστης ; Ὤ! μὴν ἀνησυχῆτε! Αὐτὸς εἶναι μιὰ χαρά!!! Τί ; δὲν τὸ πιστεύετε ; Καλέ, νἄτον πάλι ! Μὲ τὴ σκάλα στὸν ὦμο, σ' ἄλλη γειτονιά! Μὲ μόνη τὴ διαφορὰ ὅτι ἐδῶ στάθηκε λιγάκι ἄτυχος, ὁ καϋμενούδης !!!... Γιατί, μέσα στὸ δωμάτιο, βρεθήκαμε καὶ ἐμεῖς, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν κοπέλλα τοῦ σπιτιοῦ, κάπου κρυμμένοι... Καὶ ὅταν ἐκείνη πῆγε γιὰ τὸν καφέ, καὶ ἐκεῖνος ἅρπαξε τὰ διαμαντικά, καὶ ἔκανε νὰ φύγῃ, τὸν ἀγκαλιάσαμε στοργικά, ὁπότε ἐκεῖνος μᾶς χαμογέλασε καὶ μᾶς εἶπε : ὅτι : «ἀστεῖα τὄκανε»...Καὶ ἐμεῖς γελάσαμε μὲ τὴν καρδιά μας, μὲ τὸ ἀθῷο ἀστεῖο τοῦ καλοῦ φίλου μας..."Ασχετο ἂν στὸ Δικαστήριο οἱ δικασταὶ δὲν τὸ βρήκανε καί... τόσο ἀστεῖο, καὶ τὸν φόρτωσαν μὲ δυὸ τρεῖς μῆνες στὴν πλάτη...

.....

Θυμᾶμαι καὶ τὴ συνέχεια ἐτούτης τῆς διασκεδαστικῆς καὶ διδακτικῆς ἱστοριούλας...

Τὴν κωμικοτραγικὴ συνέχεια ποὺ γράφτηκε στὸ Τμῆμα, μετὰ τὴ σύλληψη τοῦ κομψοῦ κλέφτη...

Ἐκεῖ συγκεντρώθηκαν δέκα κοπέλλες, ἀγριεμένες, ἔξω φρενῶν, χειρονομῶντας, ἀπειλῶντας καὶ βρίζοντας.

Μά, ποιὲς εἶναι αὐτὲς καὶ τὶ ζητοῦσαν; Μήπως ἀπεργία; σεισμός; φωτιά; πλημμύρα;... Μπά!... Τίποτα ἀπ' ὅλα αὐτά... Ἁπλούστατα αἱ συγκεντρωμένες καὶ ἕξαλλες κοπέλλες ἦταν οἱ κατὰ καιροὺς «θαυμάστριες» τοῦ νεαροῦ ἱππότη καὶ ζητοῦσαν νὰ τὸν λυντσάρουν...

Κι' ἐμεῖς βέβαια τὸν προστατέψαμε ἀπὸ τό... «ἐρωτικὸ μένος» τῶν θυμάτων του, ὅμως... Ὅμως τὸ θέμα δὲν εἶναι αὐτό... Εἶναι ἄλλο... Εἶναι ἡ σκληρὴ πάλη τοῦ κακοῦ πρὸς τὸ καλό... Ἡ προαιώνια ἀναμέτρησις τῶν δικαίων πρὸς τοὺς ἀδίκους...

.....

Τώρα εἶναι βράδυ... Καὶ ἔξω εἶναι σκοτάδι... Τὰ κοκόρια τῆς αὐλῆς κοιμοῦνται... Κι' ἐσεῖς ἕτοιμοι εἴσθε νὰ τὸν πάρετε... Πηγαίνετε λοιπὸν γιὰ ὕπνο... Ἀλλὰ αὔριο, ὅταν θὰ ξαναπάρῃ καὶ πάλι ὁ ἥλιος τὸν ἀνήφορο, θυμηθῆτε αὐτὴν τὴν ὁλότελα ἀληθινὴ ἱστορία, καὶ φροντῖστε τουλάχιστον νὰ μὴν εἴσθε σεῖς τὸ καινούργιο θῦμα. Καὶ δὲν θὰ εἴσθε μόνον, ἂν ἀκοῦτε πρόθυμα καὶ μ' ἐμπιστοσύνη τὶς δικές μας ὑποδείξεις, ἂν μᾶς βοηθᾶτε μὲ ὅλες σας τὶς δυνάμεις, ἀλλὰ καὶ ἂν ἀποκτήσετε τὴ δύναμη νὰ προστατεύετε κι' ἐσεῖς λιγάκι τὸν ἑαυτό σας...

Ὅλα τὰ ἀστυνομικὰ βιβλία καὶ περιοδικὰ πρέπει νὰ τὰ διαβάζετε κι' ἐσεῖς καὶ τὰ παιδιά σας... Πρέπει νὰ τὰ τοποθετῆτε σὲ μιὰ τιμητικὴ θέση μέσα στὴ βιβλιοθήκη σας...

Εἶναι ὁ ὡραιότερος καὶ ἀσφαλέστερος τρόπος ἀμύνης σας, ἐναντίον τῶν κακῶν ἀνθρώπων ποὺ σᾶς περιτριγυρίζουν...

Ὅσο γιὰ τὴν «Ἐπιστημονικὴ καὶ Τεχνικὴ Ἀστυνομία» τοῦ κ. Ἀρχιμανδρίτου, ποὺ σᾶς φέρνει σ' ἐπαφὴ καὶ σᾶς γνωρίζει μὲ τὸν κόσμο τοῦ ἐγκλήματος καὶ σᾶς μαθαίνει τὶς πονηριὲς καὶ τὰ τεχνάσματά του, θὰ τὴν φυλλομετρήσω καὶ ἄλλοτε, μὲ πρώτη εὐκαιρία, καὶ θὰ μᾶς χρησιμεύσῃ καὶ πάλι γιὰ ἕνα καινούργιο χρήσιμο, διδακτικὸ καὶ ἐνδιαφέρον θέμα...

«ΧΑΜΕΝΑ ΣΚΥΛΙΑ, ΧΩΡΙΣ ΠΕΡΙΛΑΙΜΙΟ»

(CHIENS PERDUS SAN COLLIER)

Ὑπὸ QIL. CESBRON, κατὰ μετάφρασιν
«Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Ἕνας πελώριος Πύργος ὅλο μεγαλοπρέπεια ὠρθωνότανε ἐκεῖ ἀπέναντι... Κι' ἦταν ὁ πρῶτος πύργος ποὖβλεπε στὴ ζωή του ὁ μικρὸς Ἀλλὲν Ρομπέρ. Ὑψωνότανε πίσω ἀπὸ τὴν ἀντικρυνὴ ὄχθη σιωπηλὸς κι' αἰνιγματικός, σὰν Κάστρο ἀρχαίων Ἱπποτῶν...

Ὁ ἥλιος, ἀπὸ ψηλά, ποὖπεφτε πάνω στὸ σκονισμένο δρόμο, ἔκανε ὅλα τριγύρω νὰ φαντάζουν παράξενα, μακρυνά, ἀπρόσιτα, θεατρικά... κάτω ἀπὸ τοὺς μικροὺς πυργίσκους καὶ τὶς ἐπάλξεις...

—«Τί ἱππότες, τὶ ἄλογα, πόσα μυθικὰ πρόσωπα ζοῦσαν σ' ἐτούτη ἐδῶ τὴ σιωπηλὴ γωνιά, μέσα στὴν καρδιὰ τοῦ Παρισιοῦ!!!, συλλογίστηκεν ὁ μικρός, καθὼς ἀκολουθοῦσε τρέχοντας τὸν συνοδό του...

—«Πᾶμε γρήγορα, Ἀλλὲν Ρομπὲρ» τοῦ ἔλεγε ἐκεῖνος κάθε τόσο καὶ λιγάκι, μ' ἕνα κουρασμένο ὕφος.

Αὐτὰ τὰ λόγια τὰ ἄκουγε ὁ Ἀλλὲν συνεχῶς ἀπὸ τὶς τέσσερις τὸ πρωΐ, ποὺ κτύπησε τὸ ξυπνητῆρι τῆς κάμαράς του, μέχρι τούτη τὴ στιγμή...Τὰ ἴδια στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμό... τὰ ἴδια στὸ βαγόνι, ποὺ μύριζε τόσο ἄσχημα ἀπὸ χνῶτα... Τὰ ἴδια τώρα...

—«Ἂς βιαστοῦμε, ξανἄπε ὁ συνοδός, ἐπιταχύνοντας τὸ βῆμα... Γύρισε ὕστερα καὶ παρατήρησε τὸ παιδί, ποὺ ἀμίλητο καὶ μὲ τὰ φρύδια συνωφρυωμένα σὰν δυὸ μαῦρα κύματα, τὸν ἀκολουθοῦσε πρόθυμα...

Πρόσεξε τὰ μάτια του, ποὺ ἦταν λαμπερὰ καὶ ἔξυπνα, τὰ μισάνοιχτα χείλη του ποὺ κάτι πήγαιναν νὰ ποῦν, μὰ στέκονταν τρεμουλιάζοντας σὰν νἄθελαν νὰ κλάψουν, καὶ ἔφερε στὸ μυαλό του κάθε τὶ ποὺ εἶχε σχέση μὲ τὴν ἱστορία τοῦ παιδιοῦ...

Παράξενο!!!! Τὸ μικρὸ αὐτὸ ἀγόρι τῶν ἔντεκα χρόνων, ποὺ ὡς τὰ τώρα εἶχε μείνει ἀδιάφορο, ποὺ μέσα στὸ τραῖνο εἶχε μείνει ἐντελῶς ἀκίνητο, μὲ τὰ χέρια στὶς τσέπες καὶ τὸ γιακὰ σηκωμένο, ποὺ δὲν εἶχε κάνει οὔτε μιὰ ἐρώτηση, αὐτὸς ὁ μικρὸς ξένος τὸν ἔκανε κάπως νὰ ντρέπεται...

Κάποια στιγμὴ σήκωσε ὁ μικρὸς τὸ χέρι, καὶ δείχνοντας μὲ τὰ δυὸ δάχτυλα, ποὺ ἐξεῖχαν ἀπὸ τὸ μακρὺ μανίκι τοῦ σακακιοῦ του, τὸν Πύργο, ρώτησε μὲ τρελουλιαστὴ φωνή :

«Τί εἶναι αὐτό; ἐκεῖ κάτω...».

—«Τὸ Δικαστικὸ Μέγαρο» ἀπάντησε ἀόριστα ὁ συνοδός.

—«Καὶ τὶ ἔχει λοιπὸν μέσα;...»

—«Μὰ... κλέφτες, δολοφόνους καὶ... δικαστάς. Κάνε γρήγορα ὅμως. Πρέπει νὰ βιαστοῦμε».

—Τὰ λόγια αὐτὰ ἀντήχησαν παράξενα στὴν φαντασία τοῦ μικροῦ Ἀλλέν... Στὸ μυαλό του σχηματίστηκε μιὰ φοβερὴ εἰκόνα... μιὰ ματωμένη εἰκόνα μαρτυρίων, μὲ ἀγχόνες σὲ κάθε ὄροφο, μὲ ἀγριεμένους δημίους ἐδῶ κι' ἐκεῖ, μέ...

Μὰ ἀπὸ τὶς σκέψεις αὐτὲς τὸ ἔβγαλε ξαφνικὰ ὁ θόρυβος ἑνὸς ρυμουλκοῦ ποὺ διέσχισε μονότονα τὴν σιωπή...

Ἔτρεξε τότε τὸ μικρὸ παιδὶ στὴ μέση τῆς γέφυρας, γιὰ νὰ προφτάσῃ τὸ ρυ-

μουλκό, πρὶν κρυφτῇ κάτω ἀπὸ τὸ τόξο... Εἶδε τότε, πάνω στὸ ρυμουλκό, ἕνα ἄλλο παιδὶ τῆς ἡλικίας του, ξαπλωμένο στὴ μικρὴ πλώρη, ἀνάμεσα σὲ γλάστρες καὶ σ' ἕνα κλουβὶ κουνελιῶν. Τὰ βλέμματά τους διασταυρώθηκαν ἀδιάφορα.

«..."Αν μποροῦσα νὰ τὸ σκάσω κι' ἐγώ!!!...» συλλογίστηκε, σφίγγοντας τὶς γροθιὲς μέσα στὰ μακρυὰ μανίκια του...

—«Κύτταξε» τοῦπε τότε ὁ συνοδός του «νὰ ἕνα περίφημο πανόραμα! 'Εδῶ » τὸ Δικαστικὸ Μέγαρο... ἀριστερὰ τὸ Εἰρηνοδικεῖο... κοντὰ ἡ Εἰσαγγελία... » καὶ πιὸ πίσω τὸ «Ξενοδοχεῖο τοῦ Θεοῦ», ἕνα πολὺ παληὸ Νοσοκομεῖο....».

... Δ ι κ α σ τ ή ρ ι ο!!! 'Α σ τ υ ν ο μ ί α ...Ν ο σ ο κ ο μ ε ῖ ο!!! μὲ τὶς τρεῖς αὐτὲς λέξεις του, ὁ μεγάλος ἄνθρωπος, ἔχτισε ἕνα μαρμαρένιο κόσμο ὁλόγυρα στὸν μικρό, μέσα στὸν ὁποῖον ὁ 'Αλλὲν ἀνέπνεε μὲ δυσκολία, καὶ αἰσθανόταν τὴν κοιλιά του σὰν ἄδεια... "Α! τὸ πλοῖο... τὸ ξαπλωμένο παιδί, ποὺ ἦταν κι' ὅλας τόσο μακρυά!!!

'Ο 'Αλλὲν Ρομπὲρ σήκωσε τὸ ὅλο μπούκλες κεφάλι του, καὶ κύτταξε προσεκτικὰ τὸν συνοδό του, αὐτὸν τὸν ἀκατανόητο τύπο, ποὺ τοῦ χαμογελοῦσε μὲ καλωσύνη.... Τὸν παρατήρησε μὲ περιέργεια...

Καπέλλο, γυαλιά, ἀδιάβροχο, ὅλα ἀπὸ τὸ ἴδιο χρῶμα... "Εμοιαζε κι' αὐτὸς σὰν ἕνα μνημεῖο, ἀνάμεσα στὰ τόσα ἄλλα...

Τὸ παιδὶ ἀποροῦσε πῶς τὰ χέρια του ἦταν ἀκόμα ζεστά....

«...Καὶ ἡ ἀγορὰ τῶν λουλουδιῶν ἀρκετὰ γραφική...» συνέχισε ὁ συνοδός, ἀδιάφορος γιὰ τὶς σκέψεις τοῦ 'Αλλέν.

Μὰ ἤδη τὸ ἀγόρι δὲν ἄκουγε πιά. Εἶχε στηλώσει τὸ βλέμμα ἀνήσυχο στὸ βάθος τῆς ἀγορᾶς τῶν λουλουδιῶν, ἀπ' ὅπου ἕνα σκυλὶ ἔτρεχε πρὸς τὸ μέρος τους...

'Ο 'Αλλὲν Ρομπὲρ ἔνοιωσε τὴν καρδιά του νὰ χτυπᾷ, χωρὶς νὰ καταλάβῃ τὸ γιατί. Μὲ τὸ κεφάλι καὶ τὸ λαιμὸ τεντωμένα, αὐτὸ τὸ σκυλί, βάδιζε μὲ βῆμα ποὺχε μιὰ ἀκατανόητη μεγαλοπρέπεια. 'Ερχότανε κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸ μέρος του, σὰν γνώριμος, παληὸς φίλος...

'Ο 'Αλλὲν αἰστάνθηκε ἕνα ἀκαθόριστο συναίσθημα νὰ τὸν πλημμυρίζῃ, καθὼς παρατηροῦσε αὐτὸ τὸ σιωπηλὸ ζῷο μονάχο καὶ βιαστικό, νὰ διαβαίνῃ μὲ τέτοιο ὕφος ἀπὸ τὸ πολυθόρυβο καὶ περαστικὸ ἐκεῖνο παρισινὸ σταυροδρόμι, χωρὶς νὰ νοιάζεται γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ πήγαιναν καὶ ἔρχονταν ὁλόγυρά του....

Τὸ σκυλὶ τὸν ἄγγιξε, χωρὶς νὰ σταματήσῃ... 'Ο δικός του κόσμος ἦταν τόσο διαφορετικὸς ἀπὸ τὸν κόσμο τῶν ἀνθρώπων!!!...

"Υστερα τὸ ζῷο ἄρχισε νὰ τρέχῃ γρήγορα, μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτὸ καὶ τὴ γλῶσσα κρεμασμένη ἔξω... Κάπου κοντοστάθηκε ἀναποφάσιστο, σὰν ἕνα ἱστιοφόρο ποὺ ἀναπάντεχα ἀνταμώνει μπροστά του τὴ στεργιά... Μὰ μιὰ στιγμὴ κράτησε μονάχα ὁ δισταγμός του... Γιατὶ ὕστερα, μὲ τὸ κεφάλι κάτω, ἄφησε τὸ πεζοδρόμιο καὶ διέσχισε τὸν δρόμο λοξά, χωρὶς νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὰ αὐτοκίνητα ποὺ πέρναγαν γρήγορα ἀπ' αὐτὸ τὸ σημεῖο... Τὴν ἴδια ὥρα ἕνας ἀστυφύλακας, ἀπ' αὐτοὺς ποὺ φρουροῦν τὸ Δικαστικὸ Μέγαρο, ἔρριξε βλοσυρὴ τὴ ματιά του κατὰ τὸ σκυλί... 'Ο 'Αλλὲν τὸ παρετήρησε, κι' ἔννοιωσε μιὰ δυνατὴ ἀνησυχία μέσα του... Μὲ μαζεμένα τὰ φρύδια καὶ σφιγμένα τὰ χείλη του ἄκουσε ὁ Ρομπὲρ πολὺ ξεκάθαρα τὴν καρδιά του νὰ χτυπᾷ τόσο δυνατά, λὲς κι' ἤθελε νὰ σπάσῃ... Πῶς ὁ προσεκτικὸς συνοδός του δὲν τὴν ἄκουγε;

...Τὸ σκυλὶ συνέχισε τὸ δρόμο του, πρὸς τ' ἄλλο πεζοδρόμιο, μὲ μιὰ ψεύτικη εὐχέρεια... Σὰν νἄθελε νὰ δείξῃ ὅτι καθόλου δὲν φοβότανε... "Εκανε τὸ γῦρο τῆς πλατείας καὶ βρέθηκε ξανὰ στὴν ἴδια θέση... Τότε σταμάτησε ἀσθμαίνοντας... καὶ γύρισε τὸ κεφάλι ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἱκετευτικά, σὰν τὸν ἑτοιμοθάνατο ποὺ περιμένει χάρη...

'Ο 'Αλλὲν Ρομπὲρ, ποὺ τὸ παρακολουθοῦσε συνέχεια μὲ τὰ μάτια του, πρόσεξε πὼς δὲν φοροῦσε περιλαίμιο... καί, καθὼς ἀπὸ ὥρα εἶχε ξεχάσει νὰ πάρῃ ἀνα-

πνοή, ἀνάπνευσε βαθειὰ καὶ δυνατά, κι' ἔνοιωσε σ' ὅλο του τὸ κορμὶ μιὰ δυνατὴ τρεμούλα...

—«Τὶ συμβαίνει;» ρώτησε τότε ὁ συνοδός, ποὺ ὡς ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἐξακολουθοῦσε νὰ διηγῆται ἕνα σωρὸ πράγματα γιὰ τὸ Ξενοδοχεῖο τοῦ Θεοῦ...

«...Τίποτα... ναί! τίποτα...», ἀπάντησε τὸ παιδὶ δειλά, καὶ ξαναρώτησε μὲ προσποιητὸ ἐνδιαφέρον :

«...Κι' ὕστερα; μετὰ τὸν Ἅγιο Λουδοβῖκο;»...

Ἤθελε μὲ τὴν ἡσυχία του νὰ συγκεντρώσῃ τὶς σκέψεις του, χωρὶς κανεὶς νὰ τὸν ἐνοχλῇ... Καὶ τὴν ἡσυχία τους τὴν βρίσκουν τὰ παιδιὰ μονάχα ὅταν μιλᾶνε οἱ μεγάλοι...

Κι' ἐνῷ ὁ συνοδὸς ξανάρχισε τὶς διηγήσεις του, ὁ μικρὸς ἀφοσιώθηκε καὶ πάλι στὸ σκυλί, ποὺ ἦταν μονάχο καὶ χαμένο, ἀνάμεσα σὲ τόσους ἀνθρώπους, καὶ ποὺ μόλις τώρα τὸ κατάλαβε καὶ τὸ ἴδιο ὅτι δὲν εἶχε ἐλπίδα νὰ σωθῇ.

Ἦταν ἕνα μεγάλο ζῷο, κοκκινότριχο μὲ ἄσπρες βοῦλες, πολὺ ἀδύνατο. Τὸ τρίχωμά του κυμάτιζε γύρω ἀπὸ τὸ σῶμα του, σὰν πολυτελὴς στολή, ἑνὸς καταδικασμένου βασιληά...

Τὸ σκυλὶ ξεκίνησε καὶ πάλι πρὸς τὴν ἀντίθετη πλευρὰ τρέχοντας.

—«Ὡραῖα» συλλογίστηκε τὸ παιδί, μὲ κρυφὴ λαχτάρα «μὲ τὸ τρέξιμο θὰ γλυτώσῃ ὁπωσδήποτε...».

Μὰ ὄχι!!! Τί κρῖμα!!!... Τὸ σκυλὶ σταμάτησε καὶ πάλι... Τούτη ὅμως τὴ φορὰ ἔτρεμε σύγκορμο κι' ἔρριχνε ὁλόγυρα τὸ βλέμμα σὰν νἄψαχνε κάπου νὰ καθίσῃ, νὰ κρυφτῇ...

Κρύωνε ἀρά γε;... Ἴσως ὁ κρύος ἀγέρας νὰ περνοῦσε μέσα ἀπ' τὸ πυκνὸ τρίχωμά του...

Ξαφνικά, ξανάρχισε τὸ δρόμο του, πρὸς τὴν ἴδια πάλι κατεύθυνση... Καὶ παρὰ λίγο νὰ τὸ κομματιάσῃ ἕνα βιαστικὸ αὐτοκίνητο ποὺ περνοῦσε... Ὁ Ἀλλὲν Ρομπὲρ σήκωσε τὰ χέρια του μὲ φρίκη, σὰν νἄθελε νὰ διώξῃ ἀπὸ 'κεῖ τὸ ἄσπλαχνο τροχοφόρο...

Τὸ σκυλὶ ὑπεχώρησε ζαρωμένο... Τὸ βλέμμα του εἶχε ἕνα παγωμένο φόβο ποὺ σὲ τρόμαζε...

Τότε ὁ ἀστυνομικὸς τοῦ Δικαστικοῦ μεγάρου φώναξε κοντά του δυὸ συναδέλφους του, καὶ κάτι τοὺς εἶπε δείχνοντας τὸ ἀδέσποτο σκυλί... ἐνῷ ὁ συνοδὸς τοῦ παιδιοῦ, ἀδιάφορος γιὰ ὅσα γίνονταν ἐξακολουθοῦσε τὶς διηγήσεις του γιὰ τὴ μικρὴ ἐκκλησιά...

—«...Πέστε μου...» τὸν ρώτησε ξαφνικὰ ὁ Ἀλλὲν Ρομπέρ... «σᾶς παρακαλῶ πολύ, πέστε μου, τὶ γίνεται μὲ τὰ χαμένα σκυλιά;...»

—«...Μὲ τὰ χαμένα σκυλιὰ εἶπες;» ἀπάντησε ξαφνιασμένος ὁ ἄντρας, φτειάχνοντας τὰ γυαλιά του «... Μὰ τὶ σχέση ἔχουν μὲ τὴν κουβέντα μας;...».

—«... Ὦ! Καμμιά!!! Ἀλλὰ πέστε μου... Τί τὰ κάνουν;...» ξαναρώτησε ἱκετευτικὰ τὸ παιδί...

—«...Ἁπλὸ πρᾶγμα... Ἡ Ἀστυνομία τὰ μαζεύει, γιὰ νὰ τὰ πάῃ μέσα...».

«...Καὶ ἐκεῖ τὰ κρατᾶνε;...» ἐπέμεινε τὸ παιδί, μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε...

...«Τὶ νὰ τὰ κάνουν;...».

«...Ἀφοῦ δὲν τὰ κρατᾶνε, τότε τὶ τὰ κάνουν;...».

—«...Τὰ θυσιάζουν...».

—«...Τὰ θυσιάζουν εἴπατε; Μά... σὲ ποιόν;...».

—«Τί πάει νὰ πῇ σὲ ποιόν;...

—«...Λέω δηλαδὴ σὲ ποιὸν τὰ θυσιάζουν... Δὲν καταλαβαίνω...»

(Ὁ μικρὸς εἶχε μπερδευτῇ γιὰ μιὰ στιγμὴ στὴν παγίδα τῶν μεγάλων λέξεων, ἐνῷ ὁ ἄντρας φαινότανε ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὴν ὁμορφη λέξη ποὺ προτίμησε).

—«Λοιπόν, Ἀλλὲν Ρομπέρ, θυσιάζω θὰ πῇ σκοτώνω...».

Μιὰ κραυγὴ ξέφυγε ἀπὸ τὰ χείλη τοῦ ἀγοριοῦ.

«...Τὰ... τὰ... τὰ σκοτώνουν;... Μὰ γιὰ ποιὸ λόγο; Τί ἔγκλημα ἔκαναν;...»

—«Μὰ... ἔτσι... Γιὰ τὴν τάξη... Ἀδέσποτα σκυλιὰ εἶναι πάντα ἐπικίνδυνα...».

Ὁ Ρομπὲρ ἀνατρίχιασε, καὶ συλλογίστηκε ὅτι αὐτὴ θᾶταν καὶ ἡ γνώμη τοῦ ἀστυνομικοῦ, καθὼς τὸν εἶδε νὰ πηγαίνῃ μὲ τοὺς συναδέλφους του πρὸς τὸ μέρος τοῦ χαμένου σκυλιοῦ....

Τοὺς εἶδε ὕστερα καὶ τοὺς τρεῖς νὰ ξεδιπλώνουν τὴν μανδύα τους καὶ νὰ προχωροῦν, σὰν πελώριες νυχτερίδες, κατὰ τὸ ἄτυχο ζῷο, ποὺ τρέμοντας τὰ μπλὲ εἶχε σταθῇ κάπου ἐκεῖ κοντά... Ἔβλεπε τοὺς ἀνθρώπους μὲ τὰ μπλὲ νὰ πλησιάζουν κι' ἐτέντωσε ἀσυναίσθητα τὸν λαιμό του. Ἀκόμα καὶ ἡ οὐρά του κουνήθηκε ἱκετευτικά.

Ὁ Ἀλλὲν Ρομπὲρ ἔνοιωσε μιὰ ἀβάσταχτη ντροπὴ νὰ τὸν πνίγῃ... Αὐτὸ ποὺ ἔγινε ὕστερα χρειάστηκε λιγώτερη ὥρα γιὰ νὰ γίνῃ παρὰ νὰ γραφτῇ.

Τὸ παιδὶ ξέφυγε ἀναστατωμένο ἀπὸ τὸν συνοδό του καὶ ρίχτηκε στὰ τυφλὰ στὸ δρόμο. Τὸν διέσχισε λοξά, τρέχοντας—ὅπως καὶ προηγουμένως—τὸ σκυλί. Συγχρόνως ψάχνοντας τὶς τσέπες του τράβηξε ἀπὸ 'κεῖ ἕνα μακρὺ σπάγγο καὶ τὸν ξεδίπλωσε. Οἱ ἀστυνομικοὶ ἐν τῷ μεταξὺ εἶχαν περικυκλώσει στενὰ τὸ ζῷο. Ὁ Ἀλλὲν Ρομπὲρ γλύστρησε ἀνάμεσα στοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ τέντωσε τὸ χέρι πρὸς τὸ σκυλί...

«...Τόσο τὸ χειρότερο ἂν μὲ δαγκώσῃ...» συλλογίστηκε...

Γύρισε τότε πρὸς τὸ σκυλὶ καὶ μὲ προσποιητὰ ἀπορρημένο ὕφος τὸ ρώτησε:

«...Τί κάνεις ἐδῶ μονάχο σου, παληόπαιδο; Πῶς μοῦ ξέφυγες; Πῶς βρέθηκες λοιπὸν ἐδῶ;...».

Λέγοντας αὐτὰ εἶχε πολὺ πλησιάσει τὸ ζῷο καὶ προσπαθοῦσε νὰ δέσῃ γύρω ἀπ' τὸ λαιμό του τὸν σπάγγο, μὲ χέρια ποὺ ἔτρεμαν...

«...Μοῦ ἔφυγε τὸ ἀφιλότιμο...» εἶπε στοὺς ἀστυνομικούς...

Ἦταν ἕνας ὡραιότατος τόνος ὑποκρισίας...

Οἱ ἀστυνομικοὶ λίγο ἀκόμα καὶ θὰ πίστευαν πὼς τὸ σκυλὶ ἀνῆκε στ' ἀλήθεια σ' αὐτὸ τὸ παιδί, μὲ τὰ βαρειὰ παπούτσια καὶ τὰ μακρυὰ φορέματα καὶ μαλλιά...

Ὁ συνοδὸς ὅμως μὲ τὸ ἀδιάβροχο κατέφθασε πάνω στὴν ὥρα γιὰ νὰ χαλάσῃ τὸ πᾶν μὲ τὰ λόγια του...

«...Λοιπόν... τί κάνεις ἐκεῖ;...» ρώτησε τὸ παιδί...

Ὁ σκύλος λὲς καὶ κατάλαβε πιὸ γρήγορα ἀπὸ τοὺς ἄλλους... καὶ μὲ μιὰ κίνηση, ὅμοια μ' αὐτὴν ποὺ γλύτωσε πιὸ πρὶν ἀπ' τ' αὐτοκίνητο, τραβήχτηκε μακρυὰ ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους μὲ τὰ μπλέ...

Οἱ ἀστυνομικοί, ἀπὸ τὰ δυὸ θύματά τους διάλεξαν τὸ πιὸ ἀπροστάτευτο... Κι' ἀφήνοντας πρὸς στιγμὴν τὸν Ρομπέρ, ἔτρεξαν πίσω ἀπ' τὸ σκυλί, μὲ τὴν κάσκα στὸ χέρι, σὰν ψεύτικοι ταυρομάχοι...

—«Ὄχι!... Ὄχι!...» φώναξε ὁ Ἀλλὲν Ρομπέρ, χώνοντας τὰ δάκτυλά του στὸ μανίκι τῆς καμπαρντίνας του «θὰ τὸ πιάσουν... ὤ! δὲν πρέπει ...τὶ κρῖμα!!!... δὲν ξέρω τὶ πρέπει νὰ κάνω... κυττᾶξτε...».

Τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ οἱ ἀστυνομικοὶ κόντευαν νὰ πιάσουν τὸ σκυλί, κι' αὐτὸ εἶχε σταθῇ στὴν ἄκρη μὲ τὸ κεφάλι ἀκίνητο, τ' αὐτιὰ ριγμένα πρὸς τὰ κάτω καὶ τὴν οὐρὰ μαζεμένη, ἕνας ἄλλος σκύλος παρουσιάστηκε ἀπὸ τὴν ὄχθη τοῦ ρολογιοῦ... Ἦταν ἕνα λυκόσκυλο, χωρὶς περιλαίμιο κι' ἀδέσποτο... Κι' ἔτρεχε δείχνοντας τὰ δόντια του, χωρὶς νὰ γαυγίζῃ, χωρὶς νὰ ἐλαττώνῃ τὸ βῆμά του... Οἱ ἄνθρωποι ἀπομακρυνθήκανε, καὶ τὰ δυὸ ζῷα ἔφυγαν μαζί, πρὸς τὴν ὄχθη, μὲ τὸ ἴδιο βῆμα...

«...Σωθήκανε» σκέφτηκε ὁ Ἀλλὲν Ρομπὲρ «...σωθήκανε, εἶμαι βέβαιος. Γιατὶ ἦρθε καὶ τὸ ἄλλο σκυλί... σωθήκανε γιατὶ εἶναι δύο...».

...Σωθήκανε γιατὶ εἶναι δύο... Αὐτὸ ἀρά γε εἶναι καὶ τὸ μυστικὸ τῶν παρατημένων παιδιῶν;...

Ὁ Ἀλλὲν Ρομπὲρ δὲν ξέρει πὼς τὴν ἴδια στιγμή, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἐτούτης τῆς ἄγνωστης πόλης, ὁ Μᾶρκος ἑτοιμάζεται νὰ τὸν συναντήσῃ!!!

Ὁ Μᾶρκος!!! Ποιὸς εἶναι ρωτᾶτε;... Κάντε λίγη ὑπομονή... Ποιὸς εἶναι;... Μὰ ἁπλούστατα τὸ πεπρωμένο... αὐτὸ ποὺ ὁδηγεῖ δυὸ ἀνθρώπους τὸν ἕνα κοντὰ στὸν ἄλλον, καὶ ποὺ θὰ ἑνώσῃ τὸν Ἀλλὲν μὲ τὸ Μᾶρκο, τὰ δυὸ αὐτὰ χαμένα παιδιά...

Τὸ πεπρωμένο θὰ ἐμφανισθῇ καὶ ἐδῶ, στὶς ἑπόμενες σελίδες, σὰν ἕνα παράξενο φάντασμα μὲ δυὸ χέρια : τὸ ἕνα ποὺ ἐμεῖς τὸ λέμε : γιατρό, καὶ τ' ἄλλο, τὸ ἀριστερὸ τῆς καρδιᾶς, ποὺ ὀνομάζεται : Δικαστὴς ἀνηλίκων...

«...Σωθήκανε γιατὶ εἶναι δύο...» ἔλεγε καὶ ξανάλεγε μηχανικὰ ἀπὸ μέσα του ὁ Ἀλλέν, ὅταν ὁ συνοδός του τὸν τράβηξε ἀπὸ τὸ μπράτσο, κάπως ἀπότομα...

«...Τί ἔπαθες μ' αὐτὸ τὸ σκυλί;» τὸ ρώτησε δειλά, βέβαιος προκαταβολικὰ ὅτι δὲν θὰ πάρῃ καμμιὰ ἀπάντηση...

Ὅμως ὁ Ἀλλὲν ζαρώνοντας τὰ φρύδια του ἀπάντησε πικρά :

«...Ἤθελα... ἤθελα νὰ τὸ... νὰ τὸ πάρω... νά!... ἤθελα νὰ τὸ σώσω... Μὰ τὸ εἴδατε; Μὲ φοβήθηκε τόσο, ὅσο καὶ αὐτοὺς ποὺ ἤθελαν νὰ τὸ πιάσουν... Εἶναι πολὺ ἄδικο...»

«...Ναί! πολὺ ἄδικο!...» ἐπανέλαβε ὁ ἄνθρωπος μὲ κωμικὰ λυπημένο ὕφος, κι' ἄφησε ξαφνικὰ τὸ μπράτσο τοῦ παιδιοῦ «...ἀφοσιώνεται κανεὶς σ' αὐτά, θέλει νὰ τὰ σώσῃ, θυσιάζει ἀκόμα καὶ τὴ ζωή του γιὰ χάρη τους, κι' ἐκεῖνα ὁρίστε: σὲ φοβοῦνται, σὲ κοροϊδεύουν... Ἄ! ναί! εἶναι πολὺ ἄδικο... Ἀλλὰ περπάτα γρήγορα... πᾶμε τώρα... Μᾶς περιμένουν στὸ Ντανφέρ...».

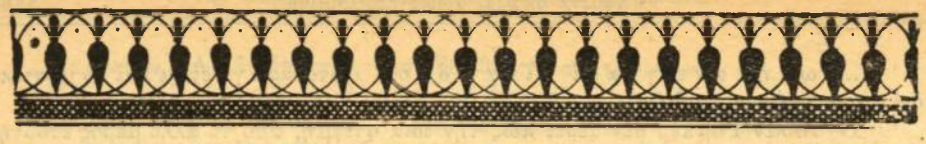
Τὸ παιδὶ γύρισε καὶ τὸν κύτταξε ἀπορημένο... Εἶχε μιλήσει μὲ τόση θέρμη, λὲς καὶ συμφωνοῦσε μὲ τὸν Ἀλλέν.

Ὁ μικρὸς τὸν παρατήρησε κατάματα. Εἶδε τὸ πρόσωπό του κατακόκκινο, τὰ μάτια του νὰ λάμπουν περίεργα κάτω ἀπ' τὰ γυαλιά του, ἡ ἀναπνοή του ἦταν γρήγορη καὶ κομμένη...

Χωρὶς νὰ καταλάβῃ γιατί, πῆρε στὰ χέρια του τὸ χέρι αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, καὶ δείχνοντας, μὲ τὸ μακρὺ μανίκι του, ἕνα σωρὸ ἀπὸ πέτρες (ποὺ ἦταν ἡ Παναγία τῶν Παρισίων) τὸν ρώτησε μὲ τρεμουλιαστὴ φωνή:

«...Καὶ αὐτὴ ἡ ἐκκλησία, κύριε, τί εἶναι;...».

(Συνεχίζεται)

ΚΡΙΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΜΑΣ

'Ελάβομεν τὴν ἀπὸ 25 Μαΐου ἐ. ἔ. ἐπιστολὴν τοῦ Δημοδιδασκάλου κ. Β. 'Αλεξοπούλου, ἣν καὶ παραθέτομεν κατωτέρω :

Κύριε Διευθυντά,

Παίρνοντας σήμερα τὴν ἀπόφαση, νὰ ἐπικοινωνήσω μαζί σας, αἰσθάνομαι ἕνα κῦμα ἐκρηκτικῆς χαρᾶς, νὰ πλημμυρίζῃ τὴν ψυχή μου. Οἱ φτωχικές μου τοῦτες γραμμές, ποὺ ἀπευθύνονται πρὸς τὸ περιοδικό σας—χωρὶς βέβαια νὰ γνωρίζω ποιᾶς ὑποδοχῆς θὰ τύχουν ἐκ μέρους σας—εἶναι γραμμένες μὲ ἀπόλυτη εἰλικρίνεια, μὲ εὐθύτητα κρίσεως καὶ μὲ πνευματικὴ διαύγεια, ποὺ χαρακτηρίζουν ἕνα νέον τῆς ἡλικίας μου, φλεγόμενον ἀπὸ τὴ δίψα καὶ τὴ λαχτάρα τῆς πνευματικῆς ἀνατάσεως καὶ ἀγωνιζόμενον γιὰ τὴν κατάκτηση τῶν ὄμορφων ἰδεῶν, τῶν ἀθανάτων καὶ αἰωνίων ἀξιῶν τῆς ζωῆς.

Εἶναι γιὰ μένα μιὰ ὑπέρτατη εὐτυχία, ἡ στιγμὴ τούτη, ποὺ μὲ τὴ φτωχή μου πέννα, μαυρίζω ἕνα κομμάτι χαρτὶ καὶ ποὺ σὲ λίγο θὰ φθάσῃ στὰ χέρια σας σὰν ὕπαρξη, γεμάτη πνοὴ καὶ ζωντάνια, μεταφέροντας τοὺς παλμοὺς μιᾶς φλογερῆς νεανικῆς καρδιᾶς, ποὺ παρακολουθεῖ τὸ ἔργο σας, δοκιμάζει τὶς δυσκολίες σας,βραβεύει τοὺς ἄθλους καὶ τὰ κατορθώματά σας.

Σήμερα κυρίως ἀπευθύνομαι σὲ σᾶς, τοὺς πνευματικοὺς ἡγέτας τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, ποὺ ἐπωμίσθητε τὸ μέγιστον βάρος καὶ τὶς τεράστιες εὐθύνες, ποὺ μὲ μόχθο καὶ τὴν ἀκάματη προσπάθειά σας δώσατε ὄχι μόνο στὸ 'Αστυνομικὸ Σῶμα, ἀλλὰ καὶ στὰ ὑγιᾶ στρώματα τῆς 'Αθηναϊκῆς καὶ ὁλοκλήρου τῆς 'Ελληνικῆς κοινωνίας, ἕναν πνευματικὸ φωτοδότη, ἕνα φάρο, ποὺ καταυγάζει τὸ φῶς τῆς ἀλήθειας καὶ τῆς προόδου, μιὰν ἀστείρευτη πηγή, γεμάτη δροσιστικὲς γαλανὲς ἀναλαμπές.

Καὶ ὁ πνευματικός σας αὐτὸς θρίαμβος, δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο, παρὰ τὸ περιοδικό σας, ποὺ λέγεται **«'Αστυνομικὰ Χρονικά»**.

Γράφοντας αὐτὰ γιὰ τὸ πνευματικό σας ἐπιτελεῖο, δὲν σημαίνει μ' αὐτὸ ὅτι παραγνωρίζω κι' ἀρνοῦμαι τὸ κοπιαστικὸ καὶ ὑπεύθυνο ἔργο τῶν ὑπολοίπων.

Γι' αὐτούς, ποὺ μοχθοῦν καὶ κοπιάζουν κι' ἔταξαν τὸν ἑαυτό τους φύλακα τῆς τιμῆς, τῆς περιουσίας καὶ τῆς ἀσφαλείας τοῦ πολίτου, γι' αὐτούς, ποὺ περιλούζει τὸ μέτωπό τους ἱδρώτας τίμιος κι' ἀνθρώπινος, κατρακυλῶντας ἀπ' τὸ βάρος τῆς δουλειᾶς καὶ τῆς εὐθύνης, ποὺ χάριν τοῦ καθήκοντος, μεταβάλλονται καθημερινῶς σὲ δικαστάς, γιατρούς, συμβούλους καὶ βοηθούς, γι' αὐτοὺς ποὺ ἡ μοῖρα τους πρόσταξε νἄρχωνται, σὲ μιὰ διαρκῆ σύγκρουση, μέσα στὸ στίβο τῶν ἀνομοιογενῶν στρωμάτων τῆς κοινωνίας, ἀποκομίζοντας πίκρα, ἀηδία, κι' ἀπογοήτευση, γι' αὐτοὺς κάποιος ἄλλος, ἐμπειρότερος ἀπὸ μένα, κάποιος πνευματικώτερος βλαστὸς τοῦ Σώματός σας, ποὺ ἔζησε κι' ἀντιμετώπισε τὶς δυσκολίες τοῦ ἐπαγγέλματός του, ποὺ δοκίμασε τὴν πίκρα τῆς δουλειᾶς του κι' ἔνοιωσε τὴ χαρὰ τῆς ἐπιτυχίας της, αὐτὸς θὰ μποροῦσε νὰ γράψῃ περισσότερο ἀπὸ μένα.

Γι' αὐτὸ λοιπὸν θὰ περιοριστῶ στὸ περιοδικό σας, χωρὶς τοῦτο νὰ σημαίνῃ ὅτι ἔχω τὴν πρόθεση ν' ἀσκήσω κάποιο εἶδος κριτικῆς. Δὲν εἶμαι κριτικὸς καὶ γιὰ νὰ εἶμαι ἀπόλυτα εἰλικρινὴς, δὲν τρέφω καὶ πολλὲς συμπάθειες πρὸς τοὺς κριτικούς.

'Η ἔκδοσις τοῦ περιοδικοῦ «'Αστυνομικὰ Χρονικὰ» ἀποτελεῖ ἕνα λαμπρὸ

καὶ ἐπαινετὸ κατόρθωμα. Πᾶνε μῆνες τώρα, ποὺ διαβάζω μὲ πραγματικὴ λαχτάρα τὶς σελίδες του, βρίσκοντας ἀνάμεσά τους κάποιο βαθύτερο νόημα, κάποιες πραγματικὲς ἀξίες, ποὺ δυστυχῶς σκεπάστηκαν κι' ἐνταφιάστηκαν ἀπὸ τὰ ἐπιπόλαια φυλλάδια τῆς μοντέρνας ἐποχῆς μας. Μέσα στὸ περιοδικό σας, στεγάσατε τὴν ἰδέα τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος καὶ προβάλατε τὸ ἔργο σας στὴν 'Ελληνικὴ κοινωνία, μὲ τὴ θαυματουργὴ δύναμη τοῦ πνεύματος.

Τοῦτο ἀποτελεῖ ἕνα περίλαμπρο δεῖγμα τῆς προκοπῆς καὶ τῆς προόδου σας δείχνει τὸ θαρραλέο σας βῆμα πρὸς τὴν ἄνοδο, παρουσιάζει τὴν ἐργασία σας καὶ τὴν πολύμοχθη προσπάθειά σας, φτασμένη σ' ἕνα σημεῖο μεστῆς ὡριμότητος.

'Η ἐργασία κι' ὁ μόχθος τῆς 'Αστυνομίας, βρῆκε ἀνάμεσα στὶς σελίδες τοῦ περιοδικοῦ σας μιὰ στοργικὴ γωνιά, γεμάτη χάδια καὶ συμπαράσταση, μιὰ στέγη πατρικὴ καὶ πρόσχαρη. 'Ανάμεσά της, ἀνάσανε ἐλεύθερα κι' ἡ ἀνάσα της ἔγινε πνοὴ θαλπωρῆς καὶ δημιουργίας, ἔγινε οἶστρος μεθυστικῆς δραστηριότητος, ἔγινε πνευματικὸς ἄνεμος, σκορπίζοντας τὶς φωτεινότερες, τὶς γαλανότερες, τὶς ὡριμώτερες ἀναλαμπές του.

Μέσα στὸ πνευματικό σας αὐτὸ δημιούργημα, κλείστηκε ἡ ἀξία καὶ τὸ βαθὺ ἀνθρωπιστικὸ νόημα τοῦ κλάδου σας, τράβηξε τὸν κοπιώδη ἀνηφορικὸ δρόμο κι' ἔφτασε στὸ πνευματικὸ μεγαλεῖο, στὸν πραγματικὸ θρίαμβο,στὴ φωτεινὴ πυραμίδα ποὺ στέλνει τὶς ἀκτῖνες της σὲ κάθε στρῶμα τῆς 'Ελληνικῆς κοινωνίας.

Λέγω τῆς κοινωνίας, γιατὶ τὰ θέματά του δὲν ἀπευθύνονται μόνο στοὺς ἀστυνομικούς, ἀλλὰ σὲ κάθε "Ελληνα,ποὺ διψᾷ νὰ μάθῃ περισσότερα, νὰ ἀνέλθῃ γρηγορώτερα, νὰ βαδίσῃ σταθερώτερα.

Μιὰ ποικιλία θεμάτων ἀπὸ ἱστορικὰ ἀναγνώσματα, κοινωνιολογικὲς μελέτες, ἰατρικὲς ἔρευνες κλπ. γραμμένες ἀπὸ τοὺς πιὸ μεγάλους δεξιοτέχνες τῆς πέννας, ἀποτελοῦν τὸ κόσμημα καὶ τὸ καμάρι τοῦ περιοδικοῦ σας.

Καὶ πάν' ἀπ' ὅλα τὸ λογοτεχνικὸ στοιχεῖο, συμπληρώνει τὴ μεγάλη ποικιλία, βάζει τὴν καλλιτεχνικὴ σφραγῖδα του, γεμίζει τὴν καρδιά, μὲ ὀμορφιὰ καὶ χάρη.

Δίνει φτερὰ στὴν ἀνθρώπινη ψυχή, τὴν ποτίζει μὲ τὸ μῦρο τῆς θεϊκῆς της τέχνης, τὴν περιλούζει μὲ τὶς εὐγενέστερες ριπὲς τῆς πνοῆς της.

Γιατὶ τί ἄλλο εἶναι ἱκανώτερο νὰ σαγηνέψῃ τὶς ἀνθρώπινες καρδιὲς καὶ νὰ μεθύσῃ τὰ αἰσθήματά τους ἀπὸ ἕνα λογοτεχνικὸ ἀριστούργημα, ποὺ ἀντιγράφει τὶς πίκρες καὶ τὶς χαρές μας,τὸ κλάμμα καὶ τὸ γέλιο μας, τὴν κωμωδία καὶ τὸ δρᾶμα μας, τὰ πανηγύρια καὶ τοὺς θανάτους μας, τὰ μίση καὶ τὴν ἀγάπη μας, τοὺς ἔρωτές μας καὶ τὶς βεντέττες μας καὶ πὰν' ἀπ' ὅλα τὸν 'Ελληνικὸ ἡρωϊσμὸ καὶ τὴν αὐτοθυσία μας;

Μετὰ τιμῆς
Βασίλειος Γ. 'Αλεξόπουλος
Δημοδιδάσκαλος.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Παρητήθησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος οἱ κάτωθι ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι : 'Ανθυπαστυνόμος κ. Μητρούλιας Γεώργιος, ἀρχιφύλαξ Κοντογιάννης Χαράλαμπος καὶ ἀστυφύλακες : Παναγάκης 'Απόστολος, Κουτσουλιανὸς Γεώργιος, Γιαλελῆς Γεώργιος, Βούτσας Νικόλαος, Λιβάνιος 'Επαμεινώνδας, Παπαϊωάννου Γεώργιος καὶ Ρουμελιώτης 'Αλέξανδρος.

—'Απελύθη τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος διὰ λόγους ὑγείας ὁ 'Ανθυπαστυνόμος κ. Παπαϊωάννου Παναγιώτης.

—'Απελύθησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου, οἱ ἀστυφύλακες : Καρατζογιάννης Γεώργιος καὶ Πασχάλης Παῦλος.

***

ΠΙΝΑΞ ΕΠΙΤΥΧΟΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΧΟΛΗΝ ΑΡΧΙΦΥΛΑΚΩΝ

Δημοσιεύομεν κατωτέρω πίνακα ἐπιτυχόντων κατὰ τὰς εἰσιτηρίους ἐξετάσεις διὰ τὴν Σχολὴν 'Αρχιφυλάκων, κατὰ σειρὰν ἐπιτυχίας, μετ' ἐνδείξεως τῆς βαθμολογίας ἑνὸς ἑκάστου.

1) Γουρνιᾶς Νικόλαος 1183,84, 2) Χρονόπουλος Κων/νος 1177,58, 3) Γκόντας Γεώργιος 1123,06, 4) Καραχάλιος Μιχαὴλ 1114,56, 5) Σαλμᾶς Τηλέμαχος 1111,88, 6) Λυδιώτης Δημήτριος 1105,18, 7) Μπαρμπούνης Παναγιώτης 1100,54, 8) Πρίμπας 'Επαμεινώνδας 1100,46, 9) Κοντὸς Στέφανος 1099,84, 10) Φανουράκης Γεώργιος 1077,78, 11) Οἰκονόμου Γεώργιος 1067,68, 12) Σωτῆρχος Λουκᾶς 1064,46, 13) Χοχτούλας Δημήτριος 1063,72, 14) Κυριαζῆς Χρῆστος 1062,46, 15) Πολυχρονόπουλος Πολύβιος 1058,46, 16) Φιλόπουλος Παναγιώτης 1056,22, 17) Παπαϊωάννου 'Απόστολος 1054,88, 18) Καλαφατάκης Μιχαὴλ 1045,24, 19) Κυριακουλάκος 'Ιωάννης 1044,86, 20) Παυλόπουλος Γεώργιος 1043,84, 21) Βαΐτσης Χρῆστος 1043,18, 22) Σαρρῆς Δημήτριος 1042,48, 23) Καραμπᾶτος 'Ηρακλῆς 1039,24, 24) Σποῦλος 'Ιωάννης 1034,48, 25) Τσαγκανῆς Νικόλαος 1033,16, 26) Μαυρογιάννης Βασίλειος 1031,82, 27) Καλιαμπάκος Κων/νος 1031,12, 28) Λορεντζᾶτος Σπυρίδων 1027,18, 29) Συρῖγος Στυλιανὸς 1024,42, 30) Γεωργουλάκης Γεώργιος 1023,14, 31) Κίννας Παναγιώτης 1021,82, 32) Ζαροδῆμος Στυλιανὸς 1016,48, 33) Καλδῆς Νικόλαος 1012,82, 34) Μελισσηνὸς Σοφοκλῆς 1009,72, 35) Πέτρου Παντελῆς 1009,24, 36)Κότσιρας 'Ηλίας 1004,54, 37) Σέργης Γεώργιος 1002,88, 38) Ντζούρας Δημήτριος 1000,54, 39) Τσακαλάκης Δημήτριος 999,12, 40) Μαντζαβᾶς Θεοχάρης 998,86, 41) Καντζουράκης Σταῦρος 996,58, 42) Κατζουράκης Βασίλειος 996,48, 43) Παπουτσόπουλος Χριστόδουλος 993,58, 44) Γιολδασέας Πέτρος 993,30, 45) Μπάρος Θεόδωρος 992,46, 46) Περράκης Χρῆστος 990,60, 47) Λάλας Γεώργιος 'Ιωάννου 990,58, 48) Παπαγγελόπουλος Παρασκευᾶς 989,22, 49) Παππᾶς Χρῆστος 988,52, 50) Κακίσης Σωτήριος 985,12, 51) 'Ανδρινόπουλος Διονύσιος 984,54, 52) 'Αγλαμίσης Μιχαὴλ 983,90, 53) Παυλόπουλος Κων/νος 981,94, 54) 'Αναστασόπουλος 'Ιωάννης 975,78, 55) Καραχάλιος Κων/νος 973,22, 56) ΚρομπᾶςΠαναγιώτης 972,52, 57) Λάσκαρης 'Ηλίας 971,88, 58) Ραγκαβᾶς Γεώργιος 971,52, 59) Σώτηρας Νικόλαος 970,14, 60) Νικολακόπουλος Δημ. 969,88, 61) Λιάσκος Λουκᾶς 969,82, 62) Τσιτσιμπῖκος Εὐάγγελος 968,52, 63) Κατσαντώνης 'Ιωάννης 967,84, 64) Ρήγας Νικόλαος 966,54, 65) Παπαχαραλάμπους 'Ιωάννης 963,18, 66) 'Αναγνωστάκης Κων/νος 962,18, 67) Γαρ-

γαρέας Ἠλίας 960,16, 68) Τριαντάφυλλος Εὐάγγελος 955,82, 69) Ἀποστολόπουλος Λάμπρος 955,82, 70) Παρίσης Φώτιος 954,60, 71) Ἀντύπας Σπυρίδων 951,90, 72) Μανδραγώνης Δημήτριος 949,18, 73) Καραμπάτσος Θεόδωρος 948,88, 74) Μαστοράκος Ἀπόστολος 948,84, 75) Μπούγαλης Χαράλαμπος 947,84, 76) Βούλγαρης Θεόδωρος 946,50, 77) Κοντός Παναγιώτης 945,94, 78) Γκίκας Ἀθανάσιος 940,64, 79) Λιβάνιος Ἀνδρέας 940,24, 80) Πίσπας Ἀλέξανδρος 938;44, 81) Ραπτάκης Γεώργιος 935,42, 82) Κασσέλας Εὐριπίδης 935,08, 83) Βαρῶτσος Ἰωάννης 933,18, 84) Γιαννακούρας Παναγιώτης 931,78, 85) Γαλανὸς Κων/νος 927,14, 86) Μάρκου Παναγιώτης 918,18, 87) Μπαφοῦτσος Δημήτριος 917,48, 88) Μαντζουρᾶτος Ἀθανάσιος 917,30, 89) Μαυροειδῆς Γεώργιος 913,94, 90) Ἀγγελόπουλος Γεώργιος 913,16, 91) Μίχας Γεώργιος 910,90, 92) Γκέκης Ἰωάννης 910,80, 93) Παπαδάκης Χρῆστος 908,52, 94) Τζοΐτης Ἀντώνιος 908,48, 95) Λουκᾶς Δημήτριος 907,94, 96) Ντζαφέρης Γεώργιος 906,60, 97) Παπαδόπουλος Μιλτιάδης 906,50, 98) Οὐρανὸς Μιχαὴλ 905,84, 99) Παυλάκης Ἰωάννης 905,28, 100) Παναγιωτόπουλος Λεωνίδας 901,78, 101) Γούλας Ἀθανάσιος 901,18, 102) Πανουσόπουλος Σπυρίδων 899,12, 103) Εὐγένης Κλεομένης 898,52, 104) Ἀργύρης Ἀθανάσιος 897,20, 105) Σπανάκος Γεώργιος 895,48, 106) Σβούκας Ἀλέξανδρος 892,58, 107) Κάκκος Χρῆστος Παν. 891,78, 108) Μουσούλης Θεόδωρος 889,88, 109) Καραγιάννης Χαράλαμπος 885,24, 110) Σπανὸς Ὀδυσσεὺς 884,52, 111) Χριστόπουλος Κων/νος 883,14, 112) Ἀντωνόπουλος Ἰωάννης 879,88, 113) Κουτσοκώστας Ἀνδρέας 878,60, 114) Κουβελιώτης Κων/νος 877,22, 115) Μπισκίνης Ἀνάργυρος 875,28, 116) Καμαρινὸς Κων/νος 874,82, 117) Μαρνέρης Γεώργιος 874,22, 118) Πᾶνος Παναγιώτης 872,78, 119) Τζουρμπάκης Γεώργιος 872,24, 120) Ἀγγελόπουλος Ἀγγελῆς 871,90, 121) Μπόβης Νικόλαος 871,88, 122) Σπανέας Στυλιανὸς 869,84, 123) Λιβαδίτης Νικόλαος 869,64, 124) Κοτρωνιᾶς Ζώης 865,88, 125) Μποσινάκης Ἐμμαν. ἢ Θεμιστοκλῆς 864,90, 126) Σαπουντζῆς Δημήτριος 864,52, 127) Καψοκαβάδης Ἀλέξανδρος 864,48, 128) Κανῆς Κων/νος 862,48, 129) Σολωμὸς Διονύσιος 858,48, 130) Ματσούκας Ἰωάννης 854,46, 131) Ὀρφανάκης Μιχαὴλ 853,94, 132) Δαουτάκος Εὐθύμιος 853,82, 133) Νόνας Κων/νος 852,90, 134) Χαλαστάνης Δημ. 846,64, 135) Μπούρας Ἰωάννης 845,24, 136) Πατούνης Σπυρίδων 839,54, 137) Λαμπρόπουλος Γεώργιος 822,48, 138) Δημητρόπουλος Ἀναστάσιος 811,18, 139) Γαλανόπουλος Γεώργιος 803,18, 140) Καλαμπόκης Σπυρίδων 793,94, 141) Νινάσιος Βασίλειος 791,14.

Ἐκ τοῦ ἀνωτέρω πίνακος οἱ 51 κατὰ σειρὰν ἐπιτυχίας εἰσήχθησαν τὴν 6ην τρέχοντος μηνὸς εἰς τὴν Σχολὴν Ἀρχιφυλάκων, πρὸς ἐκπαίδευσιν διὰ τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀρχιφύλακος.

***

ΕΝΑΡΞΙΣ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ ΣΧΟΛΗΣ ΑΡΧΙΦΥΛΑΚΩΝ ΙΔης ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Τὴν 10ην Ἰουνίου ἐ.ἔ. ἐγένετο ἁγιασμὸς καὶ ἔναρξις μαθημάτων τῆς ΙΔ' Ἐκπαιδευτικῆς περιόδου τῆς Σχολῆς Ἀρχιφυλάκων.

Πρὸς τοὺς νέους δοκίμους Ἀρχιφύλακας, ὁ Διοικητὴς τῆς Σχολῆς κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτης Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Α', εἶπε τὰ ἑξῆς :

«Νέοι δόκιμοι Ἀρχιφύλακες

Ἡ ἀγάπη σας πρὸς τὴν Ἀστυνομίαν, ἡ ἐπίμονος μελέτη, ἡ πίστη στὸν ἑαυτό σας καὶ ἡ εὐγενικὴ ἅμιλλα πρὸς ἑπτακοσίους περίπου συναδέλφους σας, σᾶς ἔφερε στὴν αἴθουσα αὐτὴ τῆς Σχολῆς Ἀρχιφυλάκων.

Καλῶς ὡρίσατε.

Συνέπεσε μάλιστα, σήμερα ποὺ γίνεται ὁ ἁγιασμὸς γιὰ τὴν ἔναρξι τῆς Ἐκπαιδευτικῆς σας Περιόδου, νὰ τιμᾷ ἡ Χριστιανωσύνη τὸ **«Ἅγιον Πνεῦμα»**.

Εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες ἡ γιορτὴ αὐτὴ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, γιατὶ καὶ ὁ **Ἑλληνισμὸς** καὶ ὁ **Χριστιανισμὸς** στὴ δύναμι τοῦ πνεύματος ἐστήριξαν καὶ στηρίζουν τὴν ὑπόστασί τους.

Τὴν καλλιέργεια λοιπὸν καὶ τὴν ἀνάπτυξι τοῦ πνεύματος θὰ ἀπεργασθοῦμε στὴ Σχολὴ ἐτούτη, ποὺ σᾶς εἶναι γνώριμη ἀφοῦ μέσα στὸ περιβάλλον της κάνατε τὴν πρώτη γνωριμία πρὸς τὴν Ἀστυνομία.

Πιστεύω ὅτι ἡ ἐπιλογή σας ποὺ ἐβασίσθη στὰ πνευματικὰ καὶ ψυχικά σας προσόντα θ' ἀποδειχθῇ ἐπιτυχής.

Ἡ Σχολὴ Ἀρχιφυλάκων θὰ σᾶς δώσῃ τὴν εὐκαιρία ν' ἀναπτύξετε τὰ προσόντα αὐτὰ σὲ ὑψηλότερα ἐπίπεδα, ὥστε νὰ γίνετε ἱκανοὶ καὶ ἄξιοι, ν' ἀνεβῆτε σταθερὰ στὴν ἱεραρχικὴ κλίμακα τῶν βαθμοφόρων τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων.

Δὲν πρέπει ὅμως ποτὲ νὰ λησμονῆτε ὅτι τὸ πνεῦμα σας, τὸ ἀγαθοποιὸν πνεῦμα, τὸ ἀνώτερο πνεῦμα, πρέπει νὰ προπορεύεται καὶ νὰ κυριαρχῇ πάντοτε σ' ὅλες τὶς ἐνέργειές σας. Ἔτσι, θὰ εἶστε βέβαιοι καὶ σεῖς καὶ ἡ **Πολιτεία**, ποὺ σᾶς ἐνεπιστεύθη μιὰ τόσο λεπτὴ ὑπηρεσία ὅπως εἶναι ἡ Ἀστυνομία, καὶ ἡ **Κοινωνία**, ποὺ σᾶς βλέπει πάντοτε σὰν προστάτες καὶ φίλους, ὅτι θὰ συμβάλλετε καὶ σεῖς στὴν πρόοδο τοῦ Πολιτισμοῦ ποὺ χαρίζει τὰ δῶρα του καὶ ἐπὶ δικαίους καὶ ἐπὶ ἀδίκους.

Σᾶς εὐχόμεθα καλὴ πρόοδο».

***

ΑΠΟΝΟΜΗ ΥΠΟ ΤΟΥ Ο.Φ.Α.Α. ΔΙΠΛΩΜΑΤΩΝ ΕΙΣ ΑΠΟΦΟΙΤΟΥΣ ΣΧΟΛΗΣ ΚΟΠΤΙΚΗΣ—ΡΑΠΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΓΑΛΛΙΚΩΝ

Ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν ἐσημείωσε καὶ ἐφέτος ἡ σεμνὴ ἑορτὴ Ἀπονομῆς Διπλωμάτων ὑπὸ τοῦ προέδρου κ. Ἀπ. Ἀλεξανδρῆ εἰς 18 μαθητρίας τοῦ Οἴκου Κοπτικῆς—Ραπτικῆς καὶ Γαλλικῶν τοῦ Ο.Φ.Α. Ἀθηνῶν, ἥτις ἔλαβε χώραν εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κολοκοτρώνη ἀρ. 47 Μορφωτικὸν Κέντρον αὐτοῦ, ἐπὶ τῇ λήξει τῆς σχολικῆς περιόδου 1956—57.

Κατ' αὐτὴν παρέστησαν πλῆθος κόσμου καὶ πολλοὶ ἐπίσημοι, ἐν οἷς καὶ ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος κ. Ν. Κόκκινος, ὁ Διοικητὴς τῶν Σχολῶν κ. Ἀρχιμανδρίτης, ὁ Διευθυντὴς Ἀθηνῶν κ. Γεωργίου, ὁ Ἀστυν. Δ/ντὴς κ. Νούσιας, ἡ Γεν. Γραμματεὺς τοῦ Ο.Φ.Α.Α. κ. Εὐτ. Ἰωακείμογλου, τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ὁμίλου, ὡς καὶ οἱ γονεῖς καὶ κηδεμόνες τῶν μαθητριῶν.

Εὐχόμεθα εἰς τὰς ἐπιτυχούσας πᾶσαν προκοπὴν, συγχαίροντες θερμῶς καὶ πάλιν τὸ ἐκλεκτὸν Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ο.Φ.Α.Α., ὅπερ πλείστας ὅσας πολυτίμους ὑπηρεσίας προσφέρει εἰς τὰς οἰκογενείας τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων. Σημειώνομεν δὲ διὰ τοὺς τυχὸν ἐνδιαφερομένους, ὅτι αἱ ἐγγραφαὶ τῆς νέας σχολικῆς περιόδου διὰ τὴν Κοπτικὴν—Ραπτικὴν καὶ Γαλλικὰ ἄρχονται τὸν προσεχῆ Σεπτέμβριον ἐ.ἔ.

***

ΣΥΣΤΑΣΙΣ ΟΙΚΟΔΟΜΙΚΟΥ ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΣΜΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

Ἐγκριθέντος νομίμως τοῦ καταστατικοῦ, συνεστήθη ἐν Ἀθήναις ἀστικὸς Συνεταιρισμὸς περιωρισμένης εὐθύνης, ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «ΟΙΚΟΔΟΜΙΚΟΣ ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΣΜΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΑΘΗΝΩΝ—ΠΕΙΡΑΙΩΣ» σκοπὸς τοῦ ὁποίου εἶναι ἡ διὰ παντὸς νομίμου τρόπου ἐξασφάλισις εὐθυνῆς ἰδιοκτήτου κατοικίας εἰς τοὺς συνεταίρους ἀστυνομικούς, ἡ μέριμνα διὰ τὴν στέγασίν των, διὰ τῆς διανομῆς οἰκοπέδων ἐνεργουμένης διὰ κληρώσεως, καὶ ἡ ἐκτέλεσις, προκειμένου περὶ ὁμαδικῆς ἀνοικοδομήσεως, κοινωφελῶν ἔργων.

Εἰς τὸν Συνεταιρισμὸν αὐτὸν δύναται νὰ ἐγγραφῇ πᾶς ἔγγαμος ἢ ἐν χηρείᾳ ἢ ἐν διαζεύξει διατελῶν ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος τῶν Ἀστυνομικῶν Διευθύνσεων Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, ὡς καὶ αἱ χῆραι τῶν ἀποβιωσάντων συνεταίρων, ἐφ' ὅσον ἔχουσι

τέκνα συστεγαζόμενα μετ' αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ πᾶς ἄγαμος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος τῶν αὐτῶν πόλεων, ἐφ' ὅσον συστεγάζεται μετὰ προστατευομένων μελῶν ἀπὸ 10ετίας.

Προϋπόθεσις ἐγγραφῆς εἶναι ἡ συμπλήρωσις 15ετοῦς πραγματικῆς ὑπηρεσίας ἐν τῷ 'Αστυνομικῷ Σώματι, ἡ στέρησις ἰδιοκτήτου κατοικίας ἢ οἰκοδομησίμου οἰκοπέδου, ὡς καὶ ἡ μὴ ἐγγραφὴ εἰς ἕτερον Συνεταιρισμόν, τὸν αὐτὸν ἐπιδιώκοντα σκοπόν.

Κατὰ τὴν ἐγγραφὴν καταβάλλεται ἐφ' ἅπαξ μὲν εἰσφορὰ ἐκ δραχμῶν δέκα (10), ἐτησία δὲ τοιαύτη, κανονιζομένη πάντοτε ὑπὸ τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως.

***

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

—Τὰ ἀστυνομικὰ ραδιοφωνικὰ προγράμματα ἐξακολουθοῦν πάντα νὰ συγκεντρώνουν τὸν γενικὸ θαυμασμὸ καὶ τὴ μεγάλη προτίμηση τοῦ κοινοῦ συνεχίζοντας τὶς ὄμορφες ἐπιτυχίες τους.

Ἔτσι, στὸ δεκαπενθήμερο αὐτό, προσετέθηκαν τρία ἀκόμη ἐκλεκτὰ προγράμματα βελούδινου ρυθμοῦ, συνθέσεως καὶ μουσικῆς ποιότητος.

*

—Μὲ ξένες κινηματογραφικὲς ἐπιτυχίες ἄνοιξε καὶ ἔκλεισε τὸ πρόγραμμα τῆς 22-5-57, ποὺ εὐχαρίστησε τοὺς ἀκροατὰς του χάρις στὴν ποικιλία του καὶ τὰ ὄμορφα λόγια τῆς πρόζας του. Στὸ πρόγραμμα αὐτό, στὸ ὁποῖο μεταδόθηκαν καὶ χρήσιμες ὑποδείξεις πρὸς τὸ κοινό, πάνω σὲ ζητήματα γενικωτέρου κοινωνικοῦ ἐνδιαφέροντος, ἔλαβαν μέρος ἡ Μπελίντα, ὁ Κορώνης, ὁ Φίλανδρος, ὁ Γ. Λουκᾶς, ἡ Γιώτα Λύδια καὶ ὁ 'Αρχιφύλαξ Μᾶνθος Φελώνης. Μετεδόθη ἐπίσης καὶ μιὰ τελευταία ἐπιτυχία τοῦ Ρενᾶτο Καροζόνε, ὡς καὶ διδακτικὸ ἀπόσπασμα τοῦ ἡμερολογίου τῆς 'Αστυνομίας.

*

—Στὸ ἴδιο στύλ, ἀλλὰ μὲ ἄλλα τραγούδια καὶ διαφορετικοὺς καλλιτέχνες, μετεδόθη τὸ πρόγραμμα τῆς 29-5-57 ποὺ ἐπίσης ἄρεσε, γιατὶ ἦταν μαζὶ εὐχάριστο, πλούσιο καὶ διδακτικό. Ἄνοιξε καὶ ἔκλεισε μὲ ξένα ταγκὸ καὶ συνεχίστηκε μὲ ὑποδείξεις πρὸς τὸ κοινό, πάνω σὲ ἀστυνομικὰ θέματα. Στὸ πρόγραμμα αὐτὸ μετεδόθη καὶ διδακτικὸ ἀπόσπασμα τοῦ ἡμερολογίου τῆς 'Αστυνομίας, γραμμένο ἀπὸ τὸν ἀρχιφύλακα Σπῦρο Πηλό, καὶ ἔλαβαν μέρος ἡ 'Ελίζα Μαρέλλη, ἡ Μαριάννα Χατζοπούλου, ἡ Σούλη Σαμπάχ, ὁ Νάσος Πατέτσος, ὁ Πολυμέρης, ὁ Βάγγος Παπούλιας καὶ ὁ Τώνης Μαρούδας.

*

—'Εκλεκτό, πλούσιο, μὲ ὑπέροχη μουσικὴ ὑπόκρουση καὶ σὲ σπάνιας ὁμορφιᾶς λογοτεχνικὲς εἰκόνες, τὸ πρόγραμμα τῆς 5-6-57, σὲ κείμενο 'Αστυνομικοῦ Διευθυντοῦ κ. Ν. 'Αρχιμανδρίτου, ἐγοήτεψε τοὺς ἀκροατάς του καὶ τοὺς ἐνθουσίασε. Στὸ πρόγραμμα αὐτὸ μετεδόθη ἐκλεκτὴ λογοτεχνικὴ περιγραφὴ τοῦ κ. 'Αρχιμανδρίτου, ἐκδρομῆς ποὺ ἐπραγματοποίησε ἡ Σχολὴ Ὑπαστυνόμων στὴν Ἤπειρο, τὴ Θεσσαλία καὶ τὴν Κέρκυρα. Μὲ στιγμιότυπα ἱστορικά, τουριστικὰ καὶ περιγραφικὰ ἀπὸ τὰ χωριὰ καὶ τὶς πόλεις τῶν νομῶν αὐτῶν, καὶ μὲ δημοτικὰ τραγούδια, ἀπετέλεσε ἕνα ὑπέροχο ραδιοφωνικὸ πρόγραμμα, γιὰ τὸ ὁποῖο ἀκούστηκαν ἐνθουσιώδη σχόλια τοῦ κοινοῦ. Ἦταν μιὰ ἀπ' τὶς μεγάλες ἐπιτυχίες τῆς ἀστυνομικῆς ἐκπομπῆς.

***

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

κ. Βασ. Γ. 'Αλεξόπουλον, Δημοδιδάσκαλον. Εὐχαριστοῦμεν θερμότατα γιὰ τὶς εὐμενέστατες κρίσεις σας. Ἡ ἐπιστολή σας δημοσιεύεται στὸ τεῦχος αὐτό.

κ. Κ. Σμαΐλην, ἀστυφύλακα. Τὸ «στὸ σκοτεινὸ πεζοδρόμιο» δείχνει πὼς θὰ μπορέσῃς μὲ τὴ μελέτη καὶ τὴν ἄσκηση νὰ ἐπιτύχῃς στὴν ἀστυνομικὴ λογοτεχνία. Χρειάζεται πολλὴ μελέτη καὶ ἄσκηση.

"ΧΑΜΕΝΑ ΣΚΥΛΙΑ ΧΩΡΙΣ ΠΕΡΙΛΑΙΜΙΟ„

—Κάθε μέρα συναντᾷς στὸ δρόμο, φίλε ἀναγνώστη, σκυλιὰ ἀδέσποτα, νὰ τρέχουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ, χωρὶς περιλαίμιο. Τότε σκέπτεσαι ὅτι αὐτὰ τὰ σκυλιὰ εἶναι ἐπικίνδυνα καὶ ζητᾷς νὰ συμμαζευτοῦν κάπου ἢ καὶ νὰ θανατωθοῦν.

Σωστὰ σκέφτεσαι ἔτσι. Ἀλλὰ αὐτὴ ἡ εἰκόνα μπορεῖ νὰ σὲ κάνῃ νὰ σκεφτῇς καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμα: Τὰ ἐγκαταλελειμμένα δηλαδὴ παιδιὰ ποὺ μεγαλώνουν στοὺς δρόμους χωρὶς φροντίδες. Τί σκέπτονται ἆρά γε αὐτά; Πῶς μᾶς βλέπουν ἐμᾶς τοὺς ἄλλους; Τί πρέπει νὰ γίνῃ μ' αὐτά;

Γι' ἀπάντηση στὰ σοβαρὰ ἐτοῦτα ἐρωτήματα κάθε σύγχρονου ἀνθρώπου, ὁ διάσημος Γάλλος συγγραφέας QIL CESBRON ἔγραψε ἕνα μυθιστόρημα, ἢ μᾶλλον μιὰ ρεαλιστικὴ ἱστορία: τὴν ἱστορία τοῦ Ἀλλὲν Ρομπέρ.

Ἁπλᾶ, ζεστά, μὲ ὄμορφες εἰκόνες καὶ συναρπαστικὴ πλοκὴ μέσα σ' αὐτὸ τὸ βιβλίο του μελετᾷ μὲ πολὺ προσοχὴ τὸ ζωτικὸ αὐτὸ θέμα.

"ΧΑΜΕΝΑ ΣΚΥΛΙΑ ΧΩΡΙΣ ΠΕΡΙΛΑΙΜΙΟ„

Μέσα στὴ διεθνῆ φιλολογία τὸ βιβλίο αὐτὸ πῆρε μιὰ ἐξέχουσα θέση, ἀπέσπασε τὴν παγκόσμια προσοχὴ καὶ ἐγνώρισε πρωτοφανῆ ἐπιτυχία ὡς κινηματογραφικὸ ἔργο.

"ΧΑΜΕΝΑ ΣΚΥΛΙΑ ΧΩΡΙΣ ΠΕΡΙΛΑΙΜΙΟ„

Μὲ ἱκανοποίηση τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ» παραδίδουν ἀπὸ σήμερα στὸ ἀναγνωστικό τους κοινὸ τὸ ἀριστούργημα αὐτὸ τοῦ διασήμου Γάλλου συγγραφέως, ποὺ πρέπει ὅλοι νὰ τὸ διαβάσουν καὶ νὰ τὸ προσέξουν, ἂν θέλουν νὰ προσφέρουν μιὰ μικρὴ βοήθεια στὴ μεγάλη σταυροφορία ὅλων τῶν κρατῶν γιὰ τὴν σωτηρία τῆς παιδικῆς ἡλικίας.

"ΧΑΜΕΝΑ ΣΚΥΛΙΑ ΧΩΡΙΣ ΠΕΡΙΛΑΙΜΙΟ„

Εἰδικοὶ συνεργάτες τοῦ περιοδικοῦ μας ἐργάστηκαν ἀδιάκοπα μέρα καὶ νύχτα γιὰ νὰ προσφέρουν στοὺς ἀναγνῶστες μας μιὰ πειστικὴ μετάφραση, μιὰ ἐπιμελημένη, λογοτεχνικὴ μετάφραση τοῦ πολύτιμου αὐτοῦ βιβλίου.

"ΧΑΜΕΝΑ ΣΚΥΛΙΑ ΧΩΡΙΣ ΠΕΡΙΛΑΙΜΙΟ„

Ἀπὸ τὸ τεῦχος αὐτὸ ἀρχίζει ἡ δημοσίευσις τῆς μεταφράσεως τοῦ ρεαλιστικοῦ μυθιστορήματος ποὺ θὰ μιλήσῃ σὲ κάθε ἀνθρώπινη καρδιά.